

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 412 / Nîsan 2016

Türkiye-Suriye-Irak üçgeninde gerçek çözüm Demokratik Konfederalizmdir

Ortadoğu'da politik-askeri durum
Kürdistan özgürlük devriminin ulaştığı aşama ve görevlerimiz

Duran Kalkan

Önümüzdeki dönemde dikkatli olmamız gerekiyor. ABD kısmi değişiklikler yaparak TC sistemini ayakta tutup, Ortadoğu çözümünü ona dayandırmak istiyor. Biz ise böyle bir mücadele içerisinde Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan'ı yaratacak sonuçları elde etmek istiyoruz. Demokratik Özyönetim mücadelemiz böyle bir noktaya gelmiştir.

Türkiye'nin demokratik güçleri ve halkları da mevcut durumda AKP yönetimine tepkili durumdalar. Onun için Türkiye'nin sosyalistleri, devrimci güçleri Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nde bir araya gelerek bu süreci demokratik Türkiye devrimine taşımak istiyorlar. 70'lerin başında Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın başlattığı Türkiye Demokratik Devrimi'ni Özgür Kürdistan çözümüne dayalı olarak başarıya götürme adımını atmaya çalışıyorlar.

> 8-11

Soykırıma karşı toplumsal direniş sanatı

Şiyar Amed

Soykırım hazırlığı sadece propagandadan oluşmaz. Karar süreçleri uygulama safhasında genellikle komplocu bir tarza bürünür.

Genellikle de hazırlık süreci birçok soykırım uygulamasını kendi içinde barındırır. Kimi zaman doğrudan fiziki soykırım uygulanırken kimi zaman diğer yöntemlerle sonuç alınmaya çalışılır ve eğer sonuç alınamazsa tüm uygulamalar fiziki soykırımın zemini olarak kullanılıp imha aşamasına geçilir. Aslında soykırım 'geliyorum' der.

> 19-21

Önderliğin özgürlüğünün yolu topyekün direnişten geçer

Besê Hozat

En yakıcı gerçek şu ki; Önder Apo özgürleşmeden Kürtler özgürleşemez. Ortadoğu'da kaos son bulmaz. Özgürlüğün yolu topyekün direnişten geçer. Sürekli bir mücadele hali ve büyük serhildan hareketi, demokratik yaşam ve sistem örgütlenmesi, özgürlüğün yapı taşı ve mayasıdır. Bu süreç Sevê, Fatma, Mehmet Yavuzer, Mehmet Tunç ve Pakize Nayır gibi halk önderlerinin en güçlü bir biçimde rol oynayacakları bir süreçtir.

Fedaice bir öncülük ve topyekün bir direniş tecrit politikasına son verecek, 'Özgür Önderlik, Özerk Kürdistan ve Demokratik Ortadoğu'yu somut bir gerçeklik haline getirecektir.

> 6-7

Tecavüzü kurumlaştıran sistemle yaşanacak her an soykırım anıdır

Dilzar Dilok

Son yıllarda giderek artan tecavüzler, kadın ve çocuklara yönelik istismarlar ve insan bedenine yönelen saldırılar, merkezi uygarlık krizinin kendisi olan kapitalist sistemin yeni bir aşamaya girdiğini gösteriyor. Bu krizi demokratik uygarlık güçleri çözemediği müddetçe de bu yeni aşama, derinleştirilmiş köleliği daha da derinleştirerek sürdürecektir.

Bu sürecin en belirgin yanı kadınla birlikte çocuklara saldırması, bedenleri sömürmek kadar hücre hücre bir kölelik yaratmaya çalışmasıdır. Tecavüz, hakim sistemin en temel uygulamalarındandır. Özgecan'a yapılanlar bu sistemin en görünür yüzüdür.

> 12-13

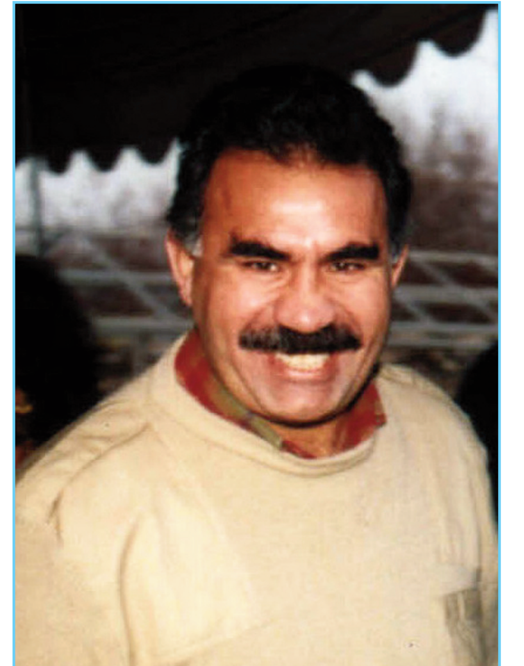
Halk savaşı özgürlük savaşıdır

Önder Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Savaş tarihi üzerinde de durun. İsyanların başına nelerin getirildiğini biliyorsunuz. İsyancı bir tarzda Kürtler binlerce yıl savaşmışlar ve hep düşmüşler, sonunda bitirilmişler. PKK savaş tarihine bakın.

Bu tarihte bizim kaybettiğimiz şeylerin nedenleri nelerdir? Nedeni bunlardır: Partileşmedir, ideolojidir, en büyük gücümüz, en büyük silahımız ideolojidir. Bizi aydınlığa kavuşturacak olan ideolojidir. İkincisi, parti örgütlülüğü, üçüncüsü halk savaşı taktikleridir. Bunu da zamanında örgütledik. Dördüncüsü, aramızdaki yoldaşlıktır.

> 14-18

Türkiye-Suriye-Irak üçgeninde gerçek çözüm Demokratik Konfederalizmdir

Türk-Amerikan ilişkilerinin kırılgan dönemden geçtiği bugünlerde Ahmet Davutoğlu, Amerikan politikalarına uygun hareket ediyor. Ona denk söylemlerde bulunuyor. Erdoğan ise tam aksine, tehdit ediyor. Bu durumu aralarında yaşanan bir çelişki olarak görmemek gerekiyor. Erdoğan Amerika'yı daha fazla Özgürlük Hareketi'ne saldırtmak, yöneltmek için elinden geleni yapıyor. Davutoğlu farklı bir üslupla konuşsa da özünde benzer şeyleri söylüyorlar. Ahmet Davutoğlu ve Erdoğan'ın sözleri birbirini tamamlayan sözlerdir.

Erdoğan'ın son zamanlarda sık sık tekrarladığı, "Artık kimseyle müzakereye geçmeyeceğiz" sözü ise Önderliğe bir cevaptır. Bunun ciddiyetini göstermek için her şeyi yapıyorlar. Bu kadar yakıp yıkmalar, tehdit etmeler hep Önderliğin direnişine bir karşılıktır. Ahmet Davutoğlu'nun çok tartışılan çatışmalı sürece son verip, gerillanın geri çekilmesi ve silah bırakmasına dönük açıklamaları bir dayatma olarak gündeme getiriliyor. Önderlik bunu reddetti. Bu kadar yıkım, talan Önderliğin direnişini kırmaya dönüktür; kendi dayatmalarını kabul ettirmek içindir. Baş vermemizi istiyorlar, "Baş eğeceksiniz" diyorlar ve bunu en başta Önderliğe dayatıyorlar. "Baş verirsen, teslim olursan bu iş biter" diyorlar. Tam bir teslimiyet dayatması içerisindeler.

Gerillanın 'silah bırakma' meselesini Amerikalılara kadar götürdüler. Amerikalılar da aynı şeyi söylüyor, hatta en az Erdoğan kadar bunda kararlı ve ısrarlıdırlar. Hatırlanırsa Önderlik, geri çekilmeyi eleştirmişti. 2013'te "Ben böyle bir şey söylemedim, kim yaptıysa benim dışımda yapıldı" dedi. Bundan sonra her ne yapılacaksa hükümet yapacak. Öyle Kemal Burkay gibi, "Direniş uygun değil, doğru bulmuyoruz" denilemez. Özgür bir yaşam imkanı olsaydı direnmeye de gerek olmazdı. Güya sorunu çözüyorlar. "Ne verirsek onunla yetineceksin, başını bile kaldırmayacaksın" deniliyor. Süreç dedikleri de buydu zaten. "Kürdü red etmedik" deniliyor ama yaklaşımları bireysel hakların elde edilmesine bile imkan vermiyor. Bir halkın evinde Kürtçe konuşabilmesi, türkü söyleyebilmesini yeterli hatta fazla bile görüyorlar. Halk olmaktan kaynaklı hakları tanınmıyor, resmiyette Kürtlük adına bir şey yok! Kendi Kürtlerine bile böyle davranıyorlar. Eğer dikkat edildiyse Neçirvan ve Davutoğlu görüşmesinde bölgesel hükümetin bayrağını bile görüşmenin yapıldığı yere koymuşlar ama fark edilemeyecek şekilde yerleştirmişler. Bu tesadüf değil tabii ki, çok ince bir politikadır. Kürdün hiçbir yerde resmiyetinin oluşmasına müsaade etmiyorlar. Hewlêr yönetimine bile aynı inkar politikası ile yaklaşıyorlar. Klasik Türkiye Cumhuriyeti devletinin 1924 anayasasından itibaren oluşturduğu çizgi aynen sürdürülüyor. Bu politika hiç esnetilmedi ve olduğu gibi korunuyor.

Bir dönem şöyle düşünenler vardı: "PKK çekilebilir ama silahlı olarak Kürdistan'ın diğer yerlerinde kalabilir." 2014'te bazıları buna razıydılar da. Fakat şimdi buna bile razı değiller. Dayattıkları onca şeyden hiçbirini Önderlik kabul etmedi. Bu sebeple bütün tehditleri aslında Önderliğe'dir, bunu bilmek gerekiyor. Asıl savaş İmralı'dadır ve direniş de orada başladı. İmralı'da Önderliğin üzerinde psikolojik baskı çok fazladır. Tehditler savuruyorlar Önderliğe; 'Erdoğan'la uzlaş, onun gibisini bir daha bulamazsın." AKP'liler bunu

Bahçeli'nin de Erdoğan'ın da son açıklamalarını önemsemek gerekiyor. Ya kültürel soykırımı ya da fiziki soykırımı dayatıyorlar. Soykırımı açık ve çok cüretkarca ifade ediyorlar. Devlet Bahçeli, "Taş üstünde taş, baş üstünde baş kalmayacak" dedi. Erdoğan da sarf ettiği sözlerle Bahçeli'yi onaylamış oluyor. Şu an fiiliyatta AKP ve MHP koalisyonu vardır.

yapıyor, yaptırıyorlar. Süreci iyi analiz edemeyen bazıları AKP'nin görüşmeleri reddettiğini söylüyorlar. Görüntü bu olabilir ama gerçek bu değildir. Önderliğe yönelik tehditlerin çok yoğun olduğunu biliyoruz. Buna rağmen de görüşmelere kapıyı hep açık tutuyorlar. Ancak dayattıkları teslimiyettir. Erdoğan açıkça teslim olma çağrısı yaptı. Zaten planın adını da 'Diz Çöktürme' olarak koymuşlar. Bu baş eğme, teslim alma çağrısı ve irade kırma siyasetidir. Aynen Amed zindanında yaptıklarını bu kez tüm halka, harekete ve Önderliğe yapmak istiyorlar. 12 Eylül rejimi tutsaklara neyi dayattıysa şimdi bütün toplum üzerinden Önderliğe de o dayatılıyor. Saldırı yöntemleri benzerdir; toplumun, gerillanın iradesine kırmaya dönüktür. Bu halihazırdaki DAİŞ tarzıdır.

Erdoğan-Bahçeli koalisyonu

AKP'nin çok pragmatist bir parti olduğunu biliyoruz. Erdoğan, "Her şey bitti" dedi fakat öyle değil tabii. Zaten dayattığı çizgi kapıyı kapatacak bir durum değil ki. Olaylar biraz açık hale getirildi, olan budur. Bahçeli'nin de Erdoğan'ın da son açıklamalarını önemsemek gerekiyor. Ya kültürel soykırımı ya da fiziki soykırımı dayatıyorlar. Soykırımı açık ve çok cüretkarca ifade ediyorlar. "Soykırım kabul etmeleri dışında Kürdün başka seçeneği yoktur" demeye getiriyorlar. Devlet Bahçeli "Taş üstünde taş, baş üstünde baş kalmayacak" dedi. Erdoğan'da sarf ettiği sözlerle Bahçeli'yi onaylamış oluyor. Şu an fiiliyatta AKP ve MHP koalisyonu vardır. Daha doğrusu Erdoğan ve Bahçeli koalisyonu vardır. AKP'de bu koalisyonun dışında kalanlar oldu. MHP'de de bunun dışında kalmaya çalışanlar var.

Dikkat edelim, şu an ki yönetim Bahçeli ve Erdoğan koalisyonudur. Kürdistan'da savaşan gücün çoğu MHP'lidir. Bahçeli'yi öyle küçümsememeliyiz. Açıklamalarını da önemsemeliyiz. Kürdistan'daki savaşla ilgili esas talimatı Bahçeli veriyor. Kürdistan'da savaşanlar Erdoğan'dan çok Bahçeli'yi dinliyorlar. Bahçeli ve MHP özel savaşın önemli bir gücüdür, savaşanlar üzerinde ciddi bir ağırlığı vardır. AKP-MHP işbirliği sanıldığından daha derin ve kapsamlıdır. Bunu hiç gözden kaçırmamak gerekiyor.

Tuğrul Türkeş'in MHP ile kavgası danışıklı bir dövüştü. 7 Haziran'dan sonra kendilerince makul olan AKP-MHP arasında kurulacak bir koalisyondu. Ancak bu birçok açıdan zayıf bir koalisyon olurdu ve yıkılırdı. O nedenle her şeyi en baştan hesaplayarak şu sonuca vardılar: "Ayrı durursak kazanırız ama birleşirsek kaybederiz!" Ahmet Davutoğlu, MHP ile bir koalisyona karşı değildi. Erdoğan ve Bahçeli buna karşı çıktılar. "O akılsızlık olur" denildi. CHP'yi de tahrik ede ede, oyalayarak koalisyonun dışında tuttular. Böylece meclisi aylarca işlemez kıldılar. Yeniden seçime gitme kararı aldırttılar. Tuğrul Türkeş de AKP'ye gitti, hatta gönderildi. 1 Kasım'da Erdoğan'la Bahçeli arasında bir danışıklı dövüş oldu. İkisi de birbirini iyi tanıyor, ne yaptıklarını iyi biliyorlar. Aynı çizgideler ve böyle atışmaları, ayrı gibi durmaları onları güçlendiriyor. İkisi için de önemli olan pratikte ortak siyasetin yürümesidir ve nitekim ortak siyasetler yürüyor da. Savaş bu tarzda yürütülüyor.

AKP ve MHP'den yana olan herkes 24 Temmuz'dan bu yana savaşa sevk edildi. Kürdistan'da savaşı yürütenler bunlardır. AKP tek başına hükümeti kurdu, her ihtimale karşı da Tuğrul Türkeş AKP'ye gönderildi. "HDP'yi düşürmeliyiz," denildi ve bunun hesapları yapıldı. Hiçbir şeyi tesadüfe bırakmak istemediler. Tuğrul Türkeş'i onun için gönderdiler, sağlama almak istediler. Zaten faşist güçlerini Kürdistan'a saldırtmış ve STK'lara da her türlü talimatı vermişler. Tam bir savaş hükümeti kurulmuş durumdadır. Burada Erdoğan daha ihtiraslı, iktidar olma konusunda daha bireyseldir. Bu durumda asıl kendinden taviz veren Devlet Bahçeli'dir. Devletin bekaası söz konusu olduğu zaman kariyer gözetmiyor. İktidarın nimetlerinden belki faydalanmıyor ama çizgileri yürüyor; MHP için de önemli olan budur. Bu işbirliği ile faşist güruhun en güçlü duruşu sergilediği bir dönem yaşanıyor. Birçok çevreyi aldatma, şantaj ve rüşvetle etraflarında tutma, militan yapıyı savaşa seferber etme, muhalefeti susturma gibi yöntemlerle savaşı istedikleri gibi yürütüyorlar. Bu sistemi küçük görmemek gerekir. Öyle kolay oluşturulabilir bir sistem değildir. Her koşulda yürütülemez. İyi oynuyorlar rollerini. Misyon sahibidirler ve o misyonun gereğini yerine getiriyorlar. Dikkat edilirse yağdan kıl çeker gibi Kobanê ve 7 Haziran yenilgisinden kendilerini çıkartıp bu saldırı noktasına geldiler. Tabii gerçeğin bir de öteki yüzü var; Bu kadar saldırganlaşmaları korku ve zayıflıklarının göstergesidir.

KDP'nin içinde bulunduğu yanlışın ölçüsü yoktur

Cumhuriyet tarihinin en zayıf hükümeti şu an ki hükümettir. AKP'nin yüzde 49 oy alması hikayedir, o kadar tabanları yoktur. Hatta ciddi bir tecrit olmuşluk bile vardır. Dikkat edilirse dost olarak sadece MHP kaldı yanlarında, diğerler destekçilerinin çoğunu kaybettiler. AKP içinde de giderek belirginleşen bir muhalefet oluşuyor. Devlet bürokrasisi ve kurumları parçalı duruyor. Polisleri de dahil istifa eden birçok devlet görevlisi oldu. Bürokrasi ve aydın kesimde çok sert bir bloklaşma oluşuyor. Toplumun % 80'ninden fazlası barış istiyor, halk savaşa karşıdır. Tüm bunlar biraraya getirildiğinde AKP'nin % 49 oyu olamaz. Zorla, baskıyla, şantajla, hileyle oy topluyor. Oyları savaşla topladığını söylemek yanlıştır. Önderlik 1 Kasım seçimine hiç seçim bile demiyor. "1946 seçimi" diyor. Nasıl ki CHP sandıkları doldurdu, DP oylarını kaldırıp attı, yaktı ve seçimden galip çıktı; 1 Kasım seçimi de öyledir, seçim değildir. Bunu ilk olarak Önderlik söyledi.

MHP'den ve diğer kesimlerden AKP'ye oy geçmiş olsa da 24 Temmuz'dan sonra savaşın külfeti vardı; savaş oylarını arttırmazdı, arttırmadı da. Zora başvurdular, birçok yerde hile yaptılar. O nedenle Önderlik ısrarla, "1946 seçimi ne kadar seçimse 1 Kasım seçimi de öyle bir seçimdir" dedi. Demokrat Parti 1946 seçiminde yüzde 50 oy aldı. Hemen her şeyi yaptılar. Bütün sandık görevlileri CHP'liydi. Ordu onların elindeydi. CHP'yi sandıklara doldurdular ve yüzde 50 oy almış olarak iktidar yaptılar. 14 Mayıs seçiminde ise onu yapamadılar. Seçimden önce anlaştılar. Zaten CHP'nin düşeceği anlaşıldı, DP'yle pazarlığa oturdular. Yapılacak olanlar konusunda anlaşma imzaladılar. En rahat uzlaşacakları husus, Kürt politikasıydı. Bu kabul edildikten sonra 1950'de DP'ye hükümeti devrettiler. Yani 1946'daki gibi seçim

AKP'nin dışarıda en fazla destek aldığı kesimler DAİŞ, El Kaide, KDP, Suudi ve Katar'dır. Bu kesimlerle işbirliği halindedir. Suudi, Katar ve KDP ile işbirliği esasta ticaret ve petrol parası üzerinedir. AKP fırsat bulsa KDP'yi yok edecek. Erdoğan bunu açık söyledi. Bunu KDP'liler de iyi biliyor ama para gözlerini karartmış durumda.

hilesi yapmadılar. 1 Kasım seçimini bu perspektifle görmek ve değerlendirmek gerekiyor. Yanılmamak gerekiyor; AKP'nin öyle güçlü bir tabanı yok, özel savaş temelinde bastırarak iktidarı ellerinde tutuyorlar. Zaten 7 Haziran'a kadar AKP, hep istikrar ve barışa dayalı olarak propaganda yürüttü, oyaladı. Ama 7 Haziran'dan sonra strateji tümüyle değişti, barış ve istikrar değil savaş ve faşizm ile herkese saldırdı. Zorla ve hileyle iktidardadır. Bu anlamda 1 Kasım'da sivil faşist darbe yapıldığı tespiti kesinlikle doğrudur.

AKP dışarda da zayıf ve birçok şeyi kaybetmiş durumdadır. AKP bir süreden beridir gün gün, adım adım ilişkilerini yitiriyor. Dayandığı güçler kimlerdir? İçte en sadık müttefiki MHP'dir. Yani milliyetçi ve faşist kesim ve bir de yiyici takımıdır. Devletin imkanlarından yararlanıp kendilerini var edenler destek veriyor. Aslında devleti destekliyorlar. İktidar olduğu için AKP o desteği kullanıyor. Bunun dışında destek gücü yoktur. Toplumda savaşa destek yoktur, tersine tepki çok fazladır. Dışarıda en fazla destek aldığı kesimler DAİŞ, El Kaide, KDP, Suudi ve Katar'dır. Bu kesimlerle işbirliği halindedir. Suudi, Katar ve KDP ile işbirliği esasta ticaret ve petrol parası üzerinedir. Birbirleriyle ittifakları dahi yoktur. AKP fırsat bulsa KDP'yi yok edecek. Erdoğan bunu açık söyledi. Öyle gizlileri-saklıları yok. Bunu KDP'liler de iyi biliyor ama para gözlerini karartmış durumda. Öyle bir yaşama alışmışlar ki, para her şeyleri olmuş. Oradan para geliyor diye her şeyi sineye çekiyorlar. Bu anlamda rahatlıkla KDP'nin içinde bulunduğu yanlışın ölçüsü yoktur, diyebiliriz. "Ben bağımsız Kürdistan'ı kurmuşum" deniliyor ama biraz para gelsin diye her şeyi satıyorlar. Şengal meselesini, Rojava'ya peşmergelerin gitmesini, AKP ile ilişkilerini, bunu maskelemek için kullanıyorlar. Şimdi PKK ile bu kadar karşıtlaşmayı geliştirecek ne vardı? Şengal'de KDP'lilerle gerillalar aynı mevzide savaşıyorlardı. Yine Rojava'daki peşmergeler meselesi benzerdir. Görüşmeler vardı, çözülemez hususlar değildi. Ama çözüme yanaşmıyorlar. Sebebi de paradır.

KDP'nin, AKP ve Suudi Arabistan'la ilişkileri para üzerinedir. Bunu örtmek için gerekçeler yaratıyorlar. Rojava ve Şengal büyük saldırı ve katliam tehdidi altındadır ama onlar para için her şeyi satan bir durumdadırlar. Bu ticaret işlediği müddetçe bu kirli ittifakları bozulmaz. Ama bu ticaret işlemez hale gelirse ne olacak? O zaman bu çıkar ilişkileri biter. Ki, bu ticaret her zaman sürmez. Geriye de AKP, MHP, DAİŞ ve El Kaide işbirliği kalıyor. Bu bazılarının dediği gibi ne kadar Sünni blok olarak tanımlanabilir? Belki kısmen öyle olabilir fakat mevcut haliyle en sağlam kâr ilişkisi ve ittifakıdır, diyebiliriz.

El Kaide ve DAİŞ gibi örgütler, Sünni blok olamazlar, çünkü toplumsal tabanları yoktur. Arap milliyetçiliğinden, dincilikten, Sünni cepheden ve Arapların Ortadoğu'da ikinci sınıf insan haline getirilmiş olmasından ideolojik ve siyasi olarak faydalanmak istiyorlar, bu bir gerçektir. Dikkat edilirse söz konusu güçler konjonktürel olarak ortaya çıkıyorlar. Onları çelişkiler, bu çelişkilere dayalı toplumsal taban var etmiyor, siyasi konjonktür var ediyor. 1985-90'dan 2010'lara kadar süreci El Kaide götürdü. Şimdi Kuzey Afrika, Güney Asya hattından, Akdeniz havzasına çatışmalar yayılınca, çelişkiler ve çatışmalar yoğunlaşınca DAİŞ belası çıktı. Bunu Ortadoğu'da yaşanan ve adına 3. Dünya

Önderlik, bazı görüşmelerinde söylüyordu; "300 uçak kalksa, Kandil'i yerle bir edeceklerini zannediyorlar." Aynen öyle yaptılar. Davutoğlu 300 uçak kaldırdı ve gerillanın yerle bir olacağını zannetti. Olmayınca şaşırdı tabii, "Hala eylem yapıyorlar" dedi. Bu bile Davutoğlu'nun ne kadar apolitik birisi olduğunu ayan-beyan ortaya koyuyor.

Savaşı dediğimiz çelişki ve çatışmalar ortaya çıkardı. Bölgesel ve küresel güçler bundan ziyadesiyle faydalanıyorlar. Önderlik, "Herkesin eli içinde" dedi. En fazla içinde olanda JİTEM'dir tabii. DAİŞ ve El Kaide'nin toplumsal taban hareketliliği sanıldığı kadar dinamik değildir. Çok geleceği olacak bir hareket de değiller. Herkes bir şekilde kullandı, en çok da AKP kullanıyor.

AKP düşmanlarına sarılıyor

DAİŞ, AKP'nin ustaca kullandığı bir ilişki, bir güçtür. Son üç, dört yıldır AKP siyasi olarak içte ve dışta kaybettiği halde ayakta kalmasına vesile olan güç, ustaca yürüttüğü DAİŞ ve onunla olan ortak siyasetidir. El Nusra, El Kaide ve DAİŞ gibi birçok örgütü denedi. Gerçekten de DAİŞ, Suriye ve Irak'ta AKP politikalarına hizmet eden bir konumdadır. Rus çarının bir sözü var; "Denize düşen yılana sarılır" diye. Erdoğan'ın çizdiği tablo aynen böyledir. Yani düşmanlarına sarılmaya çalışıyor. Türkiye'nin İran, İsrail, ABD, Rus politikası böyledir. Rusya'ya yalvarıyor. Tahran'a, Kürt politikasında anlaşma yapmak için gitti. İsrail ile o kadar kavgalı olmalarına rağmen şimdi yalvar yakar yardım dileniyor. Hakeza Amerika'ya, Avrupa'ya karşı da yalvar yakar durumdadır. Destek alamıyor; ittifakları, destekleri azalıyor. Adeta herkese yalvarıyor. Rusya ile görüşmek istiyor ancak Rusya henüz uzlaşmadı. İran'la Suudi-Yemen meselesinde neredeyse savaş noktasına geldiler. Buna rağmen Davutoğlu Tahran'a gitti, "Kürtler ayağa kalkmış, sıra size geliyor" dedi. Kürt karşıtlığı üzerinden anlaşma yaptılar. Her gün küfür ettiği, hakaret ettiği Yahudilere yalvarıyor şimdi; "Ben ettim siz etmeyin" diyor. Yahudileri ne kadar kandıracak o da belli değil. ABD'ye yönelik, İran'a yaptığı gibi tehdit dilini kullanıyor. Çünkü, kendini Kürtlerin tehdidi altında görüyor.

Türkiye ile ABD'nin 200 yıllık ilişkisi

ABD'ye gidişi ve ısrarla Obama'yla görüşmek istemesi şunun içindir: "Biz çöküyoruz, Türkiye PKK'nin tehditi altındadır ve gelin kurtarın, isterseniz ülke sizin olsun!" Aynı minvalde NATO'ya sığınıyor. Zaten her sıkıştığında 1960'lardan bu yana sık sık NATO'ya başvuruyorlar. Sırf Kürtlere en küçük bir hak vermemek için iktidarını da, ülkeyi de her güce peşkeş çekiyor. Bu girişimleri onu ne kadar daha götürür, bilemeyiz tabii!

22 Temmuz'da savaşı başlatmaları bir stratejik karar temelindeydi. "Biz başlatırız ve herkesi dahil ederiz" diye düşündüler. ABD ile temas halinde savaşı başlattılar. Zor durumda kalınca ABD'ye gitti ve bu konsensüsü hatırlattı: "Çöküyoruz, isterseniz çökelim ama siz de kaybedeceksiniz. PKK'ye karşı bizi korumak zorundasınız. PKK'ye karşı yanımızda duracaksınız" dedi. Gitmeden evvel her platformda konuşuyordu; "Ey ABD, müttefikin biz miyiz PKK mi?" Erdoğan tam da bunu söyledi Obama'ya. Zorlandıkları için herkesi zorluyorlar. Fakat yine de yanılmamak gerekiyor; mevcut durumu AKP ve ABD'nin danışıklı dövüşü olarak görmemek gerekiyor. Aralarında ciddi politik ayrılıklar, politik mücadele var. Türkiye'yi kim yönetiyor gerçekten? Ankara'daki hükümet mi? Washington mu? O tartışmalı bir konudur. En basitinden diyebiliriz ki, yüzde 50'li yüzde 50'li olabilir. Hatta bu oran ABD'den yana daha fazladır. Türkiye'yi NATO yönetiyor. ABD yönetiyor. Bu açıktır. Onun için Türkiye'de olup bitenler Ankara'yı ilgilendirdiği kadar Amerika'yı da ilgilendiriyor. Aralarında ciddi bir mücadele olduğu muhakkaktır. Politik mücadeleden dolayı politik ayrılıklar da mevcuttur. Onun ötesinde zaten ilişkileri yıllardır var. "200 yıldır var" dedi Önderlik. Bu gerçeği göz ardı edemeyiz. Reel politik dışında stratejik çıkarları söz konusudur. ABD her vesileyle Türkiye'den vazgeçmeyeceğini söylüyor. İki yaklaşım belirlenmiş: Bir, "Türkiye'ye karşı silahlı çatışmaya gireceğimizi kimse beklememeli." Ve iki, "Türkiye'den vazgeçeceğimizi kimse beklememeli." Zaten biz de böyle bir beklenti içinde değiliz. Buna rağmen, aralarında hiç mücadele, politik ayrılık, çekişme ve çatışma yok, yapılanlar hep görüntüdür, danışıklı dövüştür, anlamı çıkarılmamalı. Tam tersine bir sıkıntı var ve her zaman bir mücadele de var. Bu anlamda birlik ve çelişki iç içedir. AKP hükümetiyle ABD'nin çelişkileri çoktur. Bir süreden beri çelişki boyutu daha çok öndedir. Hatta bazıları dedi ki, "ABD, Erdoğan'ın üzerini çizmiş." 7 Haziran seçimi öncesi gerçekten öyleydi. Şimdi durum biraz daha farklıdır.

7 Haziran'da sonuç Kürtler lehine çıkınca hemen, "HDP'nin aldığı sonucu esasta PKK aldı" dediler. 22 Temmuz anlaşması bu argüman üzerine kuruldu. Alternatif bir güç de bulunamayınca, Erdoğan'a bir fırsat daha verdiler. Bu fırsat ABD tarafından AKP'ye verildi. Temmuz savaşından çok önce bize bazı bilgiler geldi. "Savaş olacak Kuzey'de, Türkiye bir kez daha PKK ile hesaplaşacak." Bilgi bu içerikteydi. Yani 24 Temmuz'da savaş gündeme gelmeden çok önce savaşa karar verilmişti. İçte ve dışta buna hazırlandılar. 24 Temmuz'da ise uçak saldırılarıyla savaşı başlattılar. Erdoğan, sonu ne olursa olsun savaşıp, tek başına iktidarda kalmayı kabul etti, öyle bir çizgiye girdi. Aksi halde tasfiye edilirdi. 2008'de Zap Savaşı olmuştu. O savaşı da AKP başlatmıştı. Çok benzerdir. 2007-2008 savaşıyla 2015 savaşını yürütenlerin amaçları çok benzerdir.

O dönem bir süreç yaşandı, sonra her şey tersyüz oldu. ABD'de seçim oldu, cumhuriyetçiler kaybetti, demokratlar kazandı. Seçim ardından bir komisyon kurdular. Irak politikasından, Ortadoğu politikasından kaynaklı seçim kaybedildi, sonucuna vardılar. O komisyon yeni bir Irak ve Ortadoğu politikası belirledi. Hazırlanan plana göre ateşkes öngörülmüyordu, savaş gerekiyordu. İran ve Irak ittifakına karşı yeni bir ittifakla savaşılmalıydı. Türkiye-Suriye ikilisi zaten bunun için bastırıyordu. Ancak İttifak içine Kürtleri'de katmak gerekiyordu. Kürtleri katmak için de iki engel vardı ve bunların aşılması gerekiyordu. Bir; Türkiye'deki Genelkurmay, yani İlker Başbuğ ve Yaşar Büyükanıt, Barzani ile ittifakı kabul etmiyorlardı. 90'lı yıllarda hata yapıldı, diyorlardı. İlişki kuranlar kendi ilişkilerini eleştiriyorlardı. Güya özeleştiri yapıyorlardı! Bir de PKK engeli vardı. O zaman Türk Genelkurmayı ile PKK engelini aşmanın bir yolunu buldular; O yol ikisini birbiriyle savaştırmaktı. 2007 Aralık'ından 2008 sonlarına kadar ki çatışmalı durum böyle gündeme geldi. İkisi birbiriyle savaşsın, ikisinin de gücü zayıflasın istendi. Bu savaşı yaparak Türkiye Genelkurmayı zayıf düşerse Türkiye, Irak ittifakına karşı çıkamaz, hesabı yapıldı. PKK'yi de zayıf düşürürlerse KDP, ulusal kongreyi toplayacaktı, hatta Nisan ayında toplamışlardı da. Hewlêr'de ulusal kongreye gidilecekti. PKK'yi ulusal kongreye çekip, "Silahlı mücadele durmalı, hepimize zarar veriyor" diye karar alacaklardı. PKK'nin üzerinde baskı uygulanacak ve bu kabul ettirilecekti. Bu planın birinci aşamasıydı. Türk Genelkurmayı geriye itildi. Yaşar Büyükanıt ağlaya ağlaya KDP'yle ilişkiye karşı çıkamaz hale geldi. Fakat uygulanmak istenen PKK politikası başarılı olmadı. Ulusal kongre hesapladıkları gibi yapılamadı. Dolayısıyla o ittifak da bir siyasete dönüşmedi. Çünkü hava saldırılarıyla PKK'yi zayıflatırız, diye düşündüler. ABD ile birlikte başlattılar o savaşı. Başûrê Kurdistan'a yeniden hava saldırılarının önü açıldı, operasyonların önü açıldı. Ama PKK o bekledikleri duruma getirilemeyince plan boşa çıktı, çıkarıldı. Aslında yarısı uygulandı yarısı uygulanmadı diyebiliriz. Şimdi de durum aynıdır.

ABD, Mısır'dan Tunus'a, Kuzey Afrika'dan Arap alemine kadar bir düzey geliştirdi. Suriye'de belli bir mücadeleyi başlatmıştı. Esad hükümetiyle ilişkilerini Erdoğan üzerinden onu kontrol altına alma amacıyla kuruyordu. Kendisini zorlayan iki güç vardı; TC ve PKK. Bu iki gücü savaştırıp, ikisini de zayıf düşürmeyi planladılar. Bu şekilde kendilerine muhtaç bırakacaklardı. PKK'nin yenilmesiyle YPG/YPJ'de etkili politika yürütemez duruma gelir diye hesapladılar. Amerika'nın Suriye'de istediğini YPG/YPJ'ye kabul ettireceğini öngördüler. Amaç buydu. Öte yandan, AKP'nin zayıf düşmesi üzerinden Suriye'ye müdahalesinin de önüne geçmek istediler. Böylece zayıf düşen her iki gücün de ABD'den destek isteceğini planladılar. Türkiye ile Kürtlerin ilişkisinin de Amerikan çıkarları doğrultusunda gelişmesini bekliyorlardı. Bu şekilde ABD de arabuluculuk misyonu yüklenecekti. Bu şekilde TC-PKK ilişki ve çatışması ortaya çıkacak, ABD de çıkacak sonuçlardan yararlanacaktı. ABD bu temelde savaşa yeşil ışık yaktı. Anlaşmayı onun için yaptılar ve savaş böylece başladı. ABD çıkarlarının ihtiyaç duyduğu kadar ve belli bir süresi olan bir savaştı bu. Yani bir amacı vardı, bir politikaya bağlıydı. Yıllarca sürecek bir savaş değildi. Muhtemelen kış ortasına, yeni yıla kadar, 2015'in yarısından itibaren böyle bir savaşa evet, dediler. Sonra yılbaşında durumlar değişecekti. AKP bunu görünce: "Buradan destek alayım, madem Amerika'nın desteği var, ben vurup PKK'yi tasfiye edeyim." diye hesap yaptı. Amerika da aynı şekilde TC'yi zayıflatmayı hesaplıyordu bu savaşla. Ve savaş böyle başladı. Yıl bitti, kredi bitti. AKP'nin hesabına göre kış koşullarından yararlanıp dehşetengiz ve DAİŞ'vari yöntemler uygulayacaklar, PKK'yi zayıf düşürüp teslim alacaklardı. Bunun sonucunda da Önderliğe geri çekilmeyi kabul ettireceklerdi. Amaçları tamamen buydu.

ABD, Türkiye'den dolayı zor durumdadır

Savaşa şiddetli bir saldırıyla başlayıp amaçlarına ulaşmayı hedeflediler. Önderlik bazı görüşmelerinde söylüyordu; "300 uçak kalksa, Kandil'i yerle bir edeceklerini zannediyorlar." Aynen öyle yaptılar. Davutoğlu 300 uçak kaldırdı ve gerillanın yerle bir olacağını zannetti. Olmayınca şaşırdı tabii: "Hala eylem yapıyorlar" dedi. Bu bile Davutoğlu'nun ne kadar apolitik birisi olduğunu ayan-beyan ortaya koyuyor. Akademisyen kişiliğiyle yürüttüğü politikalar zaten Türkiye'nin en büyük handikaplarından biridir. O gece 400 sorti yapıldı. PKK'nin bittiğine inandı. Bitmediğini görünce şaşkın kaldılar. Bu yüzden mahallelerin üzerine gittiler. O arada özyönetimler ilan edildi. Cizîr'den, Gever'den de sonuç alamayınca bu sefer 14 Aralık'ta herşeyi orduya teslim ettiler. Bir defa işin içine girdikleri için artık geri çıkamıyorlardı. Bu düzeyde çatışma olacağını çok fazla tahmin etmiyorlardı. AKP'nin hesabı şuydu: Korkutup, ürkütecekti. 2011-2012'deki gibi kışa rağmen gerilla biraz eylem yapsa da soğuklar nedeniyle etkili olamayacaktı. Bahara kadar da bu işi bir şekilde bitirecekti. Bu planlarıyla başarıya ulaşacaklarını hesapladılar. Bunlar olmayınca da tekrardan 14 Aralık'ta işi orduya havale etiler. Şu an işi yürüten bizzat ordudur. Doğan Güreş darbesi gibi bir darbeden söz etmemiz lazım. Askeri vesayet kalktı, dediler. Büyük yalandır. Erdoğan bizzat kendi eliyle herşeyi Genelkurmaya teslim etti. Mevcut Genelkurmay yönetiminde o irade olmasa bile bunu üstlenmek zorunda kaldılar. İşin gerçeği şudur: Hükümet ve cumhurbaşkanlığı siyasi-ekonomik sorumluluk alıyorlar fakat savaşın başı Genelkurmaydır. Kürt sorunu, Kürdistan'daki savaş, Genelkurmaya teslim edilmiş durumdadır. Ordu da hemen şehirleri kuşattı. Baktı ki olmuyor, bu defa yakıp yıkmaya başladı. Zaman geçtikçe saldırılarını yoğunlaştırdılar, Cizîr ve Sûr'u ezmek istediler. Yaktılar, yıktılar ama yine de başarılı olamadılar. Bahar geldi, içeriden tepkiler yükseldi. Cenevre'de Suriye için çözüm aramaya başladılar. Türkiye ise istediğine ulaşamadı, zor duruma düştü. 2007-2008'de olduğu gibi PKK'yi istedikleri noktaya getiremediler. Onun üzerine PYD'yi, YPG'yi baskı altına alacak bir pozisyon benimsediler. "PKK tehdit ediyor bizi. Türkiye'yi ele geçirecek." diyerek Amerika'yı tehdit etmeye başladılar. Şimdi AKP'nin elindeki koz budur. PKK'yi zayıflatamayınca süreci daha fazla uzatmadan ABD bir süredir bazı girişimler yaptı, yapıyor.

ABD bazı zeminlerde açıkça, "Bu savaşı durdurmanın zamanı geldi de geçti bile" diyor. "Daha fazla sürerse biz de tavır alacağız, bize karşı tehdit

var çünkü. Türkiye'yi bırakmamızı kimse beklemesin. AKP yenilgiye uğrayabilir, zayıflayabilir ama Türkiye ile ilişkimiz sürecektir." Bu minvalde mesajlar iletiyorlar bize. O nedenle Amerika Türkiye'yi yönetiyor diyoruz. Eşbaşkanlık açıklama yaptı. "Eğer bir arayış gündeme gelirse, biz siyasi çözüme hazırız." Davutoğlu ise buna karşılık, "2013'teki konumlarına dönsünler" dedi. Bu açıklamayı Eşbaşkanlığın açıklamasına cevap olarak okumak gerekir. ABD tehlikeli durumun farkındadır. Bu savaşın uzamasının TC'yi çökertebileceğini, dolayısıyla ABD'nin çökmüş olacağını ve PKK'nin bu durumdan güçlenerek çıkacağını biliyorlar. Korkularının kaynağı budur ve bu sebeple yeniden çözümü gündemleştiriyorlar. Şu an en zor durumda olan aslında ABD'dir. YPG üzerinden PKK'ye baskı uyguluyorlar. "Türkiye ile anlaşın" diyorlar. ABD'nin Ortadoğu'daki temel dayanağı AKP'dir ve nihayetinde Türkiye NATO üyesidir. Türkiye üzerinden Ortadoğu'yu kontrol etmek istiyor. Türkiye global sistemin bir parçasıdır. Türkiye'nin ekonomisini de kendisine bağlamış. Nereye gider bu durum belli değil. Çok gergin ve nazik bir durum yaşanıyor. Amerika PKK'nin Bakur'daki savaşı bu şekilde sürdürmesi durumunda Türkiye'nin çökeceğini, artık kontrol edemeyeceklerini iyi biliyor. Bakur'daki savaş bu açıdan kritik bir aşamadadır. Savaşın sürmesi, hele hareketin yeni bir hamle yapması Erdoğan'ı daha da zayıflatır ve Türkiye çökebilir. Ama Amerika faktörü var işte. Amerika bu duruma müdahale edebilir. Nitekim siyaseten ediyor da. Türkiye şimdi gücümüzü geri çekmemizi ve silah bırakmamızı dayatıyor. Muhtemelen Amerika'ya da silah bırakılmasa bile sınır dışına çekilinmesi yönünde görüşlerini iletiyorlardır. AKP yönetimi bu yaklaşımını medyasında da biraz işledi. Mevcut haliyle öyle bir pozisyon var. Bundan sonra ne yapılacak? İyi hesaplamak gerekiyor. Reel politiği iyi analiz etmek gerekiyor. ABD ile karşı karşıya gelme ihtimali de olabilir. ABD belki şimdiye kadar iki tarafı zayıflatmak için bu savaştan yana oldu ama hesapları bekledikleri gibi çıkmadı. Şimdi Türkiye, ABD'ye teslim oldu. Dolayısıyla bundan sonra atacağımız adımlarda Türkiye'yi zorladıkça ABD ile karşı karşıya gelme ihtimali de sözkonusudur. Bunu öngörerek hareket etmemiz gerekiyor. ABD birçok güç üzerinden PKK'ye baskı yapmak istiyor. Fakat mevcut durumda PKK'ye açıktan saldırma durumu olmaz. Türkiye'ye başka biçimlerde destek verme noktasında da tam net değiller. Evet ABD, Türkiye'yi ayakta tutmak için destek veriyor ama geçmişte daha fazla destek veriyordu. AKP'nin zayıflamasını bekliyorlar. Aralarındaki çelişkilerden dolayı şimdilik daha az destek veriyor. Bölge politikalarında tam uyumlu değiller. Bu gerçeği görmek gerekiyor. Biz de bu çelişkilerden bir şekilde yararlanıyoruz.

ABD, Rakka ve Musul'u düşürmek için Kürtlere muhtaç

Dünya kamuoyunda gerillanın, PKK'nin, DAİŞ karşısında yürüttüğü mücadeleden kazandığı bir itibar var. Amerikalı gençler bile gelip YPG saflarında DAİŞ'e karşı savaştılar. Dolayısıyla Amerika, bu oluşan kamuoyunu karşısına alamaz. Suriye ve Irak'taki eli de o kadar güçlü değil, aksine YPG'ye muhtaç konumdadır. Bu muhtaciyet olmasa belki baskı yapabilirdi. Çok fazla baskı yapamıyorsa, Rojava Kürtlerine muhtaç olduğu içindir. Onun için çok dikkatli davranıyor. Bakur'da PKK'yi geriletmek için çaba harcıyor ama, Suriye'de ve Irak'ta YPG'nin gücüne dayanarak DAİŞ karşısında zafer kazanmak istiyor. ABD bu açıdan bir ikilem içerisindedir. Sıkışmış durumdadır. Rakka ve Musul'u bir an önce

Irak muhtemelen üçe bölünecek. Musul belki ayrı bir devlet olacak. Bu bakımdan KDP'nin, "Devlet kuracağım" söylemi pek de gerçekçi değildir. Bir devlet olursa, bu Musul devleti olur. "KDP'ye devlet kurduracağım" dedirten güçleri tanımak gerekiyor. Öyle bir hazırlığı yoktur. Hewlêr'de resmi bir hükümet bile yoktur.

düşürmek istiyor. ABD'nin bu iki alana dönük planı hazırdır. Bunu stratejik görüyorlar. Hatta Rusya ile anlaşmalılar. Rusya onun için çekildi. Avrupa Birliği ise zaten çok etkili değil. ABD'nin kuyruğu gibi hareket ediyor. Politik ve askeri açıdan pek bir etkinliği yoktur. Fransa ve Almanya'nın biraz etkinliği olsa da bu belirleyici değildir. Asıl etkin ve politik güçler Amerika ile Rusya'dır. Suriye'de Rusya'nın ciddi bir etkinliği var. Her ne kadar ABD-Rusya arasında ciddi çelişkiler sürse de, son tahlilde uzlaşı halinde hareket ediyorlar.

BOP'u ilerletebilmek için Rakka ve Musul'u düşürmek istiyorlar, iç siyaset açısından da buna ihtiyaçları var. Gelinen noktada DAİŞ zayıflatıldı. Şunu gözden kaçırmamak lazım; Kasım'da ABD'de yine seçim var. Demokratlar seçimi kazanmak için bu iki yeri kesin olarak düşürmek istiyorlar. Bu onlar için çok önemlidir. Çünkü böyle giderse demokratlar seçimi kaybedecek. Demokratların Kasım seçimini kazanmaları Rakka ve Musul'un seçim öncesi düşürülmesine ve DAİŞ'in geriletilmesine bağlı. Tıpkı Usama Bin Ladin'i vurup seçimi kazandıkları gibi şimdi de Rakka ve Musul'u düşürmek istiyorlar. Planları budur. Adım adım buna hazırlanıyorlar. Her şey Amerika'daki seçime göre planlanmış. Rakka ve Musul'u düşürmek için de Kürtlere muhtaçlar. Türkiye, Suriye ve Irak'ta savaş o kadar karmaşık ve iç içe ki, bir yerde dost olanlar diğer yerde karşı karşıya gelebiliyor.

Siyaseti bu gerçeğe göre yapmak gerekiyor. Askeri boyutu da bunun içine katabilenler kazanıyor. Böyle yapamayanlar tabii ki kaybediyor. 20. yüzyıldaki gibi, 'Ya o taraftasın ya da bu taraftan' siyaseti işlemiyor. AKP iki de bir bu eski siyaseti dillendiriyor. Eski Sovyet politikacıları gibiler. "Rusya'dan mı yanasın, Amerika'dan mı?" Öyle bir dünya kalmadı artık. Her şey çok iç içe ve çok karmaşık hal almış durumda. Buna göre yaklaşım belirlemek gerekiyor. "PYD, Rusya'dan yana" dediler, olmadı. DTK bir barış bildirgesi yayınladı, "Bu tam Stalinist bildirgedir" dediler, kimse ciddiye almadı. AKP tüm gücüyle dünyayı iki bloğa bölmek istedi, istiyor ama bu beyhude bir çabadır, başaramadı şimdiye kadar, başaramaz da. Çok ucuz bir politika yürütmek istedi. O ucuz politikadan dolayı pek ilerleyemedi. Her yerde duvara tosluyor. Bu siyaseti aştığı yerlerde biraz politika yapabiliyor. Öyle eski politikacılıkla bölgede yürünmüyor artık.

Peki mevcut durumda pazarlıklar nereye gider? 40 plan yapılıyor, bozuluyor, yine yapılıyor, yine bozuluyor. Masa başı planlar sahada öyle çok fazla işlemiyor. Bu dönemde en çok kafa yoran güç Amerika'ydı. Rusya ile anlaştı, onları biraz idare etti. Suriye'de bir sürü planı değişti. Daha Rusya Suriye'ye gelmeden, Türkiye ile çelişkiler yaşarken planları şuydu: Kuzey Suriye tüm Akdeniz'e kadar DAİŞ'ten ve Türkiye'den temizlenecekti. Kerkük'ten Akdenize kadar hiç bir devlete değmeyen bir enerji koridoru açılacaktı. YPG'ye; "Buraları sizinle kontrol edeceğiz" diyorlardı. Girê Spî düştükten sonra, özellikle 7 Haziran seçimlerinden sonra Türkiye hızla devreye girdi ve bazı dayatmalarda bulundu. ABD politikalarını kısmen değiştirdi. Türkiye ile bazı konularda anlaştılar. Türkiye, Fırat'ın batısı Kürtlere yasak olsun, dedi. Ama YPG'nin hamleleriyle Fırat'ın batısına yönelik plan bozuldu. Ondan sonra mücadele biraz onun üzerinden sürdü. Afrîn'de hareketlik oldu. Türkiye ile çelişkilere, kavgaya Rusya da girdi. Türkiye, Rus uçağını düşürünce Rusya, Türkiye'nin DAİŞ ile ilişkilerini teşir etti. Türkiye'yi fiilen hareket edemez hale getirdi, zorladı. Süreç bir dönem böyle ilerledi.

ABD, Rakka operasyonuna hazırlanmak ve bunun için planlar yapmak zorundaydı. Rusya devreye girince işler biraz daha çetrefilli bir hal almaya başladı. Rusya, YPG-YPJ ile ilişki kurunca Amerika sıkıştı. "Ne olursa olsun gelin Tişrîn operasyonunu yapalım. Fırat'ın batısına geçseniz de bir şey olmaz" denildi. Önceleri, "Geçmeden olamaz mı?" diye araştırdılar. YPG, "Olmaz" dedi. "En az beş kilometre öteye gitmezsek kendimizi savunamayız, operasyonu kazanamayız" dediler. Mecbur kalınca kabul ettiler. Arkasından Rakka'ya gitmek için, Şeddadê operasyonları gündeme geldi. YPG, "Bizim için Minbîç ve Afrîn operasyonları önemlidir" dedi. O da değişti. Bu sefer, önce Şeddadê sonra da Minbîç operasyonu konusunda anlaşmaya varıldı. İşler biraz böyle karşılıklı hamlelerle, kimi pazarlıklarla ve oluşan yeni dengeler üzerinden yürüyor. Kolay değil tabii. Ortaya çıkan fırsat ve imkanları zamanında değerlendirmek gerekiyor, aksi halde pozisyon kaybediliyor. Günlük hatta anlık politik yetenek ve yaratıcılık göstermek gerekiyor. Öyle, "Anlaşma oldu işler bitti" diye bakmamak gerekiyor. Atılan her adımın bir bedeli, maliyeti oluyor.

Bölgede çelişkiler ve ilişkiler iç içedir

Şimdi ABD, "Minbîç'i alın ve orada durun. Öteye gidilmesin, yoksa Türkiye müdahale eder" diyor. YPG de, "Olmaz, topraklarımızı savunamayız. Her tarafta DAİŞ var, her yerden saldırır. Ya onları oradan çıkaracağız ya da biz kendimizi savunamayız. DAİŞ'i tamamen oradan çıkartmak durumundayız" diyor. Amerika bu yeni durumu nasıl bir sonuca bağlayacak onun arayışı içindedir şimdi. Şöyle bir ihtimal de sözkonusudur: Cerablus'un sınır hattında bir bölgeyi Türkiye'ye, Türkiye'ye yakın çete gruplarına; Minbîç, Bab, Afrîn hattını da YPG'ye vererek, böyle bir Afrîn-Kobanê birliği sağlama planı da olabilir. Türkiye ve Amerika arasında bunun pazarlıklarının sürdüğünü biliyoruz. Ne tür sonuçlar çıkar, o daha net değil. YPG, Demokratik Suriye Güçleriyle birlikte Minbîç Kurtuluş Konseyi'ni kurdu. Kısmi operasyonlar da başladı. ABD hemen, "Türkiye'yi ikna edelim, öyle olmazsa durum çok kötüye gider, çatışma çıkar" diye araya girdi. Fakat Rakka operasyonu için zamanı iyi ve hızlı kullanması gerekiyor. Böyle zorlukları var ve Türkiye ile işler yürümüyor. Türkiye'yi geriletti, daralttı; yeni bir plan, yeni bir çare bulmaya çalışıyorlar.

Rojava'daki Cizîre Kantonu Araplar için de bir örnek oluşturmuştur. Zaten Arap aşiretlerinin bir bölümü Cizîre Kantonu yönetiminde yer alıyor. Aynı aşiretin bir bölümü de Musul'dadır. Demokratik özerklik sisteminin Musul'da uygulanmasının kendi çıkarlarına daha uygun olduğunu düşünüyorlar. Musul Kurtuluş Hareketi gibi ortak bir demokratik kurtuluş gücü geliştirilebilir.

Tüm bunlara karşı elbette Kürtler kendilerini alternatifsiz ve çaresiz bırakmayacaklardır. Rojava yönetiminin bildiğimiz kadarıyla iki politikası var. Birincisi; Afrîn-Kobanê birliğinin sağlaması. İkincisi; Siyasi statünün tanınması. Rakka da DAİŞ'ten kurtarıldıktan sonra ABD'nin nasıl bir politika izleyeceği belli değildir. O halde her ne kazanılacak, her ne alınacaksa Rakka planlaması kapsamında olacak. Rojava yönetimi buna göre politika yürütüyor. ABD Rakka'yı almazsa mevcut hükümet seçimi kazanamayacak. Herkesin bir hesabı var sonuçta. Masada ve sahada tüm kozlar devreye konulmuş durumdadır. Dikkat edilirse diğer güçler biraz oyun dışı kaldı. ABD, YPG'ye fazlasıyla muhtaç, onlarsız siyaset yapamaz durumdadır. Bakur'da AKP'nin PKK düşmanlığına, Kürt karşıtlığına, Kürt soykırımı politikasına 'evet' derken, Başûr'da ve Suriye'de ise herşeyi Kürtlerle yapmak zorundadır. Çelişkiler böyle iç içedir. Öyle her şey mekanik düzeyde işlemiyor. Stratejik tutumlar var, taktik ilişkiler var, güncel ve kalıcı politikalar var. Birlikte ve iç içe sürdürmek gerekiyor her şeyi.

ABD-NATO-Türkiye ilişkileri stratejiktir. NATO ve ABD Ortadoğu'daki stratejisini Türkiye üzerine oturtmuş ve Türkiye, her şeyi ile kendini buna açık tutmuş durumdadır. Ancak AKP'den biraz rahatsızlar. Kısmen CHP'yi güçlendirmeye çalışıp, AKP'yi eleştiriyorlar. Ne onunla oluyor ne de onsuz gibi bir durum var. Avrupa'nın, ABD'nin Ortadoğu'da etkinlik kurma arayışında Türkiye kilit ülke durumundadır ancak sorunları da barizdir.

Irak ve Başûr'daki durum da benzerdir. Irak'taki savaş pek öne çıkmadı belki ama bu yılbaşından itibaren orası da önemli bir savaş cephesi olarak devreye girdi. ABD başkan yardımcısı Joe Biden Ankara'da, Musul'u kurtarmak için geldiğini söyledi. Yönetimleri onu Musul'u kurtarmakla görevlendirmiş. Ona göre Ankara'da görüşmeler yaptı. Ardından önce Bağdat'a sonra Hewlêr'de görüşmeler de bulundu. Süreç hazırlandı ve Ramadi saldırısıyla operasyon başlatıldı. Başlattılar fakat istedikleri sonuç çıkmadı. Çıkmayınca ABD başka arayışlara girdi. Irak ordusuyla yürümedi bu operasyon. Türkiye ve KDP vardı. Bağdat yönetimiyle KDP-Türkiye ittifakı karşı karşıyadır. Şimdi KDP'yi denemek istiyorlar, uzun süredir de deniyorlar. Peşmergelerle Kerkük taraflarında operasyonlar yaptılar. Kendileri bile askeri olarak katıldılar. KDP de başarılı eylemler yapamadı. Değil Musul'u almak, iki köyü bile kurtaramadılar. Medyada reklam yaptılar, "Şöyle aldık, böyle aldık" diye ama gerçekte bir sonuç alamadılar. O nedenle de ABD gördü ki, ne Bağdat yönetimi ile ne de KDP ile Musul kurtarılamaz. Hem Bağdat yönetimi hem ABD yönetimi yeni arayışlara girdiler. Şimdi orada yeni adres YBŞ'dir. YBŞ'yi Irak yönetimi resmen tanıdı. Irak'ın resmi askeri gücüdür. Yerel halkın öz savunma gücü olarak kabul ediliyor. Resmi görüşmeler yapılıyor. ABD, "Musul operasyonuna

katılabilir mi?" diye bir süredir pazarlık yürütüyordu Irak üzerinden. YBŞ, "HPG ve YJA-Star olursa bu iş yürür" diye dayattı. KDP ve TC ise, "HPG ve YJA-Star bütün gücünü çekmeli Irak'tan. YBŞ de PKK'nin bir gücüdür. Musul operasyonuna katılmamalı" diye bastırdılar. O kadar bastırmalarına rağmen ABD ve Irak yönetimi Ramadi'de peşmergelerle fazla ilerleyemeyeceğini anlayınca KDP ve Türkiye'yi biraz geriye ittiler. Görüşmeler yaptılar, daha geniş bir ittifak oluşturuldu. Şimdi yine görüşmeler, pazarlıklar, yeni planlar yapılıyor. Musul'u adım adım almak istiyorlar. Planlamaları böyledir. Çevreden bazı yerleri ala ala Musul'u kuşatıp almak istiyorlar. Toplu bir saldırı ile alma planı yok. Kimsenin ona gücü yetmez. YBŞ çetin pazarlıklar sonucu Musul operasyonunun aktif bir gücü oldu, fakat HPG, gücünün bir kısmını çektiğini açıkladı.

Bakur'da PKK ile Amerika savaş halindedir. Musul operasyonunda ise aynı cephede sayılabilir. Durum böyle karışıktır yani. Nasıl gidecek, nereye kadar gidecek? Bu böyle gider mi, nereye gider? Bozulur mu? Tabii bu cepheyi bozmaya çalışanlar da çok. Özellikle KDP ve TC bu bloğu bozmaya, sabote etmeye çok fazla çalışıyorlar. Irak muhtemelen üçe bölünecek. Musul Irak'ta belki ayrı bir devlette olacak. Bu bakımdan KDP'nin, "Devlet kuracağım" söylemi pek de gerçekçi değildir. Bir devlet olursa, bu Musul devleti olur. "KDP'ye devlet kurduracağım" dedirten güçleri tanımak gerekiyor. Öyle bir hazırlığı yoktur. Hewlêr'de resmi bir hükümet bile yoktur. Başkanı bile yoktur. En krizli yer orasıdır. Şimdi KDP'ye deseler, "Ayrı devletsin, hadi buyur yönet" yapamaz. Kendilerine güvenleri de yoktur. Türkiye bu konuda KDP'yi kullanıyor. Bazı Yahudi çevreleri de Amerika'da kullanıyor. ABD siyaseti git gellidir bu durumda. Bazen Irak ve Suriye'yi parçalayacak gibidir, bazen de kesinlikle birlikten yanalar. Ama bir konfederasyonu öngörecekler. Böyle bir pozisyonları var.

BOP'u ilerletebilmek için Rakka ve Musul'u düşürmek istiyorlar, iç siyaset açısından da buna ihtiyaçları var. Gelinen noktada DAİŞ zayıflatıldı. Şunu gözden kaçırmamak lazım; Kasım'da ABD'de yine seçim var. Demokratlar seçimi kazanmak için bu iki yeri kesin olarak düşürmek istiyorlar. Bu onlar için çok önemlidir. Çünkü böyle giderse demokratlar seçimi kaybedecek.

Türkiye yeni gelişmelere gebedir. PKK, savaş yoluyla zorluyor. Ortadoğu'daki gelişmeler zorluyor. ABD'nin Ortadoğu politikası zorluyor. Türkiye'nin kendi iç çelişkileri zorluyor. Erdoğan'ı zora sokan budur aslında. Gidici kılan, yenilgiyle yüz yüze tutan durum budur. Kaçar mı, kaçmaz mı bilemeyiz. Yarın ne olur belli olmaz politikada.

Musul Kurtuluş Hareketi gibi ortak bir güç oluşabilir

Musul ve çevresinde bir çok etnik grup ve halk grubu var. Çok politik bir alan, öyle basit bir alan değildir. Çok farklı toplumsal güçler var. Aşiret güçleri var. Çeşitli örgütler, mezhebi gruplar var. Burası çok mezhepli, çok dinli, etnik olarak, toplumsal yapı olarak, sınıf ve etnisite bakımından çok farklı grupların birlikte bulunduğu bir alandır. Herkes de şu ya da bu düzeyde politize olmuş durumda ve örgütlüdür. Mücadele ediyorlar, askeri güçleri vardır. Etkili olan Arap aşiretleri var. Türkmenler belli ölçüde etkilidirler. Birçok Kürt aşireti var. Zebariler, Herkiler, Surçiler gibi. Bir çoğu da DAİŞ'e karşıdır. DAİŞ'e karşı mücadeleye de katılıyorlar. Öyle pasif bir güç de değiller. Amerika'yla, Bağdat yönetimleri ile ilişkileri var. Çoğu aşiret bir parti gibi hareket ediyor. Bir de şundan korkuyorlar; "DAİŞ giderse yerine KDP benzeri bir grup mu gelir? Öyle olursa hiç fark olmaz. Daha tehlikeli olur" diyenler de var. O nedenle DAİŞ'e karşı mücadele ederken yerini KDP'nin almaması için çaba içinde olanlar da var. Rojava'daki Cizîre Kantonu onlar için bir örnek oluşturmuş. Orayı inceliyorlar. Kendilerine daha yakın buluyorlar. Zaten Arap aşiretlerinin bir bölümü Cizîre Kantonunda yönetim çalışmalarına katılıyor. Aynı aşiretin bir bölümü de Musul'dadır. O nedenle DAİŞ'e karşı mücadele ettikten sonra KDP'nin gelmesini istemiyorlar. Demokratik konfederal düşünceyi kendilerine daha yakın buluyorlar. PKK ile ilişkiye açıktırlar. PKK'nin demokratik özerklik sisteminin Musul'da uygulanma aşamasını kendi çıkarlarına daha uygun olduğunu düşünüyorlar. Tartışıyorlar şu an. Öyle bir zihinsel hareketlilik de var. Mevcut haliyle tartışmalar, görüşmeler var. Musul Kurtuluş Hareketi gibi ortak bir demokratik kurtuluş gücü de geliştirilebilir. Bu çok daha önemlidir. Bir avantaj olarak bu durumu değerlendirmek gerekiyor. Bu anlamda Irak'ın mevcut durumu Suriye'den daha geri ya da önemsiz değildir. Politik askeri mücadele yine Bakur'u etkileme açısından Suriye'den geri değildir. Türkiye-Suriye-Irak bir üçgen haline geldi artık. Ayrı devletler var dense bile politika artık ortak ve iç içedir.

Aslında kazanmak isteyen herkes ortak politik planlar yapmak zorundadır. Kürtler için de ortak bir politika şarttır. Çok iç içe geçti, bütünlük arz etti. Merkez Bakur'dur tabii, Türkiye'dir. Musul'da düşse, Rakka'da düşse, DAİŞ burada yenilgiye de uğrasa, Suriye ve Irak'ın nasıl yapılanacağı konusunda Türkiye'den bir model gelişmezse, buralar çatışma alanı olur, sorunlar asla çözülemez. Ortak politikalar bu üçgendedir ama çözüm olacaksa, sonuca gidilecekse bu Türkiye'den çıkacaktır. Çözüm politikası, çözüm üretici politik yapılanma Türkiye'den gelişecektir. Bunu Amerika da biliyor. PKK, AKP yönetimini geriletti. ABD kendi istediği doğrultuda Türkiye'de reform yapmaya zorluyor ki, bu bağlamda bir Suriye oluştursun, Büyük Ortadoğu Projesinin önünü açsın. Türkiye hükümetine, ABD'nin şimdi dayattığı budur. Bunu Ankara yönetimi kabul etmiyor. ABD'ye karşı direnerek böyle bir politikadan vazgeçirmeye çalışıyor. Eski statükoyu korumak istiyorlar. Birinci Dünya Savaşı'nda ortaya çıkan Kürt inkarı ve imhasına dayanan ulus-devlet statükosunu korumak istiyorlar. Ankara'daki yönetimin hazırlığı, planlaması hali hazırda budur. Ama mücadele olacaktır. Bakur'daki savaş geliştikçe çözümleyici gücü açığa çıkaracak, gelişmeler olacaktır. Ne olursa olsun Irak'tan ve Suriye'de gelişmeler açığa çıkabilir ama, çözüm adımı Türkiye'den olacaktır. Türkiye buna izin vermiyor. Türkiye'den gelişecek bir çözüme dayanmadan Ortadoğu'da kalıcı bir siyasi sistem oluşturmak zor görünüyor.

Orta sınıfı geriletmek o kadar da zor değildir

Benzer bir durum Zagrosların doğusundan, İran üzerinden de gelişirse ancak mümkün olabilir. O nedenle bütün bunlar Ortadoğu'da yaşananların yarısıdır. Diğer yarısı da Doğu'da, İran üzerinde olacaktır. İran, nükleer silah anlaşmasıyla çok ustaca bir manevra yaptı. Yoksa şu an çatışmalar İran'a yayılmış olacaktı. Çok usta bir manevra ile geri çekildi ve Türkiye'yi öne sürdü.

Erdoğan'ın politik/stratejik kafası yoktur. Araplar ona göre daha akıl doludur. 3 bin bin yıllık devlet geleneği onları politikanın kurdu haline getirmiş. Gerçekten İran'ı çok ciddiye almak gerekiyor. Politikada İran'ı ciddiye almayan Ortadoğu'da yanılır, kaybeder. İran, Arap devletlerine hiç benzemez. İran devletçi politik gelenekte Türkiye'den daha güçlüdür. Peki, bu hep böyle sürer mi? Sürmez. Bu iş İran'a eninde sonunda kayacaktır. Ne zaman kayacak bilemiyoruz. Kısmi bir çatışma sonucunda reforma mı gidilecek, daha sert bir çatışmaya mı dönüşecek? Bunların hepsi ihtimal dahilindedir ve esas olarak İran'ın tutumuna bağlıdır.

Türkiye de bu yıl içinde yeni gelişmelere gebedir. PKK, savaş yoluyla zorluyor. Ortadoğu'daki gelişmeler zorluyor. ABD'nin Ortadoğu politikası zorluyor. Türkiye'nin kendi iç çelişkileri zorluyor. Erdoğan'ı zora sokan budur aslında. Gidici kılan, yenilgiyle yüz yüze tutan durum budur. Kaçar mı, kaçmaz mı bilemeyiz. Yarın ne olur belli olmaz politikada. Saddam kaçmadı mesela, diretti. Mursi, kaçmak istemedi, idam cezası aldı. Ortadoğu'dur burası, kim vurduya da götürüyorlar. Hatırlanacağı üzere Erdoğan bir sefer arabanın içinde kilitli kalmıştı. Bir bakarsınız yine olur. Bu tür şeyler de olabilir.

Türkiye'de bir değişim sürecinin olduğunu görmek gerekiyor. Bu değişimin daha derin, demokratik olması, Kürt sorununun demokratik çözümüne dayanmasını sağlamak gerekiyor. Biz bunun için çaba harcamalı, mücadele etmeliyiz. Devrimci mücadelemiz, Bakur'daki özyönetimlerin amacı budur. Bedeli biraz ağır oldu ama direnildi ve kırıldı. Böyle bir durumda asgari düzeyde direnme hazırlıkları olursa, bir de bu Türkiye'ye Halkların Birleşik Devrim Hareketi, HDP ve benzeri ittifak ilişkileri üzerinden yayılırsa, Türkiye'de çok hızlı, gecikmeden devrimci bir gelişim, demokratik bir değişim yaşanabilir. Buna uygun bir siyasi ortam vardır. Mevcut durumda buna fırsat vermemek için de AKP, merkezileştiği kadar merkezileşiyor. Erdoğan, bireysel diktatörlük kuruyor. Yıkılmamak, ayakta kalmak için her yönteme başvuruyor. Her imkanı kullanıyor. Gözü karadır, bu konuda boşluk bırakmıyor. Boşluk bıraktığı yerden çözüm çıkacaktır. Bunu iyi biliyor. Çözümü önlemek için en küçük bir boşluk bile bırakmak istemiyor. Bu sebeple sorun kendiliğinden çözülmeyecektir. Mücadele ile olacak, ama bu mücadele nerede nasıl verilebilir? Bu yönlü bazı çabalarımız var. Bazı adımlar atıldı. Demokratik özerklik yönetimleri tartışılıyor.

İhanet kendini çok öne sürüyor. Bu dönemde biraz üzerine gitmeliyiz. Bakur'da bize saldırı halinde olan bir hain güruh var. İdelojik-politik açıdan yerle bir etmek gerekiyor. Bunlar durmadan sağı solu karıştırmaya, yurtsever demokratik güçlerin birliğini engellemeye çalışıyorlar. Bunlara fırsat vermemek gerekiyor. Bazıları biraz para kazanmak için herşeylerini satıyorlar. AKP içinde bazıları joker pozisyonunda sürekli AKP'ye akıl veriyorlar. İmralı'daki tecritle gerillanın çekilebileceğini, silah bırakılabileceğini söylüyorlar. AKP'de bunu dayattı ve en çok da bu kişilikler bunu dillendirdi. AKP'liler bu tür sesleri duyunca üzerimize geliyor. Önderlik sert uyardı, eleştirdi bazılarını. Bunlar kendilerini görmediğimizi zannetmesinler. Ferhat-Botan kaçtı. Önderlik, "Çözümü on yıl engellediler" dedi. Düşmana umut verdiler. Biz çözümün eşiğine getirmiştik devleti. Ama çözümü engellediler. Şimdi bazı çevreler var yine çözümü engelleme çabasındalar. Bize imhayı dayatacak kapıyı açık bırakıyorlar. Tabii esas olan bizim duruşumuzdur. "İmralı'da görüşme oldu, çözüm oldu, aslında büyük imkanlar elde ettik, artık savaş falan olmaz, elimi çabuk tutayım. Kendimi örgütleyeyim, bir yerleri kapayım" kavgasına girenler var. Bakur'da siyaset üç beş yıldır bu şekilde yürütülüyor. Önemli bir kesim bu konumdadır. Bu zihniyettekilerin mücadele ve devrim gibi amaçları kalmamıştır. İmkanlar nasıl paylaşılcak, onun hesabı ve mücadelesi içindeler.

Örgütlü, mücadele ve direniş içinde olanlar var, onlar da parça parçadır. Yukarıdan aşağıya dikey olarak örgütlenebildiği kadar örgütlenmişler. Ama yerel örgütlülük, yatay örgütlülük yoktur. Hiçbir yerde birleşmiyor, bir araya gelmiyor, güçlerini birleştiremiyorlar. Dolayısıyla parça parça olunca herkes biraz direniyor ama sadece direnmeyle kalıyor. Bir sonuç çıkmıyor. Birinci eğilim, ikinci eğilimi çok fazla tahrik ediyor, bastırıyor, körüklüyor, direnişten alı koymak için rencide ediyor. Bu duruşu aşmak için epey bir çaba harcandı. Yeni yeni bazı sonuçlar açığa çıkıyor. Devrimin kapıya dayandığı yerde yatay örgütlenmelere ağırlık vermek gerekiyor. Bu konuda görüş birliği oluşturulmuş durumda. Böylece orta sınıfın etkisini, orta yolculuğu, bunların hepsini kontrol altına almak mümkün olabilir. Sanıldığından daha fazla zarar veriyorlar. Güçlenmişler, dilleri uzamış, maddi imkanları artmış, diretiyorlar. Fakat onları geriletmek o kadar da zor değildir. "Onlar her şeyi yapabilirler" diye çok fazla çekinmemek gerekiyor. Devrimci örgütlenmemiz olmazsa evet tehlikeli olurlar. Devrimci örgütlenmeyle bu anlayışlara karşı mücadele edilir ve aşılırlar. Hafife almayalım ama çok abartmak da doğru değildir. Daha büyük tehlike, devrimci mücadelenin olmamasıdır. Devrimi engelleyen, devrimci örgütün olmamasıdır. Diğerleri örgütlenmenin olmadığı yerlerde ortaya çıkıyorlar. En asalak çete grubundan geniş çıkar gruplarına kadar bir sürü fırsat kollayan grup oluşmuş. PKK'nin sırtından kendini geçindirenler çok fazladır. Eskiden herkes PKK'ye güç verirdi, destek verirdi. Şimdi PKK'nin sırtından zengin olanlar, sırtına basarak yaşayanlardan geçilmiyor. Çok vahşi çete grupları var. O yüzden öncülüğün geliştirilmesi önemlidir. Devrimci öncülüğü geliştirirsek devrimin yolu sonuna kadar açılacaktır.

■■■

Önderliğe özgürlüğün yolu topyekün direnişten geçer

Besê Hozat

Önder Apo, tam on yedi yıldır ağır tecrit koşullarında yaşıyor. 5 Nisan 2015 tarihinden bu güne kadar da iki kat ağırlaştırılmış bir tecrit altındadır. Öte yandan 27 Temmuz 2011 tarihinden bu yana avukatları ile görüştürülmeyen Önder Apo, iki yıldır da ailesi ile görüştürülmüyor.

İmralı sistemini geliştiren uluslararası güçler ile TC devleti ve neo-ittihatçı AKP hükümeti, büyük bir insanlık ve hukuk suçu işleyerek İmralı'ya özel bir siyaset uyguluyor. İmralı'da adalet, vicdan ve hukuk değil, hegemonik güçlerin ve sömürgeci TC devletinin ortak çıkar siyaseti işliyor. Bu siyasete bağlı olarak İmralı özel bir statü altında tutularak sistematik özel bir savaş rejimiyle yönetiliyor. Bu uygulamaların tek bir nedeni vardır; o da, Önder Apo'nun temsil ettiği değerler sistemidir. Önder Apo'nun soykırımcı ulus-devlet sistemine alternatif olarak ortaya koyduğu demokratik ulus paradigmasına duyulan büyük öfkedir. Ve onlarca yıldır Kürtlere karşı TC üzerinden oynanan karanlık ve kirli emperyalist oyunlardır.

İmralı'da Önder Apo'ya karşı kullanılan tecrit politikası Kürt halkı, bölge halkları ve kadınların özgürlüğüne, demokratik sistem modellerine yöneltilmiş büyük bir saldırıdır. Önder Apo, bu vahşi soykırım savaşına karşı tüm gücüyle direniyor ve mücadele ediyor. Aynı duruşu; insanlıktan, özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden, adaletten, kardeşlikten, barıştan, hakikatten yana olan herkes göstermelidir.

Önder Apo kollektif bir kimliğe sahiptir

Önder Apo, insanlığın toplumsal ve evrensel değerlerini kişiliğinde temsil eden kollektif bir kimliğe sahiptir. Bu anlamda Önder Apo, her hangi bir kişi değil, yüzyıllardır sömürülen, ezilen bir halkın, halkların varlık ve özgürlük değerlerini kendi şahsında somutlaştırmış ulusal ve toplumsal bir kimliği ifade ediyor. Önder Apo, kişi olmayı aşmış, varlığını bir halkın varlığıyla ve özgürlüğüyle tamamen bütünleştirmiş, tüm yaşamını, nefes alış verişini dahi halkının ve halkların özgür yaşam mücadelesine adamış, ideolojik-felsefik-politik bir kurumsal kimliği temsil eden büyük bir halk önderidir. Önderliğini, kırk yılı aşkın soluk soluğa verdiği büyük mücadele, yarattığı devasa değerlerle, bölge halklarının özgürlüğüne ve demokrasisine öncülük eden özgür kadın, özgür halk gerçeği ve demokratik ulus modeliyle ortaya koymuştur.

Kuşkusuz tecrit politikasını özelde Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik ulus paradigmasıyla bağlantılı ele almak gerçekçi bir yaklaşımdır. Önder Apo, kapitalist modernitenin toplum kırım sistemi olan ulus-devlet sistemine alternatif olarak demokratik ulus paradigmasını geliştirdi. Bu paradigmayla halkların ve toplumun özgür ve eşit bir şekilde bir arada yaşamasını sağlayacak demokratik sistem projesini ortaya koydu. Demokratik ulus ve demokratik konfederal sistem projesi, kapitalist hegemonik güçleri çok fazlasıyla rahatsız etti. Tecrit politikasını esas olarak bu açıdan değerlendirmek gerekiyor. Önder Apo, bir bakıma kapitalist sistem ve komplocu güçler tarafından 'cezalandırılıyor'. Tecrit politikasıyla Önder Apo'dan adeta 'intikam' alınıyor. Çünkü, demokratik ulus paradigması ve demokratik uygarlık çözümü, kapitalist modernitenin insanlığı ve toplumu yok edici gerçeğine karşı en radikal mücadeleyi ve direnişi ifade ediyor. Bu bakımdan tecrit, Önder Apo şahsında Kürt halkına ve bölge halklarına karşı uygulanan bir tecrittir. Tecrit, kapitalist modernist güçlerin intikam silahıdır, bir şantaj, savaş ve şiddet biçimidir. Tecrit politikası bir bakıma uluslararası komplonun sürmesi anlamına da geliyor. Bu açıdan bakıldığında Önder Apo'ya karşı geliştirilen komployu ve on yedi yıldır uygulanan tecrit politikasını, Kürtlere ve bölge halklarına karşı topyekün bir savaş politikası olarak görmek mümkündür. Zaten tarihsel gerçeklikler de bunu çok açık bir biçimde ortaya koyuyor.

PKK Önder Apo liderliğinde Kürtlerin kaderini değiştirdi

20. yüzyıl paylaşım savaşlarında Kürtler tamamen inkar edilerek yok sayıldı. 1923 Lozan Antlaşması ardından İngiltere ve Fransa eliyle Türkiye, Irak ve Suriye ulus devlet sistemleri kurularak Kürdistan coğrafyası parçalandı ve paylaşıldı. Kürt halkı mutlak bir soykırım sürecine tabi tutuldu. İnkar ve imha politikalarına karşı tepki gösteren, direnen Kürtlere karşı ise korkunç bir katliam, kültürel ve ekonomik soykırım uygulandı. Kürdistan coğrafyası bölgenin dört büyük ulus devleti ve bu devletleri kuran uluslararası küresel sistem güçleri tarafından tamamen işgal edildi ve sömürgeleştirildi. Kürtlere karşı geliştirilen sistematik, fiziki ve kültürel soykırım uygulamaları ezilen, sindirilen, iradesi kırılan, dilinden, kültüründen, varlığından dahi utanan bir halk gerçeğini ortaya çıkardı. Bir kesim Kürdü sistemin işbirlikçisi, halkının haini haline getirdi.

Önder Apo liderliğinde PKK, Kürtlerin bu lanetli tarihini ve kaderini değiştirdi. Önder Apo ile birlikte Kürdistan tarihinde yeni bir mücadele süreci başladı. Önder Apo verdiği mücadele ile Kürtler üzerine serpilen ölü toprağı attı. 1970'li yıllarla birlikte PKK büyük bir aydınlanma hareketi olarak Kürdistan'a ve Ortadoğu'ya bir güneş gibi doğdu. Önder Apo, geliştirdiği özgürlük ideolojisi ve yeni yaşam felsefesiyle Kürt halkına ve bölge halklarına özgürlüğün kapılarını yeniden açtı. PKK öncülüğünde Kürtler, demokratik ulusal değerleriyle buluştu. Bilinçli, örgütlü, iradeli, onuruna ve özgürlüğüne düşkün, demokratik değerlere bağlı, eşitlikçi ve özgürlükçü yeni bir halk olarak Kürtler, tarih sahnesine çıktı. PKK'nin geliştirdiği devrim dalgası sadece Kürtleri değil, tüm bölge halklarını ve özellikle de kadınları etkiledi. PKK, yürüttüğü özgürlük mücadelesiyle Kürdistan'da ve bölgede tarihte benzeri olmayan muazzam bir zihinsel ve toplumsal devrim yarattı. Adeta bir halkı ve kadını küllerinden yeniden yarattı. Kürtleri isyana ve direnişe kaldırdı. Kadınları özgürlüğe! Önder Apo ve PKK öncülüğünde Kürt halkının verdiği özgürlük mücadelesi bütün bölge halklarını sardı. Bölgedeki direniş ruhunu ve demokrasi dinamiğini harekete geçirdi.

Önder Apo önderliğinde Kürtlerin verdiği özgürlük mücadelesi sömürgeci sistemi zorladı. Çünkü bu mücadele ve direniş Kürtleri sömürge bir halk olmaktan çıkardı. Lozan oyununu bozdu. Sömürgeciliğe karşı Kürtleri ve Kürtlerin mücadelesinden etkilenen kesimleri örgütlü ve direnişçi bir halk durumuna getirdi. Daha da önemlisi Önder Apo'nun kadın özgürlük çalışmaları, toplumsal özgürleşmede ve demokratikleşmede başat bir rol oynadı. Aynı zamanda toplum içerisinde demokrasi ve özgürlük kültürünün kökleşmesinde belirleyici oldu. Uluslararası komplo tüm bu gelişmelere büyük bir müdahale olarak gelişti. Bu açıdan 1998 yılında Önder Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komployu Kürtlere, bölge halklarına ve kadınlara karşı geliştirilen bir komplo olarak değerlendirmek tabii ki çok doğru bir değerlendirme olmaktadır.

Komployla Önder Apo'nun sesi kesilerek Ortadoğu'nun büyük aydınlanma hareketi tasfiye edilmek, Ortadoğu'nun yeniden paylaşım savaşında Önder Apo ve PKK engel olmaktan çıkarılmak, Kürtler başta olmak üzere tüm bölge halkları tekrardan hegemonik ve sömürgeci güçlerin hizmetine sürülmek istendi ve isteniyor. Komplo bu amaçla gerçekleştirildi. Kürt halkının ve Önder Apo'nun büyük direnişi bu komployu boşa çıkardı. Dört parça Kürdistan'da ve dünyada milyonlarca Kürt ayağa kalktı, onlarca insan bedenini ateşe verdi. Önder Apo etrafında, 'Güneşimizi Karartamazsınız'' sloganı altında onlarca insan bedenini ateşten çember yaptı, kahramanca ve fedaice direndi. Halkımızın, halkların ve kadınların bu görkemli direnişi komplonun başarıya ulaşmasını engelledi. Bu muhteşem halk direnişini ortaya çıkaran gerçeklik tabii ki Önder Apo'nun kendi şahsında temsil ettiği büyük insanlık değerleriyle bağlantılıdır.

AKP 'çözüm süreci' adıyla tasfiye siyasetini yürüttü

Önder Apo insanlık değerlerini kendi kişiliğinde büyük bir anlama kavuşturmuş ve onları layıkıyla temsil ediyor. Bu değerleri her koşul ve şart altında en görkemli ve onurlu direnişi ortaya koyarak savunuyor ve koruyor. Bu anlamda komploya karşı en büyük direnişi Önder Apo geliştiriyor. Önder Apo, İmralı özel savaş rejimine karşı büyük bir iradi direniş ortaya koyarak İmralı'nın işkence koşullarında demokratik ulus paradigmasını geliştirdi. Demokratik ulus anlayışına dayanan demokratik konfederal sistem projesiyle sömürgeci sistemin tarih boyunca geliştirdiği tüm oyunları, hileleri ve komploları deşifre etti. Önder Apo, beş bin yıllık iktidar-devlet sistemi ve kültürünün canavarlaşmış hali olan kapitalist moderniteyi derinliğine çözümleyerek halkların alternatif demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü yaşam modelini kapsamlı bir mücadele programına ve stratejisine kavuşturdu.

Önder Apo'nun İmralı'da verdiği bu büyük mücadele ve geliştirdiği görkemli direnişten beslenen Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı, mücadelesini yükselterek sürdürdü. Bunun sonucunda Rojava'da büyük bir devrim gerçekleştirildi. Kürtler, Rojava'da demokratik özerk yaşam sistemini kurarak ve Bakurê Kurdistan başta olmak üzere bölge genelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini yükselterek, bölgenin demokratikleşmesinde ve yeniden şekillenmesinde temel bir aktör durumuna geldi. 2013 Ocak ayı başlarında İmralı'da başlayan diyalog süreci bu tarz gelişmelerin ve ortaya çıkan siyasi koşulların bir ürünüydü.

AKP hükümeti, Önder Apo ile diyaloğa geçtiğinde hedefinde Kürt sorununu demokratik müzakere yoluyla çözmek yoktu. Hedefinde oyalama ve aldatma siyasetiyle ve bir de başarabilirse Önder Apo'dan da yararlanarak Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek vardı. AKP, bölge yeniden dizayn edilirken Kürtleri kurulacak yeni düzenin dışında tutma, kimliksiz ve statüsüz bırakma mücadelesi veriyordu ve vermeye de devam ediyor. Bütün çabası Kürtleri bireysel haklara razı ederek soykırım siyasetini sürdürmeye devam etmekti. AKP'nin 2013 Ocak ayından başlayarak 5 Nisan 2015'e kadar yürüttüğü diyalog süreci kendine has yöntemlerle PKK'nin tasfiyesini ve kırk yıllık mücadeleyle Kürtlerin elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Diyalog süreci boyunca AKP'nin tecrit politikasına son vermemesi, Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlük koşullarını iyileştirmemesi, karakol-kalekol, baraj ve askeri amaçlı yol yapmaya devam etmesi bu stratejinin bir parçasıydı. Siyasi soykırım operasyonlarının aralıksız sürmesi, ağır hasta tutsakların dahi serbest bırakılmaması, gladyonun DAİŞ usülü yeniden yapılandırılması, DAİŞ ve El Nusra ile ilişkiler, ittifaklar ve bu örgütler yoluyla Rojava'da verdiği şiddetli savaş yeni tasfiye konseptinin birer uygulamasıydı.

AKP'nin 'çözüm süreci' adıyla yürüttüğü tasfiye siyasetini, Önder Apo gerçek çözüm sürecine dönüştürmek için çok büyük bir emek verdi ve mücadele yü-

rüttü. Demokratik çözüme dair birçok proje ve yol haritası geliştirdi. Çok sayıda yol ve yöntem önerdi; İzleme Heyeti, Akil İnsanlar, tahkim edilmiş ateşkes, üçüncü göz, Uzlaşma ve Hakikatleri Araştırma Komisyonu, yeni yasaların çıkarılması ve diyalog sürecinin yasal-hukuksal bir güvenceye kavuşturulması, İmralı'da tartışılan konuların imzalı, kayıtlı resmi belgeler haline getirilmesi, medya ve sivil toplum örgütleri ile görüşme-tartışma ortamı sağlama çabaları demokratik müzakerenin temelini sağlam oluşturma amaçlıydı. Önder Apo, AKP'de çözüm zihniyetini geliştirmek ve demokratik siyasetin önünü açmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ayrıca çok tarihi bir adımı ifade eden HDP projesiyle demokratik siyaseti güçlendirerek, Türkiye'de demokratikleşmenin önünü açtı. HDP projesi bu çabaların bir sonucu olarak oldukça gelişti ve güçlendi. 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin % 13'ü aşan oy oranı Önder Apo'nun İmralı'da geliştirdiği demokrasi mücadelesiyle doğrudan bağlantılıydı.

7 Haziran seçimleri demokratik ulus anlayışının Türkiye toplumu tarafından da benimsendiğini ve kabul gördüğünü çok açık bir biçimde ortaya koydu. Türkiye toplumu demokratik özerk bölge sistemlerine dayalı cumhuriyetin demokratikleşmesini bir anlayış olarak gittikçe benimsedi. Türkiye toplumu yerel demokrasiyi, Türkiye'nin demokratikleşmesinde temel yapı taşı olarak görmeye başladı. İlk defa, yaklaşık yüzyıl sonra Türkiye'nin tüm farklı etnik ve inanç kimlikleri HDP ile Türkiye Meclisi'nde temsil ediliyordu. 1921'den sonra ilk defa Türkiye Meclisi çok renkli ve kimlikli bir meclis yapısına bürünüyordu. Bu adım aynı zamanda Kürt sorununun demokratik özerklik temelinde çözümüne de bir kapı açıyordu.

AKP-DAİŞ ittifakına karşı savaşı Kobanê'de Kürtler kazandı

Diğer yandan Rojava'da yeni gelişmeler ortaya çıkmıştı. Rojava'daki gelişmeler demokratik özerk sistem inşasını bir adım daha ileriye taşıyordu. AKP-DAİŞ ittifakının Kobanê'ye karşı yürüttüğü kirli savaşı Kürtler kazandı. Kobanê zaferi ardından Kürtler Girê Spî'yi de DAİŞ işgalinden kurtararak Kobanê ile Cizîrê Kantonlarını birleştirdi. Bu son derece önemli ve tarihi bir gelişmeydi. Henüz yeni başlamış olan Girê Spî hamlesi ve Kobanê zaferi HDP'nin seçim başarısını doğrudan etkiledi. Tüm bu gelişmelere Şengal direnişi de eklenince Kürtler bölgenin demokratikleşmesinde başat bir güç haline geldi.

Türkiye'de ve bölgede Kürtler ve Kürtlerin etkilediği demokrasi güçlerinin büyük mücadele ve direnişle yarattığı gelişmeler tasfiye siyasetinden vazgeçmeyen AKP ile derin devlet güçlerini biraraya getirdi. Erdoğan'ın 7 Haziran seçimlerini yok sayarak demokrasi güçlerine darbe yapıp 1 Kasım seçimlerini kazanması bu gerici faşist ve ırkçı ittifakın bir sonucuydu. AKP, kara ve beyaz faşizmle ittifak yaparak PKK'yi tasfiye etme, Kürtleri ezme ve statüsüz bırakma karşılığında 1 Kasım seçimlerini kazandı. Tecritin derinleştirilmesi bu ittifakın en temel kararlarından biriydi. AKP, 5 Nisan 2015 tarihinden sonra Önder Apo'ya ağırlaştırılmış tecridi daha da yoğunlaştırarak oyalama siyasetine son verdi ve açıktan tasfiye politikasını ve soykırım planını devreye koydu. Zaten AKP, ta 2014 yılı sonbaharında diyalog sürecinin demokratik siyaset zeminini güçlendirdiğini görüp Rojava'daki gelişmelere engel olamayınca 30 Ekim 2014 tarihinde yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında topyekün savaş kararı almıştı.

5 Nisan 2015 tarihinden itibaren başlayan yeni süreç esas olarak çözüm süreci adıyla yürütülen 2,5 yıllık oyalama-tasfiye siyasetinin sonlandırıldığı, yeni yöntemlerle tasfiye-soykırım siyasetinin tüm araçlarıyla açıktan devreye konulduğu topyekün bir savaş sürecini ifade ediyor. Ağırlaştırılmış tecrit politikası, topyekün savaş, soykırım sürecinin startıdır. Önder Apo üzerinde uygulanan ağır tecridin dışardaki ayağı ise çökertme planıdır.

Çökertme planı; Kürdistan'ı Kürtsüzleştirme planıdır. Bu plan çok çeşitli yöntemlerle uygulanmaya çalışılıyor. Kürt kentlerini ve kasabalarını tanklarla, toplarla yakıp-yıkmak bu yollardan biridir. TOKİ'leri Kürdistan'a koyarak Kürt şehirlerini ranta açmak, ruhunu öldürmek, devletin rant ve sömürü sistemine açmak ve halkı göçertmek, tehcir etmek bu yollardan bir diğeridir. Mültecilerle, DAİŞ'le Kürtleri, Alevileri göçe zorlamak, çatışma içerisine koyarak katletmek ve göçertmek, Kürdistan demografyasını değiştirmeye çalışmak yine bunun bir diğer yoludur.

Önder Apo üzerinde uygulanan ağır tecrit 17 yıldır süregelen tecridin en ağır soykırım aşamasını ifade ediyor. AKP, soykırım planını İmralı'dan başlayarak sonuca götürmeye çalışıyor. Bu açıdan uygulanan savaş yöntemleri tamamen 1925-30-37-38 yıllarında uygulanan savaş yöntemlerinin güncellenmesidir. Çökertme planı, mastır planı denilen, 1925 yılında çıkarılan ve uygulanan Şark Islahat Planının aynısıdır.

Demokratik ulus ve demokratik konfederal sistem projesi, kapitalist hegemonik güçleri çok rahatsız etti. Önder Apo, bir bakıma kapitalist sistem ve komplocu güçler tarafından 'cezalandırılıyor.' Tecrit politikasıyla Önder Apo'dan adeta intikam alınıyor. Çünkü, demokratik ulus paradigması , kapitalist modernitenin insanlığı ve toplumu yok edici gerçeğine karşı en radikal mücadeleyi ve direnişi ifade ediyor.

Önder Apo üzerinde uygulanan bu ağır tecrit, 17 yıldır süregelen tecridin en ağır soykırım aşamasını ifade ediyor. AKP, soykırım planını İmralı'dan başlayarak sonuca götürmeye çalışıyor. Bu açıdan uygulanan savaş yöntemleri tamamen 1925-30-37-38 yıllarında uygulanan savaş yöntemlerinin güncellenmesidir. Çökertme planı 1925 yılında çıkarılan ve uygulanan Şark Islahat Planı'nın aynısıdır. Adına 'Master Planı' denilen de özde ve biçimde tamamen bir Şark Islahat Planı'dır. Yani hepsi de aynıdır, soykırım planıdır. Benzer biçimde Takri-ri-Sukûn ve İskan Kanunu denilen ve 1925-1936'lı yıllarda Kürtleri ezme, yok etme amaçlı çıkarılan bütün kanunlar günümüzde güncellenerek uygulanıyor.

Uluslararası güçler soykırım savaşından siyasi rant devşirmeye çalışıyorlar

Komployu geliştiren uluslararası güçler de bu politikalara çanak tutuyor. Bu soykırım politikalarının onaylayıcısı ve ortağı durumundadırlar. Çünkü bu güçler, kendi öz gücüne dayanan, bölgede demokratik sistemin öncüsü ve yapıcı gücü olan bir PKK'yi değil, sisteme entegre olmuş, varlık gerekçelerinden uzaklaşmış, küresel sistemin hizmetine girmiş bir PKK'yi tercih ediyorlar. Yani bir nevi KDP'lileşmiş bir PKK istiyorlar. Tutumlarıyla TC devletini faşist AKP ile derin devlet ittifakını cesaretlendiriyorlar. Türkiye'nin de altına imza attığı Avrupa insan hakları hukuku ayaklar altına alınırken sadece izlemekle yetiniyorlar. Bunun Kürtlere ve halklara savaş ve soykırım planı olduğunu biliyorlar fakat onay veriyorlar. Kürdistan'daki kirli soykırım savaşından siyasi rant devşirmeye çalışıyorlar. Bu anlamda AKP'nin Batı'ya karşı kullandığı mülteci ve DAİŞ şantajı, ABD'nin ve Avrupa'nın Kürdistan'daki soykırıma sessiz kalışının tek nedeni olamaz. Bu olmakla birlikte esas bir neden de savaşla tarafları zayıflatarak politikasını rahatlıkla uygulamaya çalışmaktır. Daha da önemlisi demokratik ulus modelinin bölgede yayılmasına engel olmaktır.

Demokratik ulus modeli halkların demokratik, özgür ve eşit yaşam modelidir. Bu model milliyetçi ulus-devlet modelinin panzehiri ve alternatifidir. Demokratik ulus modeli, bölgede bir sistem olarak gelişir ve yayılırsa; milliyetçilik, mezhepçilik, cinsiyetçilik, tekçilik, merkeziyetçilik ideolojileri tarihe karışır. Faşist ve diktatör rejimler bu coğrafyada artık yaşam şansı bulamaz. Bölge toplumu kapitalist modernitenin hastalıklarından, kaostan, savaştan, kandan ve acıdan kurtulur. Toplum sömürge olmaktan, sömürgeci hegemonik ve kapitalist modernist güçlerin kölesi olmaktan tamamen çıkar. Böylece toplum, modernitenin köleleştirici, ezici ve çürütücü tüm etkilerini aşarak özgürleşir. Ortadoğu, özgür toplumuyla altı bin yıl öncesi gibi yeniden şenlenir, demokratikleşir. Hiçbir egemen ve sömürgeci güç artık bölgeyi işgal edemez ve sömüremez duruma gelir. Çünkü özgür toplum ve demokratik sistem buna müsaade etmez.

Demokratik ulus projesi bölgede hayat buluyor

İşte Ortadoğu'nun bu sureti, kapitalist modernist komplocu güçleri müthiş korkutuyor. Bu korku Önder Apo'ya karşı tecrit politikasını üretiyor. Kürtlere karşı neo-ittihatçı faşist AKP'nin soykırım uygulamasına sessiz bırakıyor. Çünkü özgür ve demokratik Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun mücadelesini Önder Apo liderliğinde Kürtler, kadınlar ve demokrasi güçleri veriyor. Bu güçleri ezerek, susturarak özgürlüğün ve demokrasinin önünü almaya çalışıyor.

Önder Apo, bu soykırım politikalarına karşı güçlü bir biçimde direniyor. Neo-ittihatçı AKP faşizmine ve müttefiki-işbirlikçisi kapitalist moderniteye karşı en radikal mücadeleyi veriyor. Bu mücadele Rojava Kürdistan'ında Demokratik Özerk Rojava, Demokratik Federal Kuzey Suriye, Demokratik Federal Suriye sistemiyle yine Bakurê Kurdistan kentlerinde özerklik direnişleriyle, Başûrê Kurdistan'da da Demokratik Özerk Şengal mücadelesiyle karşılık buluyor. Demokratik ulus projesi Rojava devrimiyle, demokratik özerk Rojava sistemiyle bölge toplumunu derinden etkilemeye devam ediyor.

İmralı'da Önder Apo'ya karşı kullanılan tecrit politikası Kürt halkının, bölge halklarının ve kadınların özgürlüğüne, özgür yaşam ve demokratik sistem modellerine yöneltilmiş büyük bir saldırı ve soykırım savaşıdır. Önder Apo, bu vahşi soykırım savaşına karşı tüm gücüyle direniyor ve mücadele ediyor. Aynı duruşu; insanlıktan, özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden, adaletten, kardeşlikten, barıştan ve hakikatten yana olan herkes göstermelidir. Milyonlar sokağa dökülüp, "Tecrit; soykırım savaşıdır, soykırıma hayır!" demelidir. Dünyanın her yerinde, yediden yetmişe bütün Kürtler meydanlara akmalıdır. İmralı'daki destansı direnişi dünyanın dört bir köşesine yayarak komplocu ve soykırımcı güçlerden hesap sormalıdır.

En yakıcı gerçek şu ki; Önder Apo özgürleşmeden Kürtler özgürleşemez. Ortadoğu'da kaos son bulmaz. Özgürlüğün yolu topyekün direnişten geçer. Sürekli bir mücadele hali ve büyük serhildan hareketi, demokratik yaşam ve sistem örgütlenmesi, özgürlüğün yapı taşı ve mayasıdır.

Direniş, serhildan öncüsüz olmaz. Bu süreç Sevê, Fatma, Mehmet Yavuzer, Mehmet Tunç, Pakize Nayır gibi halk önderlerinin en güçlü bir biçimde rol oynayacakları bir süreçtir. Fedaice bir öncülük ve topyekün bir direniş tecrit politikasına son verecek, 'Özgür Önderlik, Özerk Kürdistan ve Demokratik Ortadoğu'yu somut bir gerçeklik haline getirecektir.

■■■

Ortadoğu'daki politik-askeri durum
Kürdistan özgürlük devriminin ulaştığı aşama ve görevlerimiz

Duran Kalkan

Kürtler, kendilerini DAİŞ faşizmi karşısındaki direnişle dünyaya daha güçlü biçimde tanıttı. Dünyada böyle bir mücadele içerisinde Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü tanıyan, dolayısıyla inkarı ve imhayı aşan bir zihniyet ve siyaset durumu gelişmektedir. Bu açıdan Kürdistan'daki özgürlük mücadelesiyle, Ortadoğu'da yaşanan dünya savaşı iç içe geçmiş, bu biçimde bir düğümlenme oluşturmuştur.

Çok önemli, yoğun, karmaşık, tarihi özellikler taşıyan, siyasi ve askeri süreçten geçtiğimiz açık bir gerçektir. Bazılarının Ortadoğu Savaşı, bizim 3. Dünya Savaşı dediğimiz, Ortadoğu'daki çatışma ve mücadele sürecinin böyle bir kritik noktaya gelip dayandığı açıkça gözükmektedir. Öyle ki, merkezinde Kürdistan'ın bulunduğu Türkiye-Suriye-Irak üçgeninde odaklanmış bir durum yaşanmaktadır. Böyle bir odaklanmanın merkezinde de Bakur, Başûr ve Rojava Kurdistan'ı yer almaktadır. Böylece Türkiye, Suriye ve Irak'taki siyasi-askeri gelişmeler neredeyse bütünlük düzeyinde birleşip, iç içe geçerken, Kürdistan'ın söz konusu üç parçası da her zamankinden daha fazla bütün hale gelmiştir. Kuşkusuz düğüm Kürt sorunun çözülmesi olacaktır. Zaten böyle yoğunlaşmış, karmaşıklaşmış siyasi ve askeri çatışmada düğümün Kürt sorunun çözümüyle ortadan kalkacağı açık bir şekilde görülmektedir. Kürt sorunun çözümünün de Türkiye ve İran devlet sistemlerinde zihniyet ve politika değişikliklerini gerektirdiği açık bir biçimde görülmektedir. Kürt sorununu bağnaz bir biçimde yaşatan, dahası Kürt soykırımı temelinde sonuçlandırmak isteyen esas olarak bu iki devlet kalmıştır.

Bu sorun bir küresel sorundu; 1. Dünya Savaşı içinde ve sonrasında kapitalist modernite sisteminin küresel hegemonik bir güç haline gelirken yarattığı siyasi ve askeri sorundu. Kürdistan'ın bölünüp parçalanması, her parçanın farklı bir ulus-devlet egemenliğine bırakılması ülkesi, tarihi, adı, kimliği, varlığıyla Kürt toplumunun yok sayılıp, ortadan kaldırılmak istenmesi böyle bir küresel hegemonik sistemin Ortadoğu'daki şekillenmesi içerisinde zihniyet ve siyaset olarak ortaya çıkarılmıştır. Yaklaşık yüz yıldır böyle bir zihniyet ve politik uygulama yaşandı. Söz konusu ulus-devletler, kendilerine verilen Kürt soykırımı görevini yerine getirmeye çalıştılar ama böyle bir insanlık suçunu işlerken tüm küresel kapitalist sistemden de destek aldılar. Başta Bakurê Kurdistan olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında da vahşi katliamlar yaptılar. Kültürel soykırım uyguladılar. Demografik yapıyı değiştirmeye çalıştılar. Kürt tehcirini yaşatmak istediler. Kürdistan'da Türkleştirme, Araplaştırma, Farslaştırma çok yoğun bir biçimde yaşandı. Bütün bunları kuşkusuz egemen ulus-devlet sistemleri yaptı. Bunları yaparken de ihtiyaç duydukları gücü küresel sistemden aldılar. Hem de küresel kapitalist sistemin kabulüne dayandılar. Bu, günümüze kadar da böyle geldi. Fakat şimdi bir çok devlet gücünde bir ölçüde zihniyet ve siyaset değişimi yaşanmaktadır. Hem küresel düzeyde hem de bölgede bir çok güç, geçen yüzyılın kaba Kürt inkarı ve imhasının artık sürdürülemez duruma geldiğini, o zihniyet ve siyasetin sürdürülemeyeceğini gördü. Bu temelde de kendi çıkarları doğrultusunda bazı değişiklikler yapmaya çalıştığı gözlenmektedir.

Başta ABD, AB, Rusya ve Çin gibi hegomonik güçler olmak üzere bir çok devlet gücünde benzer zihniyet ve siyaset değişiklikleri vardır. Bu değişikliğin demokratik muhtevası zayıftır. Özellikle faşist DAİŞ tehlikesi karşısında Kürt halkı ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin kahramanca duruşu, Kürt halkı kadar Ortadoğu halklarının, insanlığın varlığını ve onurunu da savunacak bir kahramanlık mücadelesini ortaya çıkarması böyle bir zihniyet ve siyaset değişimini hızlandırmıştır. Kürtler kendilerini DAİŞ faşizmi karşısındaki direnişle dünyaya daha güçlü biçimde tanıttı. Dünyada böyle bir mücadele içerisinde Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü tanıyan, dolayısıyla inkarı ve imhayı aşan bir zihniyet ve siyaset durumu gelişmektedir. Bu açıdan Kürdistan'daki özgürlük mücadelesiyle, Ortadoğu'da yaşanan dünya savaşı iç içe geçmiş, bu biçimde bir düğümlenme oluşturmuştur.

Türkiye-Suriye-Irak üçgenin ön plana çıkması, 3. Dünya Savaşı'nın gelip Kürdistan'daki mücadelede odaklanması buradan kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla önemli ölçüde Ortadoğu'da sorunların çözümü Kürt sorununun çözümüyle belirlenir hale gelmiştir. Zaten Ortadoğu'nun en temel ve en ağır sayılabilecek sorunu Kürt sorunudur. Ortadoğu'nun bu tehlikeli savaştan, savaşa yol açan kapitalist modernite sisteminden ve onun dayattığı ulus-devlet zihniyetinden ve siyasetinden kurtulmasının yolu, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünden geçmektedir. Yani Kürt halkının ulusal demokratik haklarına sahip hale geldiği bir çözümün ortaya çıkmasıdır.

Bu konu geçmişte Önder Apo'nun dile getirdiği teorik değerlendirmeydi. Son 15-20 yıldır ise savaş ve temel mücadele konusu haline gelmiştir. Ortadoğu'yu yönlendiren önemli mücadelelerden biri olmuştur. Bu değerlendirme bugün herkesin kabul ettiği ve acil çözüm gerektiren tek doğru konumuna ulaşmıştır. Bundan kırk yıl önce Önder Apo'nun teorik olarak ortaya koyduğu ve neredeyse herkes ve her kesimin karşı çıktığı görüşler bugün herkes tarafından kabul edilir, uygulanmasına destek verilen kendi varlığını o görüşlerin uygulanmasıyla özgür kılabilir hale geldiği bir durum yaşanmaktadır. Kürt sorunun çözümünün de Önder Apo'nun kırk yıl önce geliştirdiği teorik, stratejik değerlendirmelerle merkezinin Bakurê Kurdistan olduğu, günümüzde de bu çözümün gelip Türkiye'deki zihniyet ve siyaset değişikliğinde odaklandığı görülmektedir.

Bu nedenle bugün Bakurê Kurdistan'da böyle bir devrim mücadelesi, devrimci savaş yoğunlaşmıştır. Bu mücadele tümüyle bir çözüm dayatması ve çözüm arayışıdır. Başta Kürt sorunu olmak üzere sorunların çözüm sürecine girdiğinin belirtisidir. Bakurê Kurdistan'daki devrimci halk savaşının ortaya çıkaracağı Demokratik Özerklik Devrimi Türkiye'de demokratik devrimin başarılması olacaktır. Aynı zamanda Kürdistan'ın diğer parçalarında ve Ortadoğu'da da bir demokratik devrimin gelişmesini, sorunların çözümünün önünün açılmasını ifade edeceği görülmektedir.

İran geri çekilerek Türkiye'yi çatışmalarda öne çıkarıyor

Bölgedeki sorunların önemli bir kilit noktası kuşkusuz Türkiye'dir ama tek nokta da değildir. Benzer konumda olan bir diğer yer İran'dır. Bölgede sorunların kalıcı çözüme kavuşması için Türkiye'ye benzer biçimde İran'da da zihniyet ve siyaset değişikliğinin yaşanması gerekir. Mevcut durumda İran yönetiminin usta bir manevra yaparak kendini geri çektiği, Türkiye'yi ise çatışmada öne çıkardığı bir durum yaşanmaktadır. Bunu bir İran manevrası olarak değerlendirebiliriz. Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından bölgedeki çatışmanın bir ucu küresel güçlerken diğer ucu hep İran'dı. Bölge çatışması bu güçler arasında sürmekteydi. Şimdi ise İran savaşı kendi dışına iten, Zagrosların batısına kaydıran, kendini ikinci plana düşüren bir konuma geldi. Bu sadece İran'ın politik tutumu, çabasıyla, ustalığıyla mı oldu, yoksa başka güçlerin de çıkarı bunu gerektirdi, tam bilinmemektedir. Ama İran siyasetinin bu konuda rol oynadığı tartışma götürmez bir gerçektir. Bu durumun hep böyle olacağını düşünmek de doğru değildir. Bir süre daha devam edebilir ama bizce bu durum çok uzun süreye yayılmayacaktır. Zagrosların batısında, çözümün kapıları aralanır hale geldikten sonra çatışma Zagros'un doğusuna kayacaktır. O zaman İran ve Rojhilat Kurdistan da şimdi Türkiye-Suriye-Irak üçgeninin yaşadığına benzer bir çatışmanın içine sürüklenecektir. Daha kapsamlı, sert ve yoğun bir askeri çatışma yaşanması da güçlü bir ihtimaldir. Ortadoğu sorunları ve Kürt sorununun çözümü şimdi Türkiye ve arkasından İran'da gerçekleşecek çözümlerle gelişeceği görünmektedir. 3. Dünya Savaşı'nın, Kürdistan'daki mücadelenin durumu kısaca böyle tanımlanabilir.

Böyle bir duruma nasıl gelindi? Bu sorunun cevabını verebilmek için tarihe bakmak gerekir. Bu gelişmelerin tarihsel temelleri vardır. Fakat yakın tarihe bakarak da kimi tanımlar geliştirilebilir. Bu son çeyrek asırdır yaşanan bir durumdur. Öncesinde beş bin yıllık iktidarcı-devletçi egemenlik sisteminin ortaya çıkardığı toplumsal sorunlar, bunun beş yüz yıllık kapitalist modernite sistemi altında ulaştığı düzey ve çözümsüzlüklere dayalı olarak Ortadoğu'da 20. yüzyılda yaşanan yoğun bir mücadelenin olduğunu biliyoruz. 1. Dünya Savaşı ve ardından Ortadoğu hep savaş konumunu yaşamıştır. Fakat esas olan 1990 başında Reel Sosyalizm'in çözülüşüyle birlikte, onunla eş zamanlı gelişen Körfez Savaşı üzerinde bu süreç gelişti.

Sovyetler Birliği'nin çözülüşüyle birlikte dünyanın yeni bir savaş sürecine girdi. Ortadoğu'da çatışmalı durum geliştikçe de bu görüş daha geniş çevreler tarafından kabul edilir hale geldi. Bu savaşın, 1. ve 2. Dünya Savaşı'na göre farklılıkları vardır. Siyasi yoğunluk, çatışan güçler, çözüm aradığı siyasi sorunlar göz önüne getirildiğinde yaşananın bir dünya savaşı olduğu değerlendirmesinin doğruluk payı fazlasıyla öne çıkmaktadır. Fakat askeri boyut gündeme getirildi mi de 1. ve 2. dünya savaşlarındaki askeri şiddet yoğunluğu bu 3. Dünya Savaşında yürümemektedir. 3. Dünya Savaşı önceki iki dünya savaşından farklı olarak daha çok ideolojik ve siyasi boyutun önde olduğu bir çatışmadır. Askeri boyut düşük yoğunluklu olsa da çözüm aranan siyasi sorunlar küresel düzeydedir. Bu sorunlar önceki dünya savaşlarının gündemleştirip çözmek istediği ideolojik-siyasi boyutlara sahiptir.

Körfez Savaşı ABD'nin Ortadoğu'yu kontrol etme hamlesiydi

Sovyetler Birliği'nin çözülüşü, ona dayalı olarak ortaya çıkan gelişmelerin ABD tarafından yok edilmek istenmesinin, dünyanın ABD çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasını gündeme getirmiştir. Amerika yönetimi bunu 'Yeni Dünya Düzeni' olarak tanımladı. Tek kutuplu bir ABD hegemonyasının ortaya çıkacağı değerlendirildi. Buna 'Amerikan imparatorluğunun kuruluşu' da dendi. Körfez Savaşı'nın, ABD'nin Ortadoğu'yu kontrol etme hamlesi olduğu şimdi geriye dönüp bakıldığında daha iyi görülmektedir. ABD yönetimi Körfez krizi ve savaşıyla yeni dünya stratejisi doğrultusunda Ortadoğu'nun belli bölgelerine asker çıkarıp bölgeyi denetim altına almaya, bölgenin güçlü askeri varlığı haline gelmeye çalıştı. Böyle bir hamleyle Saddam Hüseyin yönetimi zayıflatıldı, Irak üçe bölündü. Körfezden Irak'ın çeşitli alanlarına kadar ABD, büyük bir askeri güç mevzilendirdi. Yine küresel ve bölgesel düzeyde Saddam Hüseyin yönetimi karşıtı olan 'Müttefik Kuvvetler' adı altında kendi öncülüğünde bir ittifak gücü açığa çıkardı. Bunlar ABD hamleleriydi. ABD, bu hamlenin öne çıkardığı denetime dayanarak 90'lı yıllar boyunca iki yönlü yeni dünya düzeni çabalarını yürüttü.

Birincisi, Ortadoğu'da Filistin ve Kürdistan devrimlerini kontrol altına almaya, denetlemeye çalıştı.

İkincisi, Doğu Avrupa'da, Kafkasya'da, Balkanlar'da, Uzak Asya'da, Amerika'da ve Afrika'da Sovyetler Birliği'nin varlığına bağlı olarak gelişen siyasi ve askeri yapıları kendi kontrolü ve denetimi altına almaya çalıştı. Bu alanların durumuna göre ekonomik, siyasi, askeri müdahalelerde bulunup, buraları bir müdahaleyle kendi denetimine almak istedi. Bu konuda önemli bir mesafe de katetti. İkinci hamle; 11 Eylül 2001, El Kaide'nin İkiz Kule saldırısıyla başladı. Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'e saldırısı, Kuveyt'i işgal etmesi olarak gerçekleşen Körfez krizi ve savaşı nasıl ki 90'lı yıllar boyunca ABD'ye böyle bir hamle yapma fırsatı verdiyse, 11 Eylül saldırısı da özellikle Ortadoğu'ya dönük ikinci bir askeri siyasi hamle yapma imkanı verdi. Bu olaylardan ABD bu şekilde yararlandı. Bunları ABD mi yarattı, yoksa olaylar ortaya çıktı da ABD mi yararlandı, bir şey diyemeyiz. Sonuca baktığımızda ise ABD kurgusu olarak yaşanmış olaylar biçiminde görülmektedir.

Saddam Hüseyin yönetiminin 2 Ağustos 1990'da Kuveyt'i işgal etmesi de ABD siyaseti için böyle bir sonuç ortaya çıkardı. El Kaide'nin 11 Eylül saldırıları da benzer bir siyasi ortam yarattı. ABD bu olay ardından hiç duraksamadan Ortadoğu'ya dönük ikinci büyük hamlesini başlattı. Önce Afganistan'a askeri müdahalede bulundu. Afganistan, El Kaide ile ittifak halinde olan Taliban egemenliğinde bir alandı. Afganistan'ı onların elinden almak üzere bir saldırıda bulundu. Ardından 2003 Newrozu'nda Bağdat'a saldırdı. 1990-91 Körfez Savaşı'nda Irak'ı üçe bölmüş, Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat ve çevresiyle sınırlandırmış, bir tür kuşatmaya almıştı. Bu sefer de doğrudan askeri müdahaleyle bu yönetimi yıkmak istedi. Öncesinden böyle bir planlamasının olduğu, özellikle Önder Apo'ya yöneltilen Uluslararası Komplo pratiği çerçevesinde açığa çıkmıştı.

ABD'nin Irak ve Afganistan saldırıları bu iki alana askeri saldırıydı. Irak ve Afganistan'ın rolü şuydu: Afganistan Güney Asya'da merkezi, tayin edici bir özellik taşıyordu. Irak ise Ortadoğu'da merkezi, belirleyici bir özellikteydi. Dolayısıyla Afganistan ve Irak'a siyasi ve askeri müdahale demek Güney Asya ve Ortadoğu'ya müdahale demekti. ABD yönetimi bu iki alana askeri müdahalede bulundu ama bu askeri müdahalelere dayalı olarak Güney Asya ve Ortadoğu'ya ağır bir siyasi müdahalede bulundu. Irak Savaşı'ndan etkilenmeyen hiçbir Ortadoğu devleti ve gücü kalmadı. Müdahale askeri boyutta Irak'a, siyasi olarak ise bütün Ortadoğu'ya dönüktü. Bu müdahalenin Kürt Özgürlük Hareketi'ne dönük boyutları da vardı. Bu da Uluslararası Komplo olarak ortaya çıktı ve yaşandı. İran ve Suriye de bu müdahalede ideolojik olarak ABD'nin baş hedeflerindendi.

Ortadoğu krizi Suriye'de derinleşti

Bu temelde yürütülen bölgesel müdahaleyle ABD, Ortadoğu'da, 'Büyük Ortadoğu Projesi' adını verdiği bir düzeni kurmak istedi. Askeri müdahale ile karşısına aldığı güçleri şiddetle ezse bile ABD'nin müdahalede bulunduğu yerlerde tam hakimiyet kurması ve çözüm üretmesini getirmedi. Dolayısıyla yeni bir Güney Asya ve Ortadoğu siyasi yapılanması ortaya çıkaramadı. Tersine çözümsüzlük derinleşti. Bu durum, bu savaşı yürüten güçlerin iktidardan düşmesini getirdi. Bush yönetimi düştü, Demokratlar yeniden ABD'de iktidar oldu. Bu iktidarın uygulaması olarak Türkiye-Irak ittifakı bölge için bir çözüm modeli yapılmak istendi. İran ve Suriye'yi değiştirmede her ne kadar Türkiye ve Irak ittifakı ve modeli öngörülmeye çalışılsa da, o da başarılı olmadı. Sonuçta kaosun ve krizin, çözümsüzlüğün daha çok derinleştiği ortamda Arap coğrafyasının değişik yerlerinde toplumun tepki hareketleri ortaya çıktı. 2011 Ocak'ından itibaren Tunus'ta varolan diktatörlüğe karşı halk ayaklanması denebilecek bir kalkışma gerçekleşti. Bu, hızla çevre ülkelere ve Arapların en büyük devleti olan Mısır'a yayıldı. Sonunda Suriye'ye kadar ulaştı.

Bu hareket Tunus'ta, Mısır'da, ardından Libya'da yönetim değişikliklerine yol açtı. Körfez'in değişik alanlarında

ve Yemen'de ise iç çatışmalar ortaya çıkardı. Sonuçta savaş gelip Suriye'ye dayandı. Kriz ve savaş, Suriye'de odaklandı ve çözüm orada bulunmak istendi. Bir çok çevre bu kez çözümün Suriye'de gerçekleşeceğini değerlendirdi. Gelişmeler, gerçeğin böyle olmadığını ortaya çıkardı. Suriye'de Türkiye'nin kışkırtıcılığı ve dış güçlerin yoğun etkisiyle giderek merkezi otoriteyi zayıflatan bir iç çatışma ortaya çıksa da bu, ne askeri olarak ne de siyasi olarak herhangi bir çözüm gücü ortaya koymadı. Tersine Suriye'de kriz derinleşti.

Afganistan ve Irak çözümsüzlüğü; Tunus, Mısır ve Libya çatışmaları ardından gelişen Suriye kaosu, DAİŞ denen faşist saldırı gücünü ortaya çıkardı. Nasıl ki, 2000 öncesi Irak, Afganistan gibi yerlerde yaşanan krizler El Kaide'yi ortaya çıkardıysa, İslamı kendine maske yapan, Arap toplumunun baskı altına alınmasından, hakarete uğramasından, Arap öfkesi ve milliyetçiliğinden beslenen bir saldırı gücü olarak El Kaide ortaya çıktıysa, 2011 başından itibaren giderek bütün Arabistan'a yayılan ve adına Arap Baharı denen çatışma ortamının çözümsüzlüğü de bu faşist DAİŞ yıkım ve saldırı gücünü ortaya çıkardı. İslam adına hareket eden çeşitli gruplar arasında DAİŞ hızla beslenip büyütülerek 2014 yılının başında Rakka'yı, Haziran'dan itibaren de Irak'ın ve Suriye'nin önemli bir bölümünü denetim altına alacak düzeye ulaştı. Bir taraftan Musul'u aldı, diğer taraftan Bağdat'a ve Şam'a dayandı. Zaten 'Irak-Şam İslam Devleti' diye de kendini isimlendirdi. Irak ve Suriye kaosunu daha da derinleştiren, çözümsüzlüğü daha çok arttıran bir güç haline geldi. Böyle bir yıkım gücüne karşı Ortadoğu'daki, Irak ve Suriye'deki duruş yeni bir mücadeleyi, siyasi ilişki ve ittifakı ortaya çıkardı.

Türkiye, Suudi ve Katar DAİŞ'e büyük destek verdi

Birinci aşamada; DAİŞ saldırıları Irak ve Suriye'de belli Arap merkezlerini ele geçirip kendini güçlendirirken, ikinci aşamada ise bir taraftan Şengal'e, Kerkük'e, Maxmur'a saldırarak Başûrê Kurdistan'ı; diğer yandan Kobanê'ye saldırarak Rojava Kurdistan'ı tehdit eden bir güç konumuna ulaştı. DAİŞ saldırıları Başûr ve Rojava Kurdistan'ı tehdit eden bir konum kazandı. DAİŞ saldırılarına karşı İran sınırından Akdeniz'e kadar geniş bir Kürt mücadele cephesi ortaya çıktı. Bu, yeni ve önemli bir durumdu. Arap milliyetçiliğinden, dincilikten beslenen, bölgenin ulus-devlet statükoculuğunu korumak isteyen güçler kendi siyasi çıkarlarını ve geleceklerini DAİŞ faşizminin güçlenmesinde gördüler. Türkiye, Suudi ve Katar gibi güçler DAİŞ'e büyük destek verdi. Özellikle de AKP hükümeti, Kürtlere karşı saldırı gücü olması nedeniyle DAİŞ'e büyük güç ve destek verdi. DAİŞ'in örgütlenmesi, faşist çete grupları arasında birinci güç haline gelmesi esas olarak AKP desteğiyle gerçekleşti. DAİŞ'e sadece AKP destek vermedi. Ortadoğu'da ve küresel düzeyde bir çok gücün desteği oldu. Fakat DAİŞ'in yönlendirilmesinde AKP'nin çok etkili bir pozisyon kazandığı tartışmasızdır. Özellikle Kobanê saldırısının bu boyutta geliştiğini biliyoruz. Dahası neredeyse bir AKP-DAİŞ ortak planlamasının var olduğu bile söylenebilir. Bunu 'Çöktürme Eylem Planı' olarak isimlendirdiler. Bu konuda çeşitli belgeler açığa çıktı, tartışıldı.

Şöyle bir planın var olduğunu görüyoruz: DAİŞ'in Kobanê saldırısı, ardından Afrîn saldırısıyla Rojava Devriminin ezilip tasfiye edilmesi, ardından AKP faşizminin Bakurê Kurdistan'daki saldırısıyla PKK'nin ezilip imha edilmesi, böylece Kürt soykırımın gerçekleştirildiği bir sonuca ulaşılması hedeflenmiştir. Buna Sri Lanka'nın Tamil saldırısı da deniliyor. Suriye ve Irak'taki gelişmeler, KDP ile ilişkiler, DAİŞ'in güçlenip Rojava Devrimine saldıracak pozisyona ulaşması AKP iktidarını ve TC devletini böyle bir siyasi plana yöneltmiştir. Bu, tartışmasız olarak açığa çıkmıştır. Bu plan dahilinde 2014 güzünden bu yana hareket ve halk olarak yeni bir saldırıyla karşıyayız. Önce Şengal soykırımıyla Kürt iradesi kırılmak, moral ve psikolojisi yıkılmak istendi. Ardından Kobanê saldırısıyla Rojava Devrimi ezilmek istendi. Bunları tamamlayacak olan da Bakurê Kurdistan'da AKP faşizminin topyekün özel savaş konsepti temelinde geliştireceği imha ve tasfiye saldırısı olacaktı.

Buna karşı hem HPG ve YJA-Star güçlerinin Êzidî soykırımını önleyen Şengal direnişi hem de DAİŞ'i büyük yenilgiye uğratıp iradesini kıran Kobanê direnişi ve zaferi bu planı önemli ölçüde bozan ilk büyük askeri gelişmeler oldu. Ardından bu durumu tersine çevirmek üzere 2015 Nisan'ında TC Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, İmralı görüşmelerini sona erdirdi. 7 Haziran seçimleri sonuçlarına dayalı olarak kendi planladıklarını yeniden uygulamak istedi. Fakat 7 Haziran seçim sonuçları da ta Türkiye-ABD ittifakı olmak üzere bir çok iç ve dış ittifaka dayalı olarak Şengal'de, Kobanê'de ve 7 Haziran seçimlerinde yenen darbeyi tersine çevirmek üzere 24 Temmuz 2015 özel savaş saldırısını başlattı. Bu saldırıyla 1 Kasım seçim komplosu gerçekleştirildi. Böylece iktidardan düşmüş olan AKP, yeniden tek başına iktidar haline getirildi. Topyekün özel savaşla iktidarı gasp etti. Ortaya çıkarılan faşist diktatörlükle son 7 aydır süren kapsamlı faşist soykırımcı saldırı ortaya çıkartıldı.

'Çöktürme eylem planı' bir soykırım planıdır

Kobanê'de DAİŞ başarı kazansaydı, ona dayalı olarak 7 Haziran seçimini çok daha yüksek oyla AKP kazanabilecekti ve saldırı da o zaman başlayacaktı. Ya da Kobanê'de DAİŞ iradesi kırılmış olsa bile, eğer AKP 7 Haziran seçimini kazanmış olsaydı söz konusu topyekün özel savaş saldırısını başlatacaklardı. Bu saldırı 'Çöktürme Eylem Planı' denen imha ve soykırım planına dayanıyordu. Bu planın 2015 Eylül ortasında DAİŞ'in Kobanê'ye saldırdığı dönemde hazırlandığı açığa çıktı. Ardından sistemleştirildi ve 30 Ekim'de Milli Güvenlik Toplantısı'nda resmi karara dönüştürüldü. kararı ve fermanı bu biçimdedir. 'Çöktürme Eylem Planı' denen de budur. Diz çöktürmeyi ve irade kırmayı ifade ediyor. Önder Apo'ya, 'Gerilla silahı bıraksın ve sınır dışına çıksın' diye bir dayatmada bulundular. Hala da bu dayatmayı sürdürüyorlar. Bu temelde de diz çöktürmek ve teslim almak istiyorlar. Bu soykırım dayatmasıdır.

Böyle bir plan karşısında Kobanê direnişi ve elde edilen zafer, böyle bir direniş ve zaferin 3. Dünya Savaşı'nda yarattığı bloklaşma, DAİŞ faşizmine karşı oluşturduğu demokratik koalisyon çok önemliydi. DAİŞ'e dayanarak PKK'yi imha etmek isteyen AKP ve TC yönetimlerine öldürücü darbeyi vurdu. Kürt direnişini uluslararası alanda tanıttı. YPG-YPJ güçlerinin kahramanca direnişinin özgür insanlık açısından nasıl büyük bir anlam ve önem taşıdığını ortaya koydu.

Kürt sorununun çözümü, Kürdistan'ın ve Kürt halkının özgürlüğü, Ortadoğu demokratik devrimi ve dünyada özgürlük ve demokrasi hareketinin gelişimi açısından Kobanê direnişi ve zaferi dönüm noktası, bir kıvılcım, yeni bir başlangıcı oluşturdu. 'Çöktürme Eylem Planı'nın' kırılmasında, başarısız kılınmasında çok önemli bir etken oldu. Ardından 7 Haziran seçim sonuçları da siyasi ba-

kımdan önemliydi. Kobanê zaferi kadar küresel düzeyde etki yapmasa da, Türkiye'nin iç siyasetinin belirlenmesi açısından gerçekten de onu tamamlayan çok önemli bir siyasi sonuç oldu. Şengal'de, DAİŞ'in Êzidî katliam girişimini HPG/YJA-Star güçlerinin durdurmasına bu gelişmelerin de eklenmesi, 2015 Haziran ortasında Kürdistan ve Özgürlük Hareketi'ni dünyaya kendini geniş biçimde tanıtmış, askeri-siyasi olarak çok önemli başarılar kazanarak zirve yapmış bir güç haline getirdi. Pozisyonumuz çok güçlü olmuştu. Buna dayanarak 7 Haziran seçim sonuçlarını demokratik siyaset temelinde aktif pratikleştirebilseydik belki bu topyekün özel savaş konseptini, 'Çöktürme Eylem Planı'nı demokratik siyasi mücadeleyle boşa çıkarabilirdik. Fakat Şengal'de, Kobanê'de 7 Haziran seçiminde kazanılan başarıya denk bir siyasi etkinliği, demokratik siyasi başarıyı 7 Haziran seçim sonuçları üzerinde ve seçim sonrasında gösteremedik.

Bu konuda hareket olarak biz durumu doğru analiz eden, doğru siyaset belirleyen ve kararlar alan güç olmamıza rağmen, kendi politikalarımızın hiçbirini bu dönemde uygulamaya koyamayarak zayıf ve başarısız bir konuma düştük. HDP öncülüğündeki demokratik siyaset ise 7 Haziran seçim sonuçlarını doğru anlayamadı ve değerlendiremedi. Yanlış kararlar ve politikalar belirledi. Dolayısıyla kazandığı seçimin sonucunu aktif siyasi pratiğe dönüştüremedi. Ciddi bir pasifizm ve iradesizlik durumu yaşadı. İç ve dış faşist güçler yeniden toparlandı. Eğer Tayyip Erdoğan, 7 Haziran seçim yenilgisini reddedip yeni bir seçimi gündeme getirecek, bunu da 24 Temmuz faşist sömürgeci saldırısıyla birlikte yapacak bir performans gösterdiyse, bunu 7 Haziran seçim sonuçlarını aktif politikaya dönüştürmedeki zayıflığımızın yarattığı zemin üzerinden yaptı. Bu çok ciddi bir hata ve eksiklikti.

7 Haziran'da HDP'nin aldığı oy oranı büyük bir demokratik zaferdi

Bu noktada, aktif siyaset zemini ne kadar vardı ve bu güç ne kadar gösterilebilirdi? HDP üzerinden aktif bir siyaset yapılabilseydi bu savaş süreci kesinlikle önlenebilir miydi? Bu sorulara yüzde yüz "Evet" cevabı verilemez. 7 Haziran seçiminde HDP'nin aldığı oy oranı büyük bir demokratik zaferdi. Türkiye toplumunun demokratik yeniden yapılanma istediğini ortaya koyuyordu. Ama siyaseti tümden belirleyecek bir güçte de değildi. O sonucu verebilmesi için siyasi mücadelede çok yaratıcı, aktif ve çok esnek olmak gerekiyordu. Öyle olabilseydi belki 24 Temmuz faşist saldırısı önlenebilir ya da geciktirilebilirdi. Bu ihtimal güçlü olmasa da önemli bir ihtimaldi. En azından böyle bir çaba içerisinde HDP siyasi olarak çok büyüyecekti. Örneğin 1 Kasım seçiminde HDP çok daha ileri düzeyde oy alma şansı bulacaktı. Ama yanlış siyasi kararlar ve pasif duruş, faşist güçlere sivil darbe yapma, örgütleme fırsatı verdiği gibi 1 Kasım seçiminde de HDP'yi zayıflattı. Her ne kadar seçim barajı altında kalmayarak demokratik siyasetin belli bir güce ulaşmış olduğu iç ve dış kamuoyuna gösterilmiş olsa da, aktif siyaset yaptığında ulaşacağı siyasi güce ulaşamadığı net olarak ortaya çıktı. Buna bir de 1 Kasım sözde seçim sürecinde AKP faşizminin HDP'yi sindirmek ve baraj altında bırakmak üzere yürüttüğü saldırılar, katliamlar; Suruç ve Ankara katliamlarının etkileri eklenince HDP 1 Kasım'da zorlandı. Yine de o şartlar altında barajı geçmiş olması da siyasi başarı olarak görülebilir.

Bütün bu gelişmeler bizi AKP hükümetinin ve TC'nin, esas olarak da Tayyip Erdoğan yönetiminin soykırım saldırısıyla yüz yüze bıraktı. 7 Haziran seçim sonuçlarını ters yüz ederek 1 Kasım seçiminde tek başına iktidarı AKP'nin kurması, Tayyip Erdoğan'a askeri saldırılarla siyasi başarılar kazanılabildiği izlenimini verdi. Oradan aldığı güçle 'Çöktürme Eylem Planı'nda hedeflenen gerçekleştirmek üzere Bakurê Kurdistan'ın kent ve kasabalarına saldırı yürüttü, yürütüyor. Toplumu ezmek, yurtsever bilincin geliştiği sokakları, mahalleleri, kasabaları, şehirleri ezmek, katliamlarla, sürgünlerle, tutuklamalarla sindirip Kürt Özgürlük Hareketi'ni bu temelde imha ve tasfiye edebilmek için söz konusu kuşatma ve ezme operasyonlarını gündeme getirdi. Bunu önce Cizîr'de, Gever'de, Farqîn'de, Kerboran'da, Nisêbîn'de kısa süreli kuşatmalar ve imha operasyonları biçiminde yürüttü.

Buna karşı Kürt halkı demokratik özyönetimlerini geliştirme temelinde direnince, özellikle gençlik YDG-H örgütlülüğü temelinde, özsavunma direnişi temelinde karşılık verince 14 Aralık'tan itibaren savaş tümüyle orduya teslim edildi. Kürt sorunu Genelkurmaya emanet edildi. Ordu tüm özel savaş güçlerini harekete geçirerek yurtsever bilincin ve örgütlülüğün en çok gelişmiş olduğu mahallelerden başlamak üzere Kürt

söz konusu plana ikinci büyük darbeyi vurdu. Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezip imha etme planı ikinci kez ciddi bir darbe almış, boşa çıkartılmış oldu.

Gerillanın sınır dışına çekilmesini istemek soykırım dayatmasıdır

Komplo gerçeği Önder Apo'nun imhasına dayalı olarak PKK'yi tasfiye etmek, Kürt Özgürlük Hareketi'nin imha ve tasfiyesine dayalı olarak Kürt soykırımını başarıya götürmekti. Şimdi İmralı zeminine dayanarak, Önder Apo'nun İmralı işkencehanesinde tutuklu olmasına dayalı olarak, PKK yani Kürt Özgürlük Hareketi ezilip tasfiye edilmek, ona dayanarak da Kürt kültürel soykırımı başarıya götürülmek istendi. Bu Şengal, Kobanê ve 7 Haziran 2015 seçimleriyle adım adım başarıya götürülmek isteniyordu. Ama her üç adımda da plan darbe yedi. Planı örgütleyip yürütenler başarılı olamadı.

AKP'nin, DAİŞ'ten beklentileri de, kendi siyasi saldırıları da yenilgiye uğradı ve tersine 7 Haziran'dan sonra demokratik Türkiye'nin önü açıldı. Demokratik Türkiye'den korkan herkes yeniden Tayyip Erdoğan etrafında birleşerek ona iktidarda kalma şansı vererek bir sivil faşist darbenin tezgahlanmasını gündeme getirdiler. AKP, baş-

MGK kararına dayanarak 'İç Güvenlik Yasası' çıkarılıp 7 Haziran'a doğru önemli bir hazırlığın yapıldığı anlaşıldı. Sonuç olarak, 7 Haziran'da seçimi AKP kazansaydı, 24 Temmuz'da başlatılan özel savaş saldırısı 8 Haziran günü başlatılacaktı. Neden? Çünkü seçim başarısının verdiği etkinlik ve moral güçle AKP faşizmi kendine bağlı güçleri ve tüm şoven milliyetçi güçleri saldırıya geçirecekti. Fakat seçim başarısızlığı, çeşitli güçlerle ittifak yaparak kendini saldırı yürütecek konuma getirme ve bunun zeminini yaratmak zorunda bıraktı.

Planın amacı açıktı; başta diz çöktürmeyi hedefliyordu. Son günlerde Devlet Bahçeli'yle Tayyip Erdoğan'ın açıklamaları bu planın gerçeğini daha iyi anlamamıza hizmet ediyor. Bahçeli, Nisêbîn için, "Taş üstünde taş, omuz üzerinde baş bırakılmayacak" dedi. Bu söz bir katliam fermanıdır ve tıpkı Cengiz Han-Moğol katliamları gibidir. Kürdistan'da demokratik özerklik direnişini bastırabilmek için böyle bir Kürt katliamının yapılması öngörülmektedir. Diğer yandan ise devlette resmi görevli ve yetkili olan Tayyip Erdoğan durumu daha iyi ifade etti: "Ya baş eğecekler, ya baş verecekler" dedi. "Ya teslim olacaklar ya da yok edeceğiz!" Şu an özgürlük isteyen Kürtler için TC devletinin resmi yönetiminin, Tayyip Erdoğan'ın

yurtsever toplumunun ezilip imha edilmesi için kış boyu en vahşi, faşist saldırıları geliştirdi. Başta Silopî, Cizîr, Sûr saldırıları olmak üzere hemen hemen Bakurê Kurdistan'ın tüm yurtsever mahallerinde, kasaba ve kentlerinde böyle bir saldırıyla yüz yüze geldik. Buna karşı demokratik özyönetim direnişleri gelişti. YDG-H kendini YPS olarak örgütleyip tüm sivil toplumu direnişe çağırdı. Kürt gençliği kahramanca mücadeleyle AKP'nin faşist saldırılarına karşı demokratik özyönetim direnişlerini sürdürdü. Mahalleri, sokakları çok az eğitim ve örgütlülüğe sahip olmasına rağmen savundu. Ciddi bir hazırlığı olmadan da böyle bir direnişi gösterebildi.

Pratik olarak da şu tespitleri yapabiliriz: 24 Temmuz topyekün özel savaş saldırısı ardından, hazırlık var mı yok mu sorularına bakmadan direnişe geçilmesi doğru bir tutumdu. AKP yönetiminin 'Çöktürme Eylem Planı' temelde demokratik toplum yapısını ezme saldırısı karşısında söz konusu direniş önemliydi ve gerekliydi. Bu direniş adımları atılmaması, Özgürlük Hareketi açısından çok olumsuz bir sonuç ortaya çıkarabilirdi. Tayyip Erdoğan'ın şimdi dile getirdiği ve ulaşmak istediği baş eğdirme gibi bir durum gündeme gelebilirdi. Oldukça kritik ve tehlikeli bir dönemden geçildi. Kobanê ve 7 Haziran seçimlerinde elde edilen başarıyı sürdürecek adımlar atılamasa o başarılar bir anda çözülmeye ve çöküşe dönüşebilirdi. Bunu 24 Temmuz saldırısı karşısındaki direniş önledi. Bu direniş demokratik özyönetimleri savunma biçiminde kentlere çekilmesi, kış boyunca direnişi sürdürme imkanı verdi. Bunlar tarihi adımlardı. Faşist saldırı karşısında her koşulda direnme imkanı verdi. Kış koşullarına rağmen ilk defa Bakurê Kurdistan'da böyle bir halk direnişi geliştirme imkanı bulmamıza yol açtı. Ciddi yenilikler ortaya çıktı.

Bakurê Kurdistan'da ilk defa kış sürecinde böyle bir direniş yaşadık. İlk defa böyle büyük bir şehir savaşı, şehir direnişi yaşadık. Bu direniş, faşist soykırımcı güçlerin iradesini kırdı. 'Çöktürme Eylem Planı'nı başarısız kıldı, hem de Kürdistan Özgürlük Mücadelesi tarihinde, özellikle de Devrimci Halk Savaşı pratiğinde çok zengin dersler içeren önemli bir tecrübe birikimine yol açtı.

Fakat şunları da bilmek gerekir: Böyle bir direniş sürecine girerken, TC devleti ve AKP hükümetinin Sri Lanka-Tamil planı uygulamaya hazırlandığı, fırsat bulduklarında Özgürlük Hareketimizi ezip tasfiye etmek üzere saldırı yürütecekleri biçiminde tartışmalar yürütmüş, değerlendirmeler yapmış, kararlar almıştık. Buna rağmen bütünlüklü olarak Bakurê Kurdistan'da böyle bir saldırıya karşı ideolojik, siyasi ve askeri planda yeterli hazırlık yapmadığımız 24 Temmuz saldırısından sonra ortaya çıkan gelişmeler kapsamında göründü.

Gerillanın belli bir hazırlığı vardı. Komalên Ciwan'ın kısmi bir hazırlığı vardı. Onun dışında ideolojik, siyasi, toplumsal bakımdan böyle bir direniş için hiç hazırlık yoktu. Hazırlık da değil, böyle bir direnişe ihtimal verme yoktu. Böyle bir direnişe göre kendini zihinsel, psikolojik, siyasi olarak hazırlama yoktu. Özellikle demokratik siyaset denilen yapı başlangıçta direnişe aktif katılmadı. Neredeyse karşıt durdu. Çünkü buna ihtimal vermiyordu ve hazır değildi. Bir çoğuna göre artık İmralı görüşmeleri sonuca gitmişti, Kürt sorunu çözülmüştü, Önder Apo sorunu çözmüştü, ortaya bir sürü imkan çıkmıştı! Bakur'da siyaset adına çıkan sonuç, bu imkanları kimin paylaşacağı, hangi köşe başını kimin ele geçireceği kavgası olmuştu. Siyasetten anlaşılan buydu.

AKP'nin faşist soykırımcı saldırıları karşısında direnişin topyekün geliştirilmesini bu hazırlıksızlık engelledi. Hazırlıktaki zayıflığa rağmen, iki aydan fazla Cizîr'de, üç buçuk ay Sûr'da yaşanan direnişler tarihin en büyük ve en uzun vadeli direnişlerinden oldu. Buradaki kuşatmalar tarihte yaşanan en uzun kuşatmalardı. Bu kuşatmalara karşı direnişler de tarihin en uzun süreleri direnişleriydi. Bu direnişler bize şunu gösterdi: Ortalama bir eğitim, örgütlenme ve hazırlık temelinde demokratik özyönetim direnişlerine girilirse zafer kesindir. Hazırlığın en az olduğu, bazı alanlarda ise hiç olmadığı ortamda bile içine girilen direnişler, hem de kış gibi olumsuz bir mevsimde, iki-üç ayı bulan bir sürece yayıldı. AKP faşizminin kırılmasına yol açtı.

Bize,"yürüyün ve kazanın!" dediler

Şehir savaşında AKP'nin özel savaş güçleri ağır darbe yedi. AKP, bu güçlerin kırıldığını görünce o faşist katliamları, özelikle Cizîr'de yakıp-yıkma ve katliamlarına yöneldi. Başarısızlıklarını Türkiye toplumundan gizlemek için bu kadar mahalleleri, sokakları, evleri yakıp yıktılar; insanları yaralı haldeyken benzin döküp yaktılar. Bu katliamlar, yenilgi ve kırılmalarının oluşturduğu psikolojik baskının çılgınca, vahşi ve sadist saldırıya dönüşmesini ifade ediyordu. Bunların siyasi ve askeri olarak herhangi bir değeri yoktur. Bütünüyle psikolojik ve irade kırmaya dönük saldırılar olarak ortaya çıktı.

Buradan çıkardığımız sonuç önemli. En zor dönemde, imkan ve fırsatların olduğu bir ortamda, AKP hükümetinin ve TC devletinin uzun süre hazırlanarak geliştirdiği topyekün özel savaş saldırılarını başarısız kılma gücünü ve iradesini gösterdik. Şimdi baharla birlikte kuşkusuz böyle bir zemin üzerinde çok daha avantajlı bir konuma hareket ve halk olarak ulaşmış bulunmaktayız. Zor dönem geride kaldı. Bedeli ağır oldu, acısı ve tahribatı çok oldu; bunlar düşmanın vahşeti kadar bizim hazırlıksızlıklarımızın da bir sonucudur. Ama bütün bunlara rağmen kış boyunca özellikle Cizîr ve Sûr'daki direnişin Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinde kalıcı, tayin edici ve belirleyici etkisinin olduğu tartışmasızdır. Kürt varlığı ve özgürlüğü bu direnişlerle var oldu. Mehmet Tunç'a, Pakize Nayır'a özgürlük ve kardeşlik için son nefese kadar direnme iradesi ve bilinci veren, direnerek yaşamayı tarihin en gurur verici olayı olarak bilinci kazandıran bu direnişin anlamıdır. 1980 Amed zindan direniş gerçeği gibi Cizîr ve Sûr'da yaşanan büyük bir irade savaşıydı. İrade kırma savaşıydı. Bu işi yürüten "Baş eğdireceğiz" diyordu ama baş eğdiremedi. İnsanlar dik başlarıyla ölüme yürüdü ama asla faşizm önünde baş eğmedi. Tıpkı Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Ferhatlar ve Saralar gibi... Zindan direnişi nasıl 12 Eylül faşizmi karşısında ulusal onuru koruyan büyük bir kahramanlık iradesini ortaya çıkardıysa Cizîr ve Sûr direnişleri de benzer bir iradeyi, onuru ortaya çıkardı.

Tayyip Erdoğan'ın sözü çok açıktı: "Baş eğecekler! Diz çökecekler! Hiçbir irade kabul etmeyeceğiz!" Ahmet Davutoğlu, "Sınır dışına çıksınlar, silahları da bıraksınlar her şey yoluna girer" diyor. İnsanların başına silahlıyken bunları getiriyorsun, silahı bırakırlarsa neler yapacağın görülmüyor mu! Sen bu kadar katliam yap, yak, yık, zulmet ve ondan sonra da "silahı bırak!" de. Bu ukalaca bir durumdur.

Şimdi 2016 bahar ve yaz hamlesine böyle büyük bir mücadelenin, kahramanca direnişin ortaya çıkardığı birikim, yarattığı değerler ve içerdiği zengin dersler üzerinde girilmektedir. Tehlike büyük ölçüde aşılmış, zorluklar ise önemli ölçüde yenilmiştir. Kuşkusuz tehlike de, zorluk da tümden ortadan kalkmamıştır. Faşist sömürgeci zihniyet ve siyaset sürmektedir. Bahçeli-Erdoğan faşist soykırımcı saldırganlığı sürmektedir. Bunlar Kürt soykırımını gerçekleştirmek için her türlü vahşeti uygulamaktan geri durmuyorlar. Kendi varlıklarını ve iktidarlarını da buraya bağlamışlardır. Bu faşist güruh ezilene ve yenilgiye uğratılana kadar da yeni vahşi yöntemlerle saldırılarını sürdüreceklerdir.

Hazırlıktaki zayıflığa rağmen, iki aydan fazla Cizîr'de, üç buçuk ay Sûr'da yaşanan direnişler tarihin en büyük ve en uzun vadeli direnişlerinden oldu. Buradaki kuşatmalar tarihte yaşanan en uzun kuşatmalardı. Bu kuşatmalara karşı direnişler de tarihin en uzun süreli direnişleriydi. Bu direnişler bize şunu gösterdi: Ortalama bir eğitim, örgütlenme ve hazırlık temelinde demokratik özyönetim direnişlerine girilirse zafer kesindir.

Zorluklar geçen süreçteydi. Tehlike o zaman daha büyüktü. Cizîr'in, Sûr'un kahramanca direnerek şehit düşen insanları zorlukları yendi, tehlikeleri aştı. Hareketimize ve halkımıza, bütün Türkiye toplumuna AKP faşizminden kurtulmanın zeminini, yol ve yöntemini ortaya çıkardılar. Bize,"Yürüyün ve kazanın!" dediler. Bize düşen de yürümek ve kazanmaktır. Şimdi karşı karşıya bulunduğumuz siyasi süreç böyle bir süreçtir.

Bu süreçte çeşitli güçlerin siyasi tutumları, neyi ifade ettiği ve bu güçler karşısında nasıl bir politika izlememiz gerektiği de önemlidir. Başlangıçta 25 yıllık bir mücadele sürecinden söz ettik ve buna 3. Dünya Savaşı süreci diyoruz. Bu sürecin çeşitli stratejik ve taktik aşamaları var. Bu aşamalarda her bir aktörün siyasetinde şu veya bu düzeyde değişiklikler de oldu. Ama 2015-2016 kış mücadelesi ardından 2016 bahar ve yaz sürecine yürürken bölgede aktif ve etkin bir biçimde yer eden siyasi güçlerin mevcut zihniyet ve politikalarına ilişkin şu kısa formülasyonları verebilir.

Birinci aktör, küresel güçlerdir. Bunlar içerisinde ABD ve Rusya öndedir. Avrupa Birliği faydacı, çıkarcı, mücadele içerisinde ekonomik kazanç sağlamaya çalışan pragmatist bir güç konumdadır. Belirleyici bir inisiyatife sahip değildir. Çin, bazen ve kısmen rol oynamak istediyse de, o da Ortadoğu'daki savaşta siyasi ve askeri bakımdan etkili değildir. Etkili güç olarak ABD ve Rusya'nın kendi aralarında çıkar çelişkisi ve çatışması var, mücadele halindedirler. AKP hükümeti bu çelişkiye dayanarak, Suriye'de bir Rus uçağını düşürerek ABD-Rusya çatışması yaratmak, ortamı provoke etmek istediyse de başaramadı. Buradan da şu ortaya çıktı: ABD ve Rusya kendi aralarında çelişkili ve çatışmalı olsalar da Suriye'de de, Ortadoğu'daki savaşta da son tahlilde anlaşmaktadır. Ortak bir siyaset oluşturmakta ve birlikte yürütmektedirler. Mevcut durumda 20. yüzyılda olduğu gibi, ABD-Sovyet bloklaşmasında yaşandığı gibi bir çatışma içerisine girmiyorlar. AKP hükümeti böyle olacağını sanarak provokasyonlara girdi ama suç üstü yakalandı. Şimdi zararını çekmekte ve daha fazla çekecektir. Ama böyle değil diye ABD ile Rusya'nın bir bütün aralarında çelişki-çatışma yok da sanmamak gerekir. Yoğun mücadele halindeler, birbirlerini kolluyorlar, fırsat buldular mı birbirlerine karşı hamle yapmaya hazırlar.

Rusya'nın özellikle Türkiye'yi sınırlandırmak üzere bir hamlesi oldu. ABD ile anlaşmaya vardılar. Bu anlaşmayla Türkiye'yi sınırlandırmak üzere güçlerini de kısmen geri çekti. Türkiye ise Rusya'nın Suriye müdahalesine bir misilleme olarak Azerbaycan-Ermenistan savaşını kışkırttı. Mevcut durumda daha aktif durumda olan ABD'dir. ABD politikası açısında ise şunlar söylenebilir: 7 Haziran öncesinde değişiklik öngören bir konuma gelmişti. Fakat 7 Haziran seçimi ardından AKP, TC sistemi yıkılacak gibi bir hava yarattı. Bunun üzerine bir Türkiye-ABD anlaşması yapıldı, Erdoğan'ın yönetimde kalması için yeniden bir şans verdi. Fakat Suriye ve diğer alanlarda çok fazla kendi siyasetiyle çelişki yaşaması sonucunda biraz burnunun sürtülmesi için Bakur'daki savaşın önünü açtı. ABD, AKP hükümetini ve TC devletini bizimle savaşa teşvik etti. 24 Temmuz saldırısında ABD'nin onayı, izni, hatta biraz teşviki vardı.

Bunun iki amacı vardı: PKK'yi zayıflatmak ve AKP'yi de zayıflatarak burnunu sürtüp, ABD politikalarıyla uyumlu hale gelmesini sağlamak.

AKP hükümeti, ABD'nin bu yaklaşımından güç alarak kış koşullarından yararlanıp PKK'yi ezip süreçten güçlü çıkma hesabı yaptı. Bakur'daki savaş böyle bir politik denklemde gelişti. Sonuç: AKP ve TC başarılı olamadı. Planları başarısız kılındı. ABD kısmi başarı sağladı. PKK'nin zayıflaması yönündeki beklentisi tıpkı 2008 Zap Savaşı'nda olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlandı. AKP yönetimi ise ciddi bir darbe yedi, sarsıntı yaşadı. Kürtlere 'teslim ol!' çağrısı yapan Erdoğan'ın son ABD ziyareti, Amerika'ya, Obama'ya teslim bayrağını çekmek içindi. Teslim olduğunu söyledi ama Amerika mevcut teslimiyeti de kabul etmemekte.

Şimdi çatışma öyle bir noktaya gelmiş ki; AKP politikaları yıkımla yüz yüzedir. Bundan dolayı ABD de zor durumdadır. Başlattığı savaşı durduramamaktadır. Durdurmak için baskı yapıyor, çaba harcıyor. İşin içinden çıkmak üzere taraflar üzerinde baskı uyguluyor. Türkiye'yi iyice teslim aldığı noktada Bakur'da süren savaşı durduracak, bu sonuçları Rakka ve Musul operasyonlarında siyasi ve askeri mücadeleye dönüştürmeyi planlamaktadır. Yaz sürecinde bu iki alanı DAİŞ'ten kurtarıp, Ortadoğu'da DAİŞ karşısında zafer ilan etmek istemektedir. ABD'nin politik hedefi Türkiye'yi yıkımdan kurtarmak, Rakka ve Musul'u düşürmek ve bunlara dayalı olarak Türkiye-Suriye-Irak üçgeninde kendi siyasi yaklaşımlarını öngören bir sistem yaratarak, Kasım ayında yapılacak seçimlerde Demokrat Parti'nin yeniden seçim kazanmasını sağlatmaktır. Nasıl ki, dört yıl önce Bin Ladin operasyonu sonrası Obama ikinci kez seçimi kazandıysa şimdi de Rakka ve Musul operasyonlarında başarı kazanarak yeniden Demokrat Parti'nin Amerika'da seçim kazanmasını sağlatmak istemektedir.

Ortadoğu'daki savaşın sistemle bağı, stratejik boyutları derindir ama günlük siyasetle de bağı güçlüdür. Yani Amerika'daki iktidar kavgasıyla da bağı güçlüdür. Hem Amerika hem de Fransa'da seçimler var. Mevcut iktidarda olan partiler seçim kazanabilmek için DAİŞ karşısında yeni zaferler kazanmaya fazlasıyla muhtaçlar. Bunun için de DAİŞ karşısında kendilerine başarı kazandıracak siyasi ittifaklar oluşturmaya çalışmaktalar.

ABD, daha önce Türkiye ile "YPG-YPJ güçleri Fırat'ın batısına asla geçmeyecekler" üzerine anlaştı. Fakat Rakka operasyonunu başka biçimde yürütemeyeceğini anlayınca Tişrîn operasyonuna girmek zorunda kaldı. Kürt güçleri Fırat'ın batısına geçti. Kış sonunda Rakka'ya hazırlanmak üzere Şeddadê operasyonu oldu. Kürt güçlerini Şeddadê operasyonuna katabilmek için Minbîç operasyonunu kabul etmek zorunda kaldı. Mevcut durumda Minbîç'e dönük operasyon gündemdedir. Amerika, 'Orada durulsun ve ardından Rakka operasyonu gerçekleştirilsin' istiyor. Rojava yönetimi ise Kobanê ve Afrîn'i birleştirmek istiyor. Yoğun bir siyasi mücadele bu konuda da sürüyor. ABD, Türkiye ile müttefik ve karşı karşıya gelemiyor. Ama Rakka'yı alabilmek içinde Rojava Kürtlerine muhtaçtır. Her ikisini nasıl bir siyasetle uzlaştıracak, onun çabası ve arayışı içerisinde. Türkiye, Rojava Kurdistan'ın statü kazanmasını istemiyor. Rojavalı Kürtler, Kobanê ile Afrîn birleşmeden, Rojava Kurdistan bir siyasi statü kazanmadan Rakka operasyonuna girmek istememektedir. Amerika şimdi bu çelişkiyi çözmekle uğraşmaktadır. Bir uzlaşı yolu bulma çabasındadır. Böyle bir durum Rojavalı Kürtlere önemli bir manevra alanı tanımaktadır.

Diğer yandan Musul operasyonu açısından da durum benzerdir. ABD Başkan Yardımcısı John Biden Ankara'ya geldi. Oradan Bağdat ve Hewlêr'e geçti. Açıkça, "Ben Musul'u kurtarmaya geliyorum" diye ilan etti. Ardından planlama yaptılar. Irak ordusunu Ramadi'ye hücum ettirdiler ama sonucu başarısız oldu. Ondan sonra görüldü ki, DAİŞ ölmemiş ve DAİŞ'i yenilgiye uğratmak öyle kolay bir iş değilmiş! Bunun üzerine hem Irak hem Amerika yeni bir ilişki ve ittifak arayışına yöneldi.

Türkiye ve İran'ın Kürt düşmanlığı

Irak'ta şimdi üç güç var. Bir; ABD kendine göre bir politika yürütüyor. Rusya'nın Musul operasyonunda çok yeri yok. İki; TC-KDP ittifakı var. Üç; bir de Irak-İran ittifakı var. TC-KDP ittifakıyla Irak-İran ittifakı birbirine karşı. ABD onların üzerinde bir güç. Bu ikisini uzlaştırarak Musul operasyonu yapmak istediler ama gördüler ki böyle bir operasyonla başarı elde etmek mümkün değil. Bunun üzerine dördüncü bir güç arıyor. Tıpkı Suriye ve Rojava'da olduğu gibi özgür Kürt güçleri. Onun için Şengal'e gidilmişti. YBŞ'yi Irak yönetimi resmen kabul etti. ABD ilişkiler kurmaya yöneldi. Yeni bir ittifak oluşturdular.

YBŞ'nin de Musul operasyonuna katılmasını, KDP ve AKP'nin itirazlarına rağmen Amerika ve Irak gündeme getirdi ve kabul etti. Musul operasyonunun ikinci hamlesi de böyle başladı. Bir Maxmur üzerinden, bir Ramadi üzerinden, bir de Şengal üzerinden üç alandan hamleler yaptılar. Zayıf hamlelerdi. Kısmen ilerleme sağlandı. Yeni

hazırlık yapıyorlar. Musul operasyonunu parça parça yürütüyorlar. Birden Musul'a saldırma değil de geniş çevrede DAİŞ temizlenerek Musul'u kuşatmak, sonunda da Musul'u kurtarmak istiyorlar. Böyle bir durumda ABD politikası şu: Tarafları birbiriyle çatıştırıyor, zayıf bırakarak kendine bağlamaya çalışıyor. Bu usta bir politika ama Ortadoğu'daki çelişkiler ve çatışmalı durum o kadar fazla ki, uzlaştırmak da kolay olmuyor. Mesela Suriye krizi için Cenevre-3'ü toplamak istediler ama şimdiye kadar herhangi bir başarı sağlanamadı. Çünkü yerel zemin siyasi ve askeri bakımdan buna uygun değildir. Irak'ta da bunu yürütemiyorlar.

Bölge statükocu güçleri yaşanan değişimden çok rahasız

DAİŞ karşısındaki savaş ve DAİŞ'i gerileterek hem Ortadoğu stratejilerini yürütmek hem de seçimi kazanmak için Musul ve Rakka'nın DAİŞ'ten kurtarılması gerekiyor. Bunun için de Kürt güçleriyle, Suriye'de YPG-YPJ güçleri ile olduğu gibi, Irak'ta YBŞ hatta HPG ve YJA-Star güçleriyle ilişki kurma, ittifak oluşturma zorunda kalıyorlar. ABD, zihniyet ve siyaset olarak Kürdü tümden inkar eden 1. Dünya Savaşı statükosunu bu temelde aşmıştır. Rojava'daki pratik bunun açık sonucudur. Benzer durum Irak'a da taşıyor. Amerika, tümden olmasa da artık Kürdü inkar eden ve imhasına onay veren zihniyet ve siyasetle Ortadoğu'da istikrar ve barış getirilemeyeceğini, sorunların çözülemeyeceğini önemli ölçüde görüyor. Bu anlamda Kürtlerin güç olduğunu görüyor ve bu gücü kendi çıkarları doğrultusunda politikaya dönüştürmek istiyor. Türkiye'nin, AKP ve Tayyip Erdoğan'ın kabul etmediği, "Eyy Amerika!" diyerek feryat ettiği gerçeklik budur. Onların istediği Kürdün yok edilmesidir.

Bölgenin ulus-devletçi, statükocu güçleri bu değişimden büyük rahatsızlık duyuyor. Bunların başında da Türkiye ve İran geliyor. Türkiye ve İran'ın politikaları kısmi farklılık arz etse de birbirine benziyor. O politik çerçevede ittifak da yapıyorlar. Bu politikanın iki boyutu var. Birincisi; ABD'nin, küresel sistemin Ortadoğu'daki ulus-devlet statükonu ulus üstü sermayenin çıkarları doğrultusunda değiştirmek istemesine karşı eski statükoyu savunmak üzere direnmektir. İkincisi; Kürt Özgürlük Hareketi'nin eski statükoyu parçalayarak Kürdistan'ı özgür, Ortadoğu'yu demokratik yapmak isteyen mücadelesi karşısında Kürt soykırım savaşını etkin bir biçimde yürütmektir. Bu da Ortadoğu'da 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ulus-devlet statükosunu savunmak anlamına gelmektedir.

"Kürdün olmasın da kimin olursa olsun" diyorlar. "Kürt kardeşlerimiz, Kürt vatandaşlarımız" sözlerinin ne kadar sahte olduğu ortaya çıktı. Baştan beri Türk ve İran ulus-devlet sistemleri Kürdün inkarı ve imhası üzerine kurulmuşlardı. Onun için Önder Apo, 1970'lerde çıkış yaparken: "Düşman Asur'u aratmayacak cinstendir" demişti. Kürdistan üzerindeki ulus-devlet diktatörlüğünü Dehak'a benzetmişti. Eski Ergenekoncu klik bunu kaba yöntemlerle yaparken AKP, 14 yıldır çok sinsi ve maskeli yöntem izledi. Sözde halkçı, sözde Kürt dostu! "Kürt sorunu benim de sorunum diyerek" yıllardır kendi iktidarlarını güçlendirmek üzere zaman ve zemin kazanmaya çalıştılar. Oyaladılar. Hala Tayyip Erdoğan'ın 2023 yılını şiddet kullanarak hedefliyor olmasında bizim izlediğimiz hatalı politikaların da payı vardır. AKP'yi tanıma, onu zayıf düşürecek mücadeleleri, politik adımları zamanında atmada yeterli olamadık. Bunu özeleştirel temelde değerlendirerek hatalarımızı düzeltmemiz gerekiyor.

Bu ulus-devlet statükoculuğunun ve Kürt karşıtı zihniyet ve siyasetin maskesi düşmüştür. Bunu değerlendirmeye bile gerek yoktur. Tayyip Erdoğan'ın sözü çok açıktı: "Baş eğecekler! Diz çökecekler! Hiçbir irade kabul etmeyeceğiz!" Ahmet Davutoğlu, "Sınır dışına çıksınlar, silahları da bıraksınlar her şey yoluna girer" diyor. İnsanların başına silahlıyken bunları getiriyorsun, silahı bırakırlarsa neler yapacağın görülmüyor mu! Sen bu kadar katliam yap, yak yık, zulmet ve ondan sonra da "Silahı bırak!" de. Bu ukalaca bir durumdur. AKP, bir dönem Kürt varlığını kabul ediyor, Kürt sorununu çözecekmiş gibi görünüyordu. Bunun bir maske olduğu ve oyalama olduğu açığa çıktı. Gerçek yüzü faşist, soykırımcı, Türk-İslam sentezci gerçeği ortaya çıktı. MHP ile AKP arasında hiçbir farkın olmadığı anlaşıldı. Şu an Devlet Bahçeli'yle Erdoğan arasında bir fark yoktur. Aslında eskiden de yoktu. Sadece iktidarını güçlendirmek için farklı konuşuyordu.

AKP siyasetiyle mevcut İran yönetimlerinin siyaseti bir birine çok benzemektedir. Zaman zaman İran da Kürt dostu geçinmeye çalışsa da Ağrı'dan Körfez'e kadar bütün Kürdistan sınırına yol çekti, her tepeye karakol kurdu. Kürdistan'ı ortadan ikiye öyle böldü ki, "Zagros'un ötesinde Kürt ve Kürdistan yok, tersini söyleyenin dilini keserim!" demektedir.

Geçtiğimiz günlerde Türk eski genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ konuştu. Söyledikleri şu anlama geliyordu: "Sorun Musul sorunudur. Biz Musul'da Kürtlerin etkili olmasını engelleyerek Kürt inkarını dünyaya kabul ettirdik. Şimdi Başika'ya giden askerler de aynı amaçla gidiyorlar. Dolayısıyla doğru yoldadırlar. Ne olursa olsun Musul'da Kürt etkinliğine izin vermemek lazım" diyordu. Suudi savaşında neredeyse İran ve Türkiye savaşacak gibi göründü oldu. Bunun üzerinden 10 gün geçmeden Ahmet Davutoğlu Tahran'a gitti, Kürtlere karşı ittifak yaptı. "Rojava statü kazanmamalı, Başûrê Kurdistan devlet ilan etmemeli, Türkiye ile PKK arasında bir anlaşma olmamalı" konularında anlaştılar. Ortadoğu'da birbiriyle kavgalı olsalar da Kürtler karşısında ortaktırlar. Bu noktada PKK'yi birinci tehlike görmekteler. PKK'nin gelişmesini ve güçlenmesini engellemeye çalışıyorlar. Türkiye ve İran sadece PKK'yi de değil KDP'de dahil bütün Kürt örgütlerini tehlikeli ve düşman görmekteler. AKP, KDP ile ne kadar dost görünürse görünsün, en büyük KDP düşmanı AKP'dir. Tayyip Erdoğan bir kaç kez "Başûrê Kurdistan'da böyle bir statü kurulmasına biz izin verdik, hata yaptık" dedi. Bununla "Gücümüz olsa yıkacağız" demektedir.

KDP ise bu dönemde olumsuz bir rol oynadı. Küresel sistemle ulus-devlet statükosu arasındaki çatışma çok önemli bir fırsat yaratmıştı. Bundan yararlanarak Kürdistan'da büyük bir devrimsel hamle yapılabilirdi. Bunları dile getirerek ulusal kongre oluşturma yönünde önemli bir mesafe de katedildi. Fakat basit aşiretsel, bireysel çıkarlar nedeniyle ulusal demokratik çizgi sürdürülmedi. AKP ve ABD içinde bazı kliklerin buna müdahalesi oldu. KDP'yi kendi çıkarlarında kullanmak üzere ulusal kongreden vazgeçirerek ulusal demokratik siyasete karşı bir çizgiye götürdüler. AKP'yi en çok besleyen, Bakurê Kurdistan'da böyle bir vahşete fırsat veren, AKP'nin, Rojava Kürtlerini bu kadar tehdit etmesine fırsat veren KDP'nin verdiği destektir. Bu denli olumsuz bir pozisyonda duruyor. AKP ve TC, KDP politikalarından böyle yararlanıyor ve bunun karşılığında petrol anlaşması yapıyorlar. Sadece petrol parası için her tarafı satıyorlar. Bakur'u satıyor, Rojava'yı satıyor. Geçmişte de Rojhilat'ı satmıştı. Yeri geldi mi Başûr'u da satıyorlar. Diğer yandan içte ve dışta sıkışınca, bazı güçlerin de çıkarı gerektirince hemen KDP liderliğine "Ayrı devlet ilan ettireceğim" diye bir açıklama yaptırıyorlar. Aslında bunun ne gerçeği ne de hazırlığı var. Bu sadece KDP'nin içteki muhalefeti bastırmak için kullandığı bir söylemdir.

Demokratik Türkiye Özgür Kürdistan'a ulaşmak hayal değildir

Bu ortam içerisinde hareketimiz çok önemli bir pozisyona gelmiştir. KDP'nin olumsuzluklarına rağmen büyük direnişlerle, şehitler vererek, kahramanca bir mücadeleyle Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni çok önemli bir pozisyona getirdik. Bakurê Kurdistan direnişi, bütün hata ve eksikliklerine rağmen hem AKP planlarını yerle bir etti hem de ABD'nin planlarını boşa düşürdü. Şimdi her ikisi de çıkmazdadır. İçine girdikleri bu çatışmalı durumdan nasıl kurtulacaklarının arayışı içindeler. Bizi tehdit ederek durdurmak istiyorlar. Tabii tehdide aldanmayacağız. Tayyip Erdoğan'ın öyle üst perdeden konuşmasına bakılmasın. Nazım Hikmet'in bir şiiri var. "Mussolini çok bağırıyor. Cesur olduğu için değil, korktuğu için çok bağırıyor" diyor. Erdoğan şimdi böyle bir durumu yaşamaktadır. Mevcut durumda AKP hükümeti, TC hükümetlerinin içine düştüğü en zayıf durumu yaşamaktadır.

Önümüzdeki dönemde dikkatli olmamız gerekiyor. ABD kısmi değişiklikler yaparak TC sistemini ayakta tutup, Ortadoğu çözümünü ona dayandırmak istiyor. Biz ise böyle bir mücadele içerisinde Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan'ı yaratacak sonuçları elde etmek istiyoruz. Demokratik Özyönetim mücadelemiz böyle bir noktaya gelmiştir. Zor süreçler aşıldı. Kürt halkı direnerek kazanmayı öğrendiği gibi Türkiye'nin demokratik güçleri ve halkları da mevcut durumda AKP yönetimine tepkili durumdalar. Onun için Türkiye'nin sosyalistleri, devrimci güçleri Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nde bir araya gelerek bu süreci demokratik Türkiye devrimine taşımak istiyorlar. 70'lerin başında Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya'nın başlattığı Türkiye Demokratik Devrimi'ni Özgür Kürdistan çözümüne dayalı olarak başarıya götürme adımını atmaya çalışıyorlar. Bu çok önemli bir pozisyonu ifade etmektedir. Eğer dikkatli davranılır ve hata yapılmaz, direniş doğru tarzla sürdürülür ve ondan önemlisi politik ustalık gösterilirse içinde bulunduğumuz yılda Demokratik Türkiye Devrimi'ne dayalı olarak Özgür Kürdistan'a ulaşmak da bir hayal değildir. Özgürlük bu denli yaklaşmıştır.

Bunun için kendi stratejik tabanımızı bilinçlendirip örgütleyerek doğru tarz, üslup ve yeterli tempoyla mücadeleye sevk etmemiz gerekiyor.

Birincisi; Demokratik Özyönetim direnişlerini zafer kazanacak, bedeli az başarısı büyük bir tarza kavuşturmak gerekiyor.

İkincisi; Bu direnişleri demokratik ulus inşasıyla, Demokratik Konfederalizmin örgütlendirilmesiyle birleştirmek gerekiyor.

Üçüncüsü; Direniş ve demokratik ulus inşasını bütün Kürt demokratik güçlerini içine alacak düzeyde genişletirken, AKP'ye teslim olmuş uşak ve hainler dışında, bütün Kürtleri bunun içerisine katmayı başarmak gerekiyor.

Dördüncüsü; Kürdistan'daki direnişi Türkiye ile birleştirerek Demokratik Türkiye Devrimi'ne dönüştürmek gerekiyor. O halde Türkiye'nin bütün devrimci-demokratik güçleriyle ortak güç ve eylem birliğini yürütebilmek gerekiyor.

AKP çanağında yemlenen, ağzı salyalı güçler var. Bunların ipliğini pazara çıkarmak, toplumdan söküp atmak gerekir. Bunlara karşı amansız bir öfkeyle dolu olmak lazım. Faşist güç zalimliği, kendi diktatörlüğü için yapıyor. Bunlar ise kendilerini faşizme satıyorlar. Son Med kralı, "Hiç olmazsa kendi iktidarın için yap alçak! Niye Farslara satıyorsun iktidarımızı!" diyor. Bunlar kadar tehlikeli güç yoktur. Kürt sorunun var olmasına da, bu kadar süre çözümsüz kalmasına da en çok sebep olan bunlardır. Toplum bunlardan kurtulmazsa özgür ve demokratik toplum gelişmez.

Öncüyü ideolojik-örgütsel olarak yeterli kılarak, direniş güçlerini doğru tarz ve taktik içerisine çekerek, daha planlı, örgütlü ve sonuç alıcı bir mücadeleyi geliştirmemiz gerekiyor. Yaz mevsiminin avantajlarından da yararlanarak dağda, ovada, şehirde savaşı birleştirebilmeliyiz. İdeolojik, siyasi ve askeri mücadeleyi birleştirerek demokratik özyönetim direnişlerini zafere taşıyacak bir mücadeleyi, 2016 yılında mutlaka zafere taşımak gerekiyor. Bunun için zemin güçlüdür. Karşımızdaki inkar ve imha sistemi tarihinin en çelişkili ve zayıf durumunu yaşamaktadır. Kürt halkı fedai çizgisinde direniyor ve her türlü imkanını sunuyor. Gerisi öncüye kalmaktadır. İdeolojik-örgütsel durum, yoldaşça çalışma ortamı yaratabilmek başarı kazanmada, bir işi doğru ve etkili yapmada belirleyici rol oynamaktadır.

Doğru anladığımız, kendimizi iyi örgütlediğimiz, yaratıcı tarz, kazanımcı üslup ve yüksek tempoyla özgürlük mücadelesini sürdürdüğümüz ölçüde kazanacağız. Zafer de başarısızlık da bize bağlıdır. Parti ve gerilla öncülüğünün durumu zaferin belirleyicisi haline gelmiştir. Gençlik ve kadın öncülüğü hem direnişte hem de inşada görev ve sorumluluklarını başarıyla gerçekleştirirse zafer kesindir. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Örneğin, Cizîr'de Halk Meclisi Eşbaşkanları vardı ve varolan yönetim onlara karşı sorumluydu. Bir biriyle uyumlu hareket ettiler ve son nefeslerine kadar direndiler. Tarihe iz bırakan bir direniş gerçekleştirdiler. Kürdistan'ın ve Kürt halkının özgürlüğü bu direniş ruhu ve çizgisinde gerçekleşecektir. Böyle bir yenilmez ruhu, örgütlülük ortaya çıkarmıştır. Birbirini dinleyen, yoldaşça yaklaşımlar ortaya çıkardı. Parti ruhu ve bilinci, parti öncülüğü ortaya çıkardı. Bundan dolayı da 'Partileşme' denilip geçilmemelidir. Biz PKK'yiz. PKK demek birlik ve bütünlük demektir. Parti demek direniş demektir. Parti demek saygı ve sevgi demektir, yoldaşlık demektir, karşıdakinin görüşünü kabul etmek demektir, eleştiri-özeleştiri yapmak demektir. Parti, örgüt ve birlik olmak demektir. Parti birliğin, örgütün ve direnişin harcıdır.

Hiç kimse unutmamalıdır ki, böyle bir birliğin oluşmasında Önder Apo'nun İmralı'daki duruşu ve direnişi tayin edici rol oynamaktadır. Esas direnişi yürüten Önderlik gerçeğidir. Bu kadar baskı ve tehdide rağmen, bu kadar katliama rağmen Önder Apo direnişte ısrar etmektedir. "Ya doğru çözüm olacak ya da hiçbir şey olmayacak" diyor. Doğru çözümden kasıt demokratik siyasi çözümdür. "Direniş olur" diyor ve direnişte ısrar ediyor. Direnerek de bize mücadele etmenin önünü açmaktadır. Baskı, tecrit ve psikolojik savaşa rağmen Önder Apo her şeyi göğüsleyip Demokratik Özyönetim direnişlerinin başarıya gitmesi için mücadele etmektedir. Önderlik çizgisi, Demokratik Özerklik Devrimi'ni zafere götürme çizgisidir. Bize kalan ise örgütsel ve eylemsel olarak bu direniş çizgisini pratikleştirmektir. Biz bunu yaptığımız oranda kazanacağız ve 2016 yılı zafer yılı olacaktır. Bunu gerçekleştirdiğimiz zaman da Önderlik çizgisinde yürümüş, Önder Apo'nun eleştirilerine doğru özeleştiriyle cevap vermiş, Önderlik çizgisinde partileşmiş militanlar haline geleceğiz. Buna göre süreç anlaşılmalı ve sürece katılım gösterilmelidir.

■■■

Tecavüzü kurumlaştıran sistemle yaşanacak her an soykırım anıdır

Dilzar Dîlok

Toplumun kendi öz örgütlülüğünü geliştirmesi devletin anlamsızlığını, gereksizliğini ve zararlı karakterini de ortaya koymaktadır. Bu anlamda örgütlü olmak, devlete rağmen ve devlet dışında toplumsal örgütlülüğü geliştirmek kadın ve çocuk tecavüzlerine karşı geliştirilecek en önemli mücadele yöntemlerindendir. Zindanlar, karakollar, vakıflar, eğitim mekanları, okullar gibi tecavüzün uygulandığı ve giderek kurumlaştığı devlet mekanları olmazsa tecavüzler de olmaz.

Soykırım sistemlerini incelerken karşımıza bu sistemi uygulayanların beden politikası çıkar. Özellikle kapitalist sistem açısından baktığımızda durum daha çarpıcıdır. Soykırımı en derinlikli uygulayan sistem kapitalist modernite sistemidir. Kapitalist modernitenin en derinlikli soykırım uygulayıcısı olması, beden politikasının derinlikli olarak ele alınması, bunun zihniyetinin oluşturularak iktidarlarca temel hükmedici sistem haline getirilmesi ve toplumlara uygulanması birbiriyle direk bağlantılıdır. Toplumlara uygulanan beden politikalarının başarısı toplumu inşa eden, onsuz olmayan kadına uygulanan beden politikasında somutlaşır. Her tür toplum kırım uygulaması, kendi proto uygulamasını kadına yönelik politikalarda ve uygulamalarda bulur, oradan genişleyerek tüm topluma nüfuz ettirilir.

Felsefi damarlarını Dekart'ın ruh beden ayrımına dayandıran kapitalizm, giderek kendini merkezi uygarlığın binlerce yıllık kriziyle besleyerek tam bir kriz sistemi olarak yapılandırır. Krizin yeni adı kapitalizm olsa da kendini yeni bir sistem olarak sunması ve hükmünü icra etmesi kapitalizmin en büyük başarısıdır. Temelinde insan bedeninin ruhundan ayrılması, giderek insan hakikatinin bütünlüğünün parçalanması, ruh beden ikileminin oluşturulması ve insan hakikatinin ötesinde bir insan tanımının yaratılması vardır. Bundan dolayı kapitalizmle mücadelenin temeline sınıf mücadelesi, büyük ve örgütlü ordular mücadelesi kadar zihniyet mücadelesini koymadan başarıya ulaşılacağını düşünmek büyük bir eksiklik olur.

Kapitalist sistemin doğuşuna kadarki tüm sistemlere bakalım, hiçbirinde kapitalizmde olduğu kadar toplum mühendisliği yapılmamıştır.

Feodal sistemin cesedinden türetilen kapitalizmin habercileri olan savaşlar, açlık, hastalıklar ve ölüm mahşerin dört atlısı olarak insan bedeninin sermayeleştirilmesi üzerinden yeni bir sistem inşasının gerçekleştirildiğini de göstermektedir.

İnsan kutsallıkların başlangıcıdır

16. ve 17. yüz yıllarda kadınlar kendi tarihlerinin en büyük güç kaybını yaşamışlardır. Kadınların kimi ülkelerde resmi olarak 'geri zekalı' ilan edildiği, mahkemelerde kendini savunma hakkının dahi elinden alındığı, kendini ifade eden kadınların 'şirret' kadınlar olarak ilan edilip başına kafes ya da hayvanların ağzına takılan gem takılarak teşhir edildiği uygulamalar da aynı döneme rastlar. Cadı avı ya da kadın katliamları denilen süreç, kadınların mülksüzleştirildiği, ev kadınlığı kavramının geliştirilerek kadınlığın statüsüzleştirildiği ve yeni bir kadınlık formu olarak itaatkar, az konuşan, hep işiyle meşgul olan, tutumlu, sadık, ideal eş ve edilgen tipin öngörüldüğü bir süreçtir.

Kapitalizm, insanı öldürerek başladı. Kapitalizm, toplumsallaşmayı yaratan insan olarak kadını öldürerek başladı. Önder Apo'nun 'Derinleştirilmiş kölelik' tanımlaması yapması, kapitalizmin salt bu bağlamda ele alınmasının dahi birçok önemli sosyolojik sonuca ulaşacağını gösterir. 'Tanrı öldü' sözüne karşılık, 'Öyleyse insan da öldü' sözünün söylenmesi, sistemi kısa yoldan anlatan iki özdeyiştir. Daha da ötesi, kutsallıkların toplam ifadesi olan tanrının ölmesinden öncedir insanın ölümü. Çünkü insan, kutsallıkların başlangıcıdır.

Yaşamın varolması insan türünün toplumsallaşmasıyla mümkün olduğundan, tüm inançlarda insan kutsal görülür. İnsan bedeni, insan sözü, insan sesi, insan yüreği, insan dokunuşu, hatta insana dair organlar kutsallığı oluşturan öğeler olarak toplum yaşamında yerini alır. Tüm bunlar, insan ruhunun insan gerçeği olarak ve de insan bedeninin de bu ruhunu kendi sınırında sımsıkı tutmuş olan kafes olarak tanımlanmasından önceki tanımlardır. Yaşamın kutsallığına kapitalist sistemdeki kadar tecavüz edilmediği zamanlarda yani...

Merkezi uygarlık sistemi yaşadığı krizden kendini yeniden üretme yöntemi olarak kapitalizmi doğurabilmişse bunun kaynağı dünya insanlığının büyük bölümünün işçileştirilmesidir. Kapitalizmin işçilerin bedeni üzerine kurduğu iktidar ve sömürü de yine işçiler yoluyla yaygınlaştırılmıştır.

Bu bağlamda kapitalizm, insanlığın emeğinin özgürleşmesinin önünü açmamış, tersine insan bedeninin daha da köleleştirilmesini ve bu köleliğinin derinleştirilmesini sağlamıştır. Bu konudaki tezleri görmek için öncelikle özgür düşünebilmek gereklidir.

Bedenin iktidar sistemi kapsamında denetime alınması, kapitalizmin gelişmesinin temel koşuludur. Ve bununla da aklın bedene üstünlüğü, toplum içinde aklı temsil eden kesimlerin üstünlüğü konusu ortaya konularak bilimcilik geliştirilmiştir. Çünkü yıldızı yeni parlayan devlet, toplumsal bedene hükmetme görevini üstlenirken, her kişinin zihninde yeni yaratılan kişiliğin egemeni olmaya hazırlanmaktadır.

Tecavüz iktidar sisteminin en temel uygulamalarındandır

Yakılan cadılar, zincirlenen insanlar, işçileşmeyi özgür emeğin karşılık bulması olarak değil, bedenin ruhtan ayrılarak köleleştirilmesi olarak gördüğü için kabullenmeyen, işçileşmektense açlıktan ölmeyi, dilenci veya hırsız olmayı ya da bugünkü algılarımızla kabullenemediğimiz başka tür yaşam biçimini tercih eden yüz binlerce insan, kapitalizmin beden politikasına karşı en büyük red hareketlerini geliştirenler olarak tarihte yerlerini almıştır.

Son yıllarda giderek artan tecavüzler, kadın ve çocuklara yönelik istismarlar ve insan bedenine yönelen saldırılar, merkezi uygarlık krizinin kendisi olan kapitalist sistemin yeni bir aşamaya girdiğini gösteriyor. Bu krizi demokratik uygarlık güçleri çözemediği müddetçe de bu yeni aşama, derinleştirilmiş köleliği daha da derinleştirerek sürdürecektir. Bu sürecin en belirgin yanı kadınla birlikte çocuklara saldırması, bedenleri sömürmek kadar hücre hücre bir kölelik yaratmaya çalışmasıdır.

Tecavüz hakim sistemin en temel uygulamalarındandır. Özgecan'a yapılanlar bu sistemin en görünür yüzüdür. Baba-oğul işbirliği, tecavüzün katliamla sonlandırılması, egemen erkeklik dininin ritüelidir. Cinsiyetçiliğin dincilikle birleştiği sömürü düzeninin sonucudur. Bu ritüel bugün de Ensar vakfında sürdürülmekte, eyleme geçmekte, savunulmakta ve burada eğitim adı altında çocukların iradeleri kırılarak bu çocuklar üzerinden toplum, anlamsız bir yığın haline getirilmek istenmektedir. Daha da vahimi, bu ritüelin özel ve genel evlerde hazırlanması, tüm erkeklerin tecavüzcü, kadın düşmanı, kadın kırımının tetikçisi olacak tarzda motive edilmesi, tüm kadınların ve çocukların da tecavüzün nesnesi olmaya, tecavüz karşında çaresizlikle başlayan bir boyun eğişe motive edilmesidir.

Toplum dilsizleştirilmektedir

Tecavüz, cadı avının bir başka versiyonudur. Taciz, tecavüze uğrayan kadınlar ya da çocuklar üzerinden kendini gerçekleştiren sistemin amacı, tüm kadınları ve çocukları köleleştirmek, iradesizleştirmek ve yeni iktidar sisteminin hazırlığını yapmaktır. İnsanlığın robottan öte bir sömürgeye, anlamsız bir yığına dönüştürülmesinin en çirkin eylemidir tecavüz. Türkiye başbakanı ve cumhurbaşkanının "Kadın da olsa, çocuk da olsa" sözünün aslı, "Kadın da olsa, çocuk da olsa öldürün, tecavüz edin, bitirin, kullanın" şeklindedir. Sistemin temsilcilerinin yaptıklarının toplumsal akılla ölçülmesi mümkün değildir. Bundan, sistemi temsil eden kadın(!)lar da payını almakta, giderek aynı söylemleri dillendirmeye başlamaktadırlar. AKP'li aile (!) bakanının söylemleri bu anlamda tecavüzcü erkek zihniyetinin bir kadın bedeninde dile gelmesidir. Bu ve bu tip kadınların içine erkek kaçmıştır aslında. Bundan dolayı da onlarda dile gelen, en geri egemen erkekliktir. Sistemi savunma adına tecavüzü de savunmaları tam da bundandır.

AKP'nin tecavüzcü yüzünün gizlenecek bir yanı kalmamıştır. Bunu salt yaşanan olaylardan, ortaya çıkan ve gizlenemeyen durumlardan anlamamak, büyük bir akılsızlıktır. AKP'nin kurmaya çalıştığı sistemin kendisi zaten bunu amaçlamakta, bunun için çalışmakta ve her şeyi bunun için yapmaktadır. Tüm anayasal, kanuni erkeklik savunularına, ulus-devlet hukukunun tecavüzcü erkeğe arka çıkmasına rağmen bugün AKP hükümeti ve cumhurbaşkanında somutlaşan yeni bir sistemle, anayasal kılıflara dahi ihtiyaç

duymayan bir çete devlet gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Tüm bunlara rağmen AKP'nin geliştirdiği, tahrik ederek saldırganlığı pratikleştirdiği tüm tecavüzcü sisteme rağmen güçlü ve sonuç alıcı toplumsal reflekslerin olmaması toplumsallığa yapılan saldırıların vahametini de göstermektedir. Toplum dilsizleştirilmektedir. Toplumun AKP'yi destekleyen kesiminin bir bölümü AKP'yi din üzerinden siyaset yapan bir parti olarak görmektedir. AKP din istismarı temeli üzerinden kadın, çocuk, beden ve emek istismarı yapmaktadır. Toplumun inancından yola çıkarak susturulmasının en çirkin örneği AKP icraatında ortaya konmuştur. Bundan dolayı bir kesim, AKP'yi tartışmanın kendi inançlarını tartışmak olacağı kaygısını yaşamaktadır. Bir kesim, AKP'nin bu yüzünün farkında değildir. Bu durum, yaşanan beden köleliğinin ruhla giderek bütünleştiğini göstermektedir. Köle insan, ona yapılan saldırıyı bilir, acıyı bilir. Acının farkında olmak,-söz konusu olan bir köle de olsa- insanın kendi bedeninin farkında olması, bedenin var olması, bedenini hissetmesidir. Ancak bugün, bu saldırıyı ve acıyı hissetmemesi, toplumsal bir anestezi durumunu düşündürmektedir. AKP toplumu narkozlamakta, zehirlemektedir. İnsanlık dışı olan uygulamalara karşı koyamamak, toplum olmaktan uzaklaşmak, toplum olma düzeyinden geriye düşmektir. Türkiye toplumu, tarihi boyunca ilk kez bu kadar toplum olma tanımından uzaklaşmaktadır. Nasıl ki feodal sistemin cesedi üzerinden hastalıklar, açlıklar, ölümler ve savaşlar, toplumsal hastalıklar olarak yükselmişse bugün de kapitalist sistemin bir döneminin kapanışı üzerinden yeni hastalıklar, yeni açlık türleri, yeni ölüm türleri ve yeni savaş türleri yükselmektedir. Bunların tamamını, derinleştirilmiş kölelik döneminin dibe vurması olarak görmek gerekir. Kan davası, töre cinayeti gibi kavramlar karşısında devletin, hukukun, devlet kurumlarının ve devlet dilinin gösterdiği refleksler bugün filmlerde dahi yer almamaktadır. Çünkü bunlar, kapitalist sistem tarafından çoktan yok edilmişlerdir.

Bu uygulamalara karşı çıkışı dahi topluma düşmanlık üzerinden yürüten kapitalist zihniyet adeta toplumu dilsizleştirmektedir. Bir anlamda dilini konuşamayan, kendi dilinde eğitim göremeyenler sadece Kürtler değildir. Günümüzde uygulanan tecavüzler, katliamlar, tacizler ve bedenin sonsuz köleleştirilmesi, yığınlaştırılması karşısında toplumun dilsizliği ancak toplumun ahlaki politik kıstaslardan ne kadar geriye düşürüldüğünü gösterir. Bu durum, toplumu oluşturan her kesimin ya da tüm toplum bireylerinin bu uygulamaları kabul ettiği, benimsediği anlamına gelmez. Ancak benimsememek salt bir fikir işi değildir. Hakim sistemin bu saldırılarını benimsememek, karşı koyuşu gerçekleştirebilmenin eylemidir. Bu anlamda, toplum silahsız, dilsiz bırakıldığı kadar eylemsiz de bırakılmaktadır. Sistem sınırlarında geliştirilen bireysellik, bireycilik, kendin olma kavramları toplamda bir edilgenlik formunun farklı tezahürleridir. Edilgenlik artık 17. yüzyılda oluşturulan bir kadınlık formu değildir. Edilgenlik bugün tüm topluma empoze edilen bir 'karılık' formudur ve tüm toplum edilgenleştirilerek sistem inşası tamamlanmaktadır.

AKP'nin toplum mühendisliği, 'iyi çocuklar' ya da 'öfkeli çocuklar' ile başlamışsa da bir ucu DAİŞ'e diğer ucu da Ensar vakfına uzanan bir toplum yaratmayı amaçlamaktadır. Dindar nesil söyleminin ilk adımları münferit taşkınlıklar gibi görünse de çeteleşen, tecavüze uğrayan, giderek tecavüz sisteminde yer almayı kabullendiği için tecavüz mağduru olmaktansa tecavüzcü olmayı seçen bir yığın oluşturmaya yönelmektedir. Dindar ve kindar nesil olarak aydınların tartışmaya açtığı bu tip, din ve kin duyulacak fikir-sistem-yaşam her neyse onun karşısında bir duruş içinde görünerek de kendi çürümüşlüğünün telafisini yapmaya çalışacaktır. Özünde bu söylemlerin toplamda varacağı nokta dincilik, bilimcilik, cinsiyetçilik ve milliyetçiliğin birleşimidir. Akademisyenlerin son süreçte yürüttüğü mücadele ise bilimi bilimcilikten ayırma çabasını ifade etmektedir.

Tamamı topluma, toplumsallığa ve kutsallıklara saldırı anlamına gelen bu AKP uygulamaları karşısında öncelikle yapılması gereken, tek tek yaşanan olayları gündemleştirmek kadar bu olaylar üzerinden bu olaylara vesile olan sistemi ve zihniyeti derinden sorgulamak olmalıdır. Tecavüzcüler kadar bu tecavüzlere koşul ve zemin oluşturan kurumların her biri, toplumsallığa düşman kurumlar olarak ilan edilmeli ve ortadan kaldırılana kadar da iktidar karşıtı mücadele yürütülmelidir. AKP, iktidarı boyunca verilen birçok demokrasi, toplumsal barış ve kardeşlik fırsatını toplum düşmanı, kadın düşmanı ve çocuk istismarcısı tutum, politika ve uygulamayla geri tepti. Bunun karşısında yapılacak tek şey tabii ki tüm topluma yapılan saldırıların, toplum karşıtlıklarının, kadın ve çocuklar başta olmak üzere tüm kutsallıklara yapılan tecavüzlerin hesabının sorulmasıdır.

Tecavüz, cadı avının bir başka versiyonudur. Taciz, tecavüze uğrayan kadınlar ya da çocuklar üzerinden kendini gerçekleştiren sistemin amacı, tüm kadınları ve çocukları köleleştirmek, iradesizleştirmek ve yeni iktidar sisteminin hazırlığını yapmaktır. Türkiye başbakanı ve cumhurbaşkanının "Kadın da olsa, çocuk da olsa" sözünün aslı, "kadın da olsa, çocuk da olsa öldürün, tecavüz edin, bitirin, kullanın" şeklindedir.

AKP'nin toplum mühendisliği, 'iyi çocuklar' ya da 'öfkeli çocuklar' ile başlamışsa da bir ucu DAİŞ'e diğer ucu da Ensar vakfına uzanan bir toplum yaratmayı amaçlamaktadır. Dindar nesil söyleminin ilk adımları münferit taşkınlıklar gibi görünse de çeteleşen, tecavüze uğrayan, giderek tecavüz sisteminde yer almayı kabullendiği için tecavüz mağduru olmaktansa tecavüzcü olmayı seçen bir yığın oluşturmaya yönelmektedir.

Tecavüz AKP sisteminde bir 'eğitim' yöntemidir

Şiddetin tek tek erkeklerin uygulaması olmaktan çoktan çıkarak sokağa taşması, erkek egemenlikli devlet şiddetinin tekil erkek şiddetiyle bütünleşerek kurumlaşması artık bilinen bir durumdur. AKP, bu durumu vakıflar, karakollar, hastaneler ya da benzer devlet kurumları ve devlet uzantılı kurumlar yoluyla yaygınlaştırmakta, giderek cinsel şiddeti geliştirmektedir. Zindanda çocuklara uygulanan yöntemlerin vakıflarda ve okullarda uygulanması, AKP iktidarının eğitim tarzının tecavüzü bir yöntem olarak esas aldığını göstermektedir. Tecavüzün bir eğitim yöntemine dönüşmesi AKP sistemi ile yaygınlaşmıştır. Yaygınlaşmakla birlikte, tekil olayların artarak toplumun gündemine alınması da AKP'nin toplum düşmanı saldırılarındandır. Bu noktada eğer bu konular toplumun gündemine alınacaksa AKP'nin toplum ve kadın düşmanı yöntemleriyle değil, toplumun kendi özgür, demokratik, ahlaki ve politik yaşamı temelinde gündeme alınmalıdır.

Toplumun kendini savunamadığı, kendisi için söz söyleyemediği, tercih dahi yapamadığı bir sistemde toplumun özgürlüğünden söz edilemez. Bundan dolayı özgür yaşamak isteyen her toplum bireyinin bu konuda mücadele kararlılığı geliştirmesi gerekir. Tabii bu konuda toplumun tamamından böyle bir mücadeleyi ilk elden beklemek de yanılgıdır. Toplum içindeki örgütlü, demokratik kesimlerin güçlü öncülük yapması, sistem karşıtı duruşlarını toplumun tüm kesimlerine anlatması, göstermesi ve bunun nedenlerini anlatacak zengin mücadele yöntemleri yaratması gerekmektedir. Hakim sistemi tanımak ve karşı durmak yetmemektedir. Çünkü giderek hakim sistem toplumu güçsüzleştirmekte, dilsizleştirmekte, eylemsizleştirmekte ve kutsallıkları öldürmektedir. Giderek insan toplulukları, toplum olmaktan çıkarılmaktadır. Bu durum karşısında farkındalığı yaşayanların mücadeleyi derinleştirmesi, örgütlü güç olmayı geliştirmesi gerekir.

Tarihin ilk örgütlenmesi toplumdur. Bugün ise örgütlülükten en uzak olan olgu toplum olmuştur. Devlet, kendini toplum üstü bir örgüt olarak konumlandırırken toplumun kendi öz örgütlenmesini oluşturmasını engellemiştir. Daha da vahimi, öz örgütlülüğünü geliştirmeye yönelişi devletin varlığına kast olarak ele almış ve yok etmeye çalışmıştır. Bu yanlış da değildir. Toplumun kendi öz örgütlülüğünü geliştirmesi devletin anlamsızlığını, gereksizliğini ve zararlı karakterini de ortaya koymaktadır. Bu anlamda örgütlü olmak, devlete rağmen ve devlet dışında toplumsal örgütlülüğü geliştirmek kadın ve çocuk tecavüzlerine karşı geliştirilecek en önemli mücadele yöntemlerindendir. Zindanlar, karakollar, vakıflar, eğitim mekanları, okullar gibi tecavüzün uygulandığı ve giderek kurumlaştığı devlet mekanları olmazsa tecavüzler de olmaz. Devlet kurumları tecavüz mekanları haline getiriliyorsa bu kurumları işlevsizleştirmek, anlamsızlaştırmak ve kendi toplumsallığını devlet dışı olarak kendi öz örgütlenmesiyle inşa etmek, tecavüz saldırılarına karşı geliştirilecek olan ilk adım olmalıdır.

Kadın çocuğunu koruyabilecek güce erişmeli

Bu anlamda Kadın Özgürlük Hareketi olarak bizlerin bu faşist sistemin erkek egemenlikli tecavüz politikaları karşısında yürüteceğimiz mücadelenin temelinde kadın özgürlük perspektifini geliştirmek vardır. Erkek egemenlikli zihniyetin çözümlenmesi, verili kadın kimliğinin çözümlenerek erkeğin belirlemediği, erkeğin şekillendirmediği ve verili erkek-kadın kimliklerinin arztalep dengesine girmeyen özgür cins duruşlarının yaratılması kadın özgürlük mücadelemizin temelini oluşturmaktadır. İnsanı, doğayı, evreni ve evrendeki her bir zerreyi, hatta cansız denilen maddeleri anlamayan, onlara doğru anlam vermeyen ve bu doğruyu yerinde ve zamanında anlamayan, kendi yaşamını inşa edemeyen insan özgür olamaz. Bu gerçekten hareketle doğru bir bakış açısını yaratmak, zihniyet devrimi için şarttır. Bununla birlikte mücadele saflarımızda kadın özgürlük ordumuzla yürüttüğümüz öncü kadın özsavunma mücadelesini tüm toplumsal zeminlere yaymak, toplumda yaşayan kadınların kendi özsavunmalarını yapar hale gelmesini sağlamak temel mücadele amaçlarımızdandır.

2015-2016 kışı boyunca geliştirilen tarihsel öz yönetim direnişleri, Kürdistanlı kadınların kendi özsavunmalarını nasıl yaptığını, nasıl yapacağını, Kürdistanlı anaların nasıl AKP çeteleri karşısında dimdik duracağını, durduğunu göstermiştir. Bin yılların en geri, en yozlaşmış, en insanlık dışı vahşi uygulamalarını esas alan AKP çetelerinin bu direniş karşısında tüm devlet imkanlarına, NATO üyesi bir ordunun teknik donanımına ve basın başta olmak üzere iradesizleştirdiği tüm iletişim kanallarına rağmen yıkamadığı öz yönetim direnişlerinin mimarı Sevê, Pakize ve Fatma yoldaşlar olmuştur. Ve aynı zamanda direnen kadınla doğru direniş yoldaşlığı yapmayı başaran Mehmet Tunç ve Mehmet Yavuzerlerin duruşu olmuştur.

Bu direnişlerin bizlere verdiği sorumlulukla; bizler tüm tecavüzcü, faşizan politikalar karşısında özgürlük mücadelemizi yükseltme, halkımızı özgür yaşamını kendisi inşa eder hale getirene kadar direnişi yükseltme ve başarıyı sağlama göreviyle karşı karşıyayız. Bu tarihsel görevin gerektirdiği mücadelenin bir yönü kadın kurtuluş ideolojisinde derinleşmek, tüm kadınları bu temelde bilinçlendirmek ve mücadele eder hale getirmek olurken, bir diğer yönü de her bir kadının ve çocuğun kendini savunabilecek bilinç ve güce kavuşturulması, bunu yapabileceği bir toplumsal yaşam sisteminin inşa edilmesidir.

Sistemin günlük-anlık olarak gerçekleştirdiği, gerçekleştirmeyi hedeflediği tecavüzler, kırımlar, katliamlar önlenmediği sürece tüm sokaklar, tüm dünya bir pogromdur, her yer Maraş'tır, Gazi'dir, Cizîr'dir, Silopî'dir. Şiddeti ve tecavüzü kendinde kurumlaştıran bu sistem ortadan kaldırılmadan, her an bir soykırım anıdır ve her yer soykırım mekanıdır. Tüm toplumsal kesimlerin de bu temelde bir mücadele dinamiği yaratarak tarihsel dönemlere yaraşır bir mücadele yürütmesi gerekmektedir. Dünyayı başta çocuklar ve kadınlar için soykırım mekanı değil, güvenli ve özgürce yaşam mekanı haline getirmek gerekir. Bunu sağlayacak olan da kadındır. Kadın çocuğunu koruyabilecek güce erişmelidir. Bunun için de öz yaşam ve özsavunma kaçınılmazdır.

■■■

Önder Abdullah Öcalan değerlendiriyor:

Halk savaşı özgürlük savaşıdır

Düşman baskısının altında olan halk için tabii ki Önderlik gereklidir. Önderlikten söz edildiğinde, öncelikle ideolojik önderlikten bahsetmek gerekir. İdeoloji tek başına yetmez. Örgütlenme, yaratıcılık, buna göre beyin, buna göre aydınlanma ancak seni yürütebilir. Hem yaşam hem savaş içinde her engele karşı zorlu yollarda düşmeden ayakta kalabilmek için parti içindeki örgütlülük çok önemlidir. Çok hızlı, düşmeden, sağlam bir birlik içinde yürümeyi bileceksin.

Bugün partilileşme ve halk ordusuna ilişkin birkaç soru daha soracağız. Parti de, ordu da tek başına ne bir amaç ne de çözümdür. Süreç içerisinde halk için kendini ne zaman yaratırsa, o zaman amaçları doğrultusunda mevcut duruma göre yaşamsal bir araç olmaktadır.

Her yönüyle yaşamı elinden giden bir halk için yaşamı bir yana bırakalım, ülkesi ve hatta adı bile elinden alınmış, insanlık namına elinde hiçbir şeyi kalmamış bir halk için her şeyden önce ne yapılmalıdır? Eğer bu halk yaşamı, özgür yaşamı istiyorsa bazı şeyleri düşünmek gerekir. Halkın başına ne geldi, ne getirildi? Kim neyi, nasıl başına getirdi? Bunların hepsi ideolojik tespit meseleleridir; tarihle bağlantılıdır ve gereklidir, bilimsel yöntemle açığa çıkarmak gerekir. Ne kadar doğruysa o kadar doğru yol açılır. İdeoloji olmadan Kürt halkı nasıl yürüyemeyecekse, bu halkın çalışması, bu halkın savaşı da yürüyemez.

İdeoloji bir ışık gibi insanın önünü sürekli aydınlatır. Eğer bu yürüyüş savaşsa, kirli savaşa ve katliama karşı bir savaşsa, ışıksız bu savaş içerisinde nefes almak mümkün müdür? Akıllı olmak gerekiyor. Kendinizi cahil bırakmış, sonuna kadar düşürmüşsünüz. Ayıplarınızı, kusurlarınızı fazla açmak istemiyorum. Ama kendinizi ilk ilkellik sürecindeki hayvandan daha çok düşürmüşsünüz. Nefsinizle mutlaka savaşmak zorundasınız. Her şeyden önce ideolojiden bu kadar kaçış hayvanlıktır, hatta hayvanlıktan daha aşağı bir durumdur. Gözünüzü dört açın. Eğer burada insani bir yaşam varsa, amaç varsa, bu ideolojiye, insanlık sorununa her şeyden önce sahipleneceksiniz. İdeolojiden kopuklukta ısrar etmek, hayvanlıkta ısrar etmektir.

Tekrar söylüyorum: Biz kirli bir savaş içindeyiz, katliamı dayatan bir savaş içindeyiz. Eğer bu savaşı tanıyamazsan, bu savaşa ilişkin büyük düşünceyi, büyük irade gücünü oluşturamazsan ne yapacaksın? İnsan biraz dürüst ve akıllı olur. Bir nefes bile alamıyorsunuz, bir lokma yemek bile yiyemiyorsunuz. Bu durumun içindeyiz. Bunun için Kürt halkı diyoruz. Kürt halkı dediğimiz zaman ideolojiden bahsediyoruz. Katliam sürecinde olan bir halkın başına gelenleri ideoloji aydınlatıyor. Bunun için ideolojik meseleler ihmal edilemez. Yemeği içmeyi ihmal edebilirsin ama ideolojik mesele ihmal edilmeye gelmez.

Partileşme dersinde bu konuları işlediniz. İçimizde ahmaklığınızı, serseriliğinizi sürdürmezsiniz. Köylü kurnazlığınızı çok fazla konuşturuyorsunuz. Sizi ne kadar doğruya çekmeye çalışıyorsak da, emeğimiz üzerinde hayvanlığınızı dayatıyorsunuz. Sizin oyunlarınız bunlardır; köylü kurnazlığınız, ahmaklık oyunlarınız bunlardır. Ama bunlar doğru şeyler değildir. Burada kendi gericiliğinizi, düşmanın hizmetinde olan yaşamınızı cesaretle sürdürüyorsunuz. Tekrar diyoruz ki, bunlar doğru şeyler değildir. Bu noktalarda dürüst olacaksınız. Eğer dürüst olmazsanız olmaz. Neden kişiliklerinizde yücelme olmuyor, neden kişilikleriniz birkaç basit şeyi birbirinden ayırt edemiyor, neden ciddi ve dürüst olamıyorsunuz? Sebebi ne? Sebebi ideolojik meselelere kendinizi sokmadığınız, bu meselede sahtekârlık yaptığınız içindir.

İdeolojiyi anlarsanız yaşarsınız

Bize rağmen yaşamak istiyorsunuz; düşünce savaşı vermeden, başkalarının emeği üzerinde, hatta kendi ölümünüz üzerine yaşam istiyorsunuz. Bunlar doğru değildir. Size bunları zorla kabul ettirmiyorum; yaşamın koşullarını, yaşam şartlarını söylüyorum. Biz bunu sizden ne rica ediyoruz ne de size minnet ediyoruz. Ama eğer yaşam istiyorsanız, yaşam için ne kadar netlik ne kadar aydınlık gerekiyorsa ona ulaşacaksınız. Bu sizi düşman karşısında ayakta tutar, yaşam düşüncenizde netlik ve aydınlığa yol açar. Bunlar mecburiyetten değildir, yaşam şartlarıdır. Bu dersi verirken sanmayın ki size bunları zorla kabul ettiriyoruz ya da sizi zora sokuyoruz. Hayır! Bunlar doğru değildir.

Parti ideolojisine ilişkin söylediklerimizi tekrarlamak istemiyorum. Tarifi böyledir. Eğer dürüstseniz, size her şeyden önce yürek ve düşünce kadar gerekli olandır. Bu meseleler yürek ve düşünce işidir. Anlarsanız yaşarsınız, anlayamazsanız yaşayamazsınız. Savaşmayı bırakalım, yaşayamazsınız. Birinci nokta budur.

Tabii beyni çalıştırmak, aydınlanmak tek başına yeterli değildir. Sadece büyük tavır, büyük netlik de yetmez. Ezilen bir halk her gün düşman kılıcının altındadır. Düşman baskısının altında olan halk için tabii ki Önderlik gereklidir. Önderlikten söz edildiğinde, öncelikle ideolojik önderlikten bahsetmek gerekir. İdeoloji tek başına yetmez. Düşünce vardır; ama kolun olmazsa, bacağın olmazsa, fiziğin olmazsa, ayağın olmazsa faydası yoktur. Tek başına beyin vücudun yaşaması için yeterli değildir. Her şeyden önce diğer gerçeklikler de gereklidir. Bu gerçeklikler nelerdir? Senin bütün fiziğindir. Bunlar ne anlama geliyor? Örgütlenme, yaratıcılık, buna göre beyin, buna göre aydınlanma ancak seni yürütebilir. Hem yaşam hem savaş içinde her engele karşı zorlu yollarda düşmeden ayakta kalabilmek için parti içindeki örgütlülük çok önemlidir. Çok hızlı, düşmeden, sağlam bir birlik içinde yürümeyi bileceksin. Budur.

Siz tüm bunlardan kaçıyorsunuz, örgütlenmeden kaçıyorsunuz. Birkaç şey öğrenmişsiniz fakat onunla yürümesini bilmiyorsunuz. Burada hasta bir insan veya yarı ölü bir kişi gibi duruyorsunuz. Başkalarının emeği üzerine kendinizi yaşatıyorsunuz. Parti içerisindeki durumunuz böyledir. Kendi gücü, emeği üzerine yaşama değil, her zaman Önderliğin yürütmesini bekleme durumundasınız. Sizin elinizden gelen, hasta bir insan gibi kendini üzerimize atmadır. "Beni yürüt yıllarca" diyorsunuz. Gece gündüz sabırla sizi yürütüyoruz. Ama bu doğru değil. Kendinizi ıslah edeceksiniz. Eğer amaçlar doğrultusunda yürümek istiyorsanız, görevlerinizi her zaman yerine getirecek ve bu temelde yürüyeceksiniz. Başka türlü de doğru değildir.

Parti örgütünü inkar ediyorsunuz, birçok temsilci komitelerle oynuyorsunuz. Özellikle örgüt sorumluluğu, örgüt temsilciliği adı altında sahtekarlık yapıyorsunuz. Bu sizin köylü kurnazlığınızın ikincisi biçimidir. Bu çok pis ve kötü bir durumdur. Köylü kurnazlığıyla siyaset olmaz, akıl yürütülemez. Ucuz bir kandırmacadır. Hırsız da değilsiniz. Hırsızın bir sanatı vardır, sizinki bundan daha da beterdir. Böyle öğrenmişler, olmaz! Ayaksız yürüme olur mu? Elsiz bir şey kaldırabilir misin? Gözsüz bir şey görebilir misin? Bu şekilde parti içerisinde yaşıyorsunuz.

Parti içi yaşamı kendinize esas alacaksınız

Komite çalışması nasıldır? Parti toplantıları nasıldır? Partinin rapor ve talimat sistemi nasıldır? Nasıl yerine getirilebilir ve yürünebilir? Bu sorunlar sizin için çok önemli değildir. Bu cahillikle parti adına hareket edilemez. Şimdiye kadar bu şekilde kendinizi başımıza bela ettiniz ve yürüttünüz. Hayır, olmaz! Sahtekarca yaşamak istiyorsunuz; iyi niyet adı altında sahtekarca yaşam içindesiniz. Bunlardan elinizi çekeceksiniz! Neden kişilikleriniz partinin politik kişiliğine ulaşamıyor? Çünkü sahtekarlıkla olmaz. Örgüt savaşımını, örgüt görevini, parti programını, ideolojisini amaçlar doğrultusunda yürütemezsen, sen nasıl dürüst ve başarılı olabilirsin? Sahtekarlıkla insan ancak hırsız olur. Sahtekarlıkla en sonunda kaybeder ve düşersin.

Bunun için diyoruz ki, parti içi örgütlenmeyi, parti içi yaşamı kendinize esas alacaksınız. Onsuz yaşam olmaz! İçinizde birçok ahmak var, görüyorum. Bir parti dersini almak istemiyor. Eğer bir dersi bile alamayacak düzeydeysen burada ne arıyorsun? "Gücüm yok, beynim kaldırmıyor, hazır değilim" diyor. Hazır değilsen kendini öldür, yok et. Bu halinle savaş içerisinde, parti içerisinde bıraksak bir gün bile yaşayamazsın. Kendini kandırıyorsun, sahtekarlıkla kendini kandırıyorsun. Artık bunu bırak! İçimizde bazı arkadaşlar ciddiyeti görmüyorlar. Biz parti yaşamına, parti örgütlenmesine muhtacız. Onlar kendilerini bundan uzaklaştırıyorlar, hatta engel bile oluyorlar.

Bunları fazla tekrar etmek istemiyorum. Bu biçimde insan nefes bile alamaz. Parti içinde sorumluluk almayı ve komutanlık yapmayı bir yana bırakın, düşmanlıktan başka bir şey yapamazsınız. İçimizde böyle birçok insan var. Umarım parti dersinde bu sorunları çözmüşsünüzdür. "Ben çözmedim, anlayamadım" diyeni sonuçta düşman sayacağız. Kabul edilemez. Belki ülkede böyle yaşadınız ama bundan sonra böyle kabul edilemez. Dikkat edin, parti içerisinde örgütlenmeyle

yaşamsallaşma olur. Nedir bunlar? Bunlar komite, toplantı, talimat, propaganda, denetim, tartışmadır. Bunlar yoksa parti içinde kalmayın. Biz bunlara işleyiş kuralları, tüzük diyoruz. Bu temeller üzerinde parti yaşamını sürdürmek gerekiyor.

Parti ve tarih üzerine birçok şey söyledik. PKK olmasaydı adımız bile olmazdı. Özgür yaşam bir yana, bir tek insanın bile adı olmazdı. Sadece bizim içimizde değil, sempatizan halkımız, hatta hainlerimiz bile PKK'siz bir gün bile yaşayamaz durumdadır. Barzani'den tutalım bütün koruculara kadar birçok oluşum, PKK'nin gücü olmasa bir gün dahi karınlarını doyuramaz. Kürdistan'da partisiz ne sempatizan ne de hain yaşayabilir. Bunun için PKK'yi yaşamın en esaslı şartı olarak algılayacaksınız. Bir sigaraya nasıl değer veriyorsanız, bin kez daha fazla partiye vereceksiniz.

Sizin için her şeyi imkan dahiline koyan parti doğrularıdır. Parti doğruları olmazsa Kürdistan'da kendi adını dilinin ucuna bile getiremezsin, "Ben Kürt'üm" diyemezsin, "Ben insanım" diyemezsin, iğne ucu kadar şereften bahsedemezsin. Parti bu kadar büyük bir güç konumundadır. Kendi canınızdan önce partiye değer vereceksiniz. Neden? Çünkü bu parti diğer partiler gibi değildir. Kürdistan ve PKK birleşmiştir. Onsuz hiçbir şey olmaz, kimse halk partisi kuramaz. Bundan binlerce yıl öncesinde de olmadı, binlerce yıl sonra da kimse bunun gibi parti kuramaz. Bunun için dürüst olun, akıllı olun.

Kürdistan tarihine bakın, birçok şeye bakın: Bazı şeyler mümkün mü, değil mi? Bu büyük fırsattır, önünüze koymuşuz, binlerce kez değer verin. Bu partinin ideolojisi, örgütlülüğü, silahı binlerce yılın gerçeğini elinize fırsat olarak vermiştir. Büyük bir müjdedir, değer vereceksiniz. Bu konuda da tekrar yapmak istemiyorum. Umarım anlamışsınız, yaşamın esas şartını almışsınız, kararlı çalışmayı yaşamınıza hakim kılmışsınız. Hepsini de gördünüz. PKK tarihi nasıldır? Şehitler tarihidir. Her şehidi nasıldır? Bunları gördünüz. Bir ihanet tarihidir ama nasıl bir ihanettir? İçte ve dıştaki ihanetin tarihidir. İşkence tarihidir, zulüm ve baskı tarihidir. Başlangıçtan şimdiye kadar nasıl üstesinden gelindi? Dağda, zindanda korkunç işkenceler altında, açlıkta, susuzlukta, soğukta, sıcakta bu tarih yaratıldı. Bu tarih büyük bir politik tarihtir. Bu tarihi karanlık binlerce yıldan alıp bugüne getirdik. Böyle bir insan ne tarihte ne dünyada vardır. Bu tarih kapsamlı ve görülmeye değer bir tarihtir. Herkes kendini bin kez güçlendirebilir. Bu tarihi bilmeyenin elinden hainlikten başka bir şey gelmez. PKK tarihi olmadan yaşam olmaz, siyaset olmaz, savaş olmaz. Bunları yavaş yavaş beyninize koyun.

Sizi kabul etmiyorum

Yaşam mı istiyorsunuz? Yaşam sizin hakkınızdır, ama nasıl bir yaşam? Büyük bir sorununuz var. Sadece size söylemiyorum, bütün Kürt halkına söylüyorum: Yaşam güzeldir. Sadece karnını doyurup hayvan gibi soyunu sürdürmekten değil; bazı şerefli şeyler uğruna ülkeye sahip olan, tarihe sahip olan, bir özgür ruha sahip olan, bir partiye sahip olan yaşamdan söz ediyoruz. Hatta maddi olarak da bazı şeylerin elde edilmiş olması gerekir. Bir çalışmaya sahip olma, bir sağlığa sahip olma, bir öğrenime sahip olmadır. Yaşam bunlarla güzeldir. Biz Kürtlerin elinde bunlar yoktur, bunlar daha önce ellerimizden alınmıştır. Size bakıyorum, sanki hepsi özgür olanların evlatlarıymış gibi, dedeleriniz ve babalarınızın hepsi özgürleşmiş, ülkeye sahiplermiş, şerefe sahiplermiş, tarihe sahiplermiş, her yönüyle iyilermiş gibi davranıyorlar. Sanki bir şerefe sahipsiniz, zaten özgürlük için fazla bir şeye de ihtiyacınız yoktur, önceden özgür doğmuşsunuz gibi davranıyorsunuz.

Duruşunuz budur. Bu duruş en büyük ihanettir.

Kürt'ün kendini kandırma olayı bu noktadadır. Özgür olmadıkları halde kendilerini özgür sanıyorlar. Ülkesizdir, kendini ülke sahibi sanıyor; partisizdir, kendini parti sahibi sanıyor; çaresizdir, kendini güç sanıyor; cahiller kendini akıllı sanıyor. Bunun için de doğru şeylere tenezzül edip öğrenmiyor. Bu büyük bir çelişkidir ve sizi felçli duruma getirmiştir. Her şeyden önce yaşamınızdaki bu çelişkiyi çözmelisiniz. Kendinizi dönüştürmeyi bile ihtiyaç olarak görmüyorsunuz. Bu biçimiyle yürüyorsunuz, bunca yıldır bu durumla karşımdasınız. Sizi kabul etmiyorum. Köle insanı, düşürülmüş insanı, yaşamdan bir şey anlamayan insanı ben nasıl şerefli ve örgütlü güç olarak sayacağım? Bunu beyninize iyi yerleştirin. Kendi derdini bilmeyene nasıl ilaç verebiliriz? Kendi hastalığını bilmeyen, nasıl sağlığının değerini bilebilir? Kendi yüreksizliğini, kendi imansızlığını bilmeyen, nasıl yürek ve iman sahibi olabilir?

Burada biraz dürüst olun. Bunların hepsi yaşamın esaslarıdır. Eğer içinizde bazı arkadaşlar, hatta bütün arkadaşlar gelişmek istemiyorsa açık belirtsinler. On yıldır savaş içindeler, o dağlarda düşmana karşı büyük bir güç olamamışlar, büyük bir örgüt olamamışlar. Sebebi nedir, neden? Şimdiye kadar da bu çelişkiler içinden çıkamamışlar. Esas çelişkilerini, yaşam ve özgürlük çelişkilerini çözememişler. İnsan ahmaklık temelinde, kölelik temelinde büyüyemez ki! Sizin büyüyememenizin, çaresizliğinizin altında yatan neden budur. Bu sizin suçunuz değil; aile sizi kandırmış, devlet sizi kandırmış, parti içinde önderlik adı altında sizi kandırıyorlar, siz kendi kendinizi kandırıyorsunuz. İşte çare bu söylediklerimizdir. Kendiniz bu durumu çözeceksiniz.

Doğru yaşam sizden ne istiyor? Parti sizi buna mecbur etmiyor. Bu sizin şerefinizdir. Özgürlük yaşamının yolu açılmazsa, başka türlü de yaşam olmaz. Anlamadan, bu temelde savaş verilmeden yaşam olmaz. Ben kendimi nasıl yokluktan var ettimse, siz benden daha fazla kendinizi yapacaksınız. Neden? Çünkü önünüze koyduğumuz imkanlar benimkinden daha fazladır. Partinin temsil edilmesi meselesinde, hatta insanlık temsilinde bile bu sorunu çözeceksiniz. Tekrar etmek istemiyorum. Eğer bu noktada kendinizi çözümlerseniz, sonunda halk içinde, düşman karşısında, savaş ortamında, nerede olursa olsun, doğru yürüyebilirsiniz, savaşta yerinizi alabilirsiniz. Parti çizgisinin temsili temelinde kendinizi çözmüşseniz, o zaman büyük savaşa da el atabilirsiniz.

Savaşımımız sadece dağda savaşmayla, gerilla savaşıyla sınırlı değildir. Halk arasındaki siyasi savaş, ideolojik savaş, örgütsel savaş, kültürel savaş, sanatsal savaş bir bütün olarak rolünü oynayabilir. Ama insan ancak belirttiğim kişilikle bu rolü oynayabilir. Bu savaşı getirip üzerimize attılar. Halk içinde halk gerçekliğine dayanarak ne yapabilirsin? Kadın örgütlenmesine, çocuk örgütlenmesine, yaşlılar örgütlenmesine, köylüler örgütlenmesine, şehir örgütlenmesine, işçi örgütlenmesine, burjuva örgütlenmesine, ağa örgütlenmesine nasıl yaklaşacaksın? Ne alabilirsin, ne verebilirsin? Bunların hepsi için bu özellikler gerekiyor. Özelliklere göre yaklaşım gerektiriyor. Burada kendini bazı yönleriyle geliştirmek isteyen varsa, bu gerçekleri mutlaka görmelidir. "Ben gerillayım, halk beni kabul etsin, ben ideolojik bir insanım, halk beni her şeyimle kabul etsin" demekle olmaz. Bu böyle olsaydı biz, "Bu parti halk içindir" demezdik. Halkın kendisi ayağa kalkardı. Eğer birkaç sözle olsaydı, şimdiye kadar halkı yüz defa kurtuluşa götürmüştüm.

Bizden çalışma istiyorsunuz, halk için çalışmak istiyorsunuz. Bunun üzerinde çok derinlikli durduk. Derin bir halk çalışmasını isteyen de yoktur. Küçük bir çalışmadır. Bu temelde rahatlıkla yapabilirsiniz. İdeolojik çalışmaların hepsini kendimiz yürütüyoruz. Yürüyebilmeniz için size ne kadar gerekliyse, o da hazır önünüze konulmuştur. Partinin stratejisini, partinin taktiklerini derin ele alıp çözmüşüz.

Savaş bir sanattır

Gerilla savaşı, askeri savaşım konularına gelelim. Burada da şunu görüyorum: Yüzde doksan düşmanın veremediği zararı, siz gerilla savaşı adı altında partiye verdiniz. Savaş bir sanattır. Siz savaş sanatı üzerinde durmuyorsunuz. Bir savaş ki parti esaslarını yüzde yüz parti önderlerinden istiyor. Siz bundan da kaçıyorsunuz. Halk savaşı tamamen halkla bağlantılı olarak yürütülür; siz halkı da ayaklarınızın altında ezdiniz. Gerilla savaşı dağ savaşıdır. Gerilla savaşı nasıl rolünü oynar, yeri nedir? Bunları da göz ardı ettiniz. Serseri bir grup gibi dağda asi-avare gruplarý olarak kaldınız. Avare bir grup gibi işlevsiz, çalışmasız o dağlarda büyük zorluklarla yaşadınız. Elinize bu imkanları vermişiz, çok zor ve büyük zahmetler çekilerek elinize o silahı vermişiz. Bunları çok ahmakça, hatta eşkıya grubundan daha ahmakça bir keyfiyetle harcadınız; kendinizi de, çevrenizi de mahvettiniz.

Her şeyden önce savaş tarihi, halk savaşı, halk ordusu tarihi derslerini ve bizim savaş tarihi derslerimizi özümseyerek kendinizi bilinçlendireceksiniz. Sizin yürüttüğünüz bu savaş üzerinde çok durdum. Nefes nefese on beş yıldır, 15 Ağustos'tan bugüne hazırlık da yapıyorum. Ülkeden çıkışımız, buradaki on sekiz yıldır yürüttüğümüz çalışmalarımız bu savaş içindi. Maalesef siz daha bu savaşta nasıl, ne kadar rol oynadığınızın, savaş gerçekliğini ne kadar kavradığınızın, ne kadar uyguladığınızın hesabını bile vermekten korkuyorsunuz. İçinizde on yıldır, yirmi yıldır bu savaşta kalanlar var. Doğru dürüst hesap vermekten korkuyorsunuz. Kendi zayıflığınız hakkında, kendi ihanetiniz hakkında, savaş sanatının dışında, parti esasları dışında, halka verdiğiniz zarar, dağla oynama hakkında iki kelime söylemeye korkuyorsunuz. Anlayışınız da kalmamıştır.

Daha önce de söyledim: Cahilliğiniz çok derindir. Her şeyi kendi ellerinizle kaybetmişsiniz. Sonra da geliyorsunuz, "Biz gerillayız" diyorsunuz. Serseriler gibi bu yaşamı sürdürmek istiyorsunuz. Size diyorum, bu böyle olmaz! Biraz dürüstlüğünüz varsa, size birçok imkan yarattık; her şeyden önce diyebilirim ki size sunduğumuz imkanlar var.

Gençsiniz ama cahilsiniz. Savaş sanatını yakalayamamışsınız, savaş gerçekliğini tanıyamamışsınız, partiyi de iyi tanımamışsınız. Bazıları komutanlık adı altında sizi cahil bırakmış. Yaşamın temel çelişkileri konusunda kendinizi ahmak gibi bırakmış, kendinizi kandırmışsınız.

Bunların söylüyorsam sizi zorlamak için değildir. Bunlar PKK'nin esaslarıdır. Şehidimiz Hayri Durmuş'un kendisi "Borçluyum" demişti. Halbuki bu arkadaşın çok fazla hatası da yoktu. Partiye zarar vermemişti; partinin silahını, parasını, örgütünü düşmana vermemişti. Fakat bazı görevleri vardı. Neydi bu görevler? Ucuz düşmanın geline geçememekti, düşmanın elinde partiyi zora sokmamaktı. İşte bu noktada kendini çok borçlu sayıyordu. "Ben borçluyum" diyordu. Hatta çok büyük bir direniş de sergiledi. Yine de kendini borçlu sayıyordu. Bunlar emirdir, PKK'de bunlar benim için bir emirdir. Biz bu temelde partiyi yürütüyoruz. "Ben bunu duymuyorum, görmüyorum" diyen bu kesimi artık kabul etmiyoruz. Böyle söyleyenleri kabul etmemiz mümkün mü? Biz şehitlerin vasiyetine sahibiz, şehitlerin anılarına sahibiz. Bunlar bizim gerçek esaslarımızdır. Bunların dışındaki her şey yalandır. Şehitlerin gösterdiği yol doğru yoldur. Ben birisinden bahsediyorum ama PKK'nin binlerce şehidinin hepsi de böyledir. Onlar bizim için esastır, emirdir.

Bunları boşa çıkarmak istiyorlar. "Biz unuttuk, keyfimiz nasıl isterse" diyerek ve hatta çok ilginç bir karşı çıkışla, gece gündüz düşünmeden. Peki, bu parti ne için var? Maalesef partinin verdiği bu kadar imkanı arkadaşlar kullanamıyorlar. Kahraman arkadaşlar yanı başlarında. Para, silah var, hepsini etraflarına dağıtıyorlar. Hatta bayan arkadaşlar bile bizi anlamıyorlar. Hepsini dağıtıyorlar, halen doymuyorlar. Şunu çok iyi bilmelisiniz ki, ideolojisi düşmanın elinde olan çok kötü bir durumdur bu. Hırsızdan da daha beterdir, çok namussuzcadır. Bu namussuzlukla komutanlık yapıyorsunuz. Ahmaklıktır, çaresizliktir. Ben bile böyle şeylere cesaret edemiyorum. Siz nasıl cesaret ediyorsunuz? Sizdeki cesaret değil, ahmaklığınızdır, cahilliktir. Cahillik insanı kör cesaretli yapar ama cehaletten kaynaklanan bu kör cesaret çok tehlikelidir. Hırsızların kör cesareti, gafleti çok tehlikelidir. Bu kör cesaretle tarihsel ve yüce amaçlar uğruna yürümen mümkün müdür? Bununla ancak ihanet yürür.

Dışarıda düzeniniz kalmamış. "Ne olursa olsun, bir canım var, onu da verdim, bundan başka benden ne isteniyor?" diyorsunuz. Sorun bu değildir, bir can vermekle sorunlar hallolmaz. Sadece can vermekle bu iş olsaydı, bu kadar şehit verdik. Sorun yaşamın esaslarıyla hallolur, sorun savaş esaslarıyla hallolur. Burada kendini sorumlu tutacaksın. Savaşmak tek başına yetmez. Savaşçılığının düşman karşısında bir değeri olmazsa, hatta savaşta kendi silahınla kendini vuruyorsan -yüzde doksan kendi silahınızla kendinizi vuruyorsunuz zaten- olmaz. Bir görevin var, bunun karşısında kendini bile savunamazsın. "Ben kendimi nasıl bir gerilla yaptım, nasıl şerefli bir gerilla oldum" diyemezsin. Sen kendi silahınla kendini vurdun, parti silahıyla partiyi vurdun, ayrıca herhangi bir başarın da yoktur. Düşmanı geriletmedin, bir dağda düşmanı sıkıştıramadın.

Her şeyi benim omuzlarıma yıkmışsınız. "Ne kadar yetersizliğim olsa da, nasıl olsa başarı Önderliğin çalışmasıyla gelir" diyorsunuz. Biraz vicdanlı olun,

neyim var benim? Fakir, borçlu, hatta devlete bile borçlu olarak öğrenim gördüm; bir yıl memurluk yaparak aldığım parayla bu işe başladım. Büyük bir çalışmayla size bu kadar imkan yarattım. Bu imkanlar gökten mi bana gönderiliyor? Arkamda devlet mi var? Hayır! Bunu iyi bilmeniz gerekir. Devlet yok, hepsi düşmandır. Bazı imkanları taktiklerle, dostane ilişkilerle önünüze koymuşuz. Bunu günü gününe, saati saatine, dakikası dakikasına boşa çıkarıyorsunuz. Ondan sonra da, "Haydi Başkan, bize büyük başarılar kazandır" diyorsunuz. Burada ne vicdanınız var, ne beyniniz kalmış. Bunun için de başımıza bela olmuşsunuz, kendi başınıza da belasınız.

Kedi gibi savaşıyorsunuz

Eğer askerlik derslerini tamamlamak istiyorsanız, bu noktada vicdanınızı ve bilincinizi çok dürüstçe göz önüne getireceksiniz. Bundan başka çareniz yoktur. "Yaşam değerlidir" diyorsunuz. Doğrudur, yaşamınıza değer vermek istiyoruz. Partinin ve halkın yaşamına da değil, kendi yaşamınıza sahip çıkmak istiyorsanız biraz doğru yaklaşın. Sizi zorla savaş içine gönderen yoktur, kimse sizi zorla düşman karşısına göndermiyor.

Size kedi gibisiniz demek gerekir. Kendini korur, etrafını da parçalar. Kedi gibi savaşıyorsunuz. Kendinizi savunmanız için elde ne varsa parçalıyorsunuz. Bu tarz halk savaşı tarzı değildir, aslan tarzı savaş değildir; sizin savaşınız kedi savaşıdır. "Kendi savunman için, çevrenin savunması için ne yaparsan yap" yaklaşımıdır. Böyle olmaz! Ayrıca kedi savaşta başarılı olamaz. Ben sizi bir kedi bile saymıyorum. Aslanların elinde de değilsiniz, kedinin elinde oynadığı fareye benziyorsunuz. Savaştaki durumunuza bakıyorum: Fare nasıl kedinin ağzında yaşadığını sanıyorsa, siz de dağda düşmanın elinde fare yaşamı yaşıyorsunuz. Düşman içinize geldiği zaman, kedinin fareyle oynadığı gibi sizinle oynuyor. Gerilla fare olur mu? Hayır!

Her şeyden önce dedik ki, gerilla aslan tarzıyla, kaplan tarzıyla dağa girmelidir. Siz bunu da anlamadınız. Bunları size neden söylüyorum? Eğer kendinize saygınız varsa, dürüstseniz, gerçekten bir yaşam istiyorsanız veya kendinizi yaşatmak istiyorsanız, bazı şeyler vardır ki ekmek ve sudan önce istenir. Bunların hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Bazıları sizi kandırmıştır, siz de kendi kendinizi kandırdınız. Kimsenin suçu değil, sizin suçunuzdur. Karşınızda nasıl bir düşman var, anlayamadınız; ideolojiden kaçtınız. Bir ağa kadar, bir muhtar kadar bile halka dürüst yaklaşmadınız. Dağda bile tarihte gerilla savaşı nasıl verilmiştir, dağın gücü nedir, tüm bunları ihmal ettiniz. Köylere gittiniz. Eğer bu savaşın başlangıcında "Köye gidip bir çay, bir kahve içseydim, yemek yeseydim" demek yerine, "On beş yıl için dağda bir hazırlık yapsam" deseydiniz, şimdiye düşmanı bitirmiştik. Bir sigara için, bir çay için, bir ekmek için gittiniz; halk size yapsın, siz de yiyin istediniz. Bunlar gerilla tarzı değildir.

Siz dağa da ihanet ettiniz. Ucuz bir yaşam için, sonuçta o da elinize geçmedi. Düşman köylüleri de vurdu, 3 bin köyü boşalttı. Bunun sebebi sizsiniz. Dağda kurtarılmış bir alan yapmadınız, şimdi size dağ bile kalmadı. Halbuki stratejik bir dağda doğru bir hazırlık yapılmış olsaydı -ki, Kürdistan'ın hepsi böyledir-, düşman girmeye korkardı. On beş kişilik bir gerilla birliğiyle gerilla tarzında bir hazırlık yapsan, düşman oraya giremez bile. Maalesef sahte yaşamınız, bir sigaraya bağlı yaşamınız disiplinsiz, ruhsuz, ucuz şeylere tenezzül eden, afyonlaştırmış gibi, uyuşturucu gibi kendini alıştırmış. Kendinizi köylere bıraktınız. Düşman da hat oluşturdu tabii.

Köylerin içinde her gün şahadetler yaşanmıyor mu? Dün de yaşandı, diğer gün de yaşandı. Şimdi de bana, "Biz perişan olduk" diyorlar. Hayır! Gözlerin çıksın. Her gün haber geliyor. Onlar da sizin gibi burada söz verdiler. En son olay ortada; Kamil de buradan gitti, iyi biliyorsunuz, Adıyaman'a gitti. On bin kişiyi, 20 yıl idare edebilirdi. O gitmiş kendini fare gibi köye hapsetmiş. Tabii düşman da her tarafta örgütlenmiş, istihbaratı var. Hepsi de sizin gibi buradan gitti. Köy yaşamı gibi! Oradakine insan köy yaşamı gibi de diyemez. Gittiler, ikinci gün hepsi ölüyor. Sonra da, "Vay kötü bir duruma düştük" diyorsunuz. Böyle olmaz!

Gitmeden önce hepsine ders verdik. Amed'deki olayların hepsi aynı. Kendilerini dağda tutabildiler mi? Hayır! Kendilerini düşmanın bildiği bir vadiye bıraktılar; bir ovaya yüz kişi, iki yüz kişi indiler. Düşman da istihbaratını alıyor; tankıyla, uçağıyla vurdu, hepsini kar içinde bitirdiler. Halbuki Dersim'in o dağlarında sıradan bir çoban bile dikkatli bir biçimde, "Bu grup buraya, bu grup şuraya" deseydi, yirmi yıl da kalsa düşman hiçbir şey yapamazdı. Savaşta bu ucuz yaklaşım ölümdür. Hele Mardin'dekiler, başlarını kessen onları köylerden çıkaramıyorsun. Binlerce arkadaş böyle gitti. Botan'da da böyle. Botan'ın stratejik dağlarında kendilerini örgütleyemediler, mevzilenemediler. İyi biliyorsunuz, Güney Kürdistan'da ya halktan zorla bir şeyler alıyor ya da "Barzani'nin yanına gidelim" diyorlar. Gidin, bakın böyledir, başka bir şey değildir. Halbuki oradaki dağlarda insan bir devlet gibi güçlü olabilir.

Peki, dağda kalanlar ne yaptılar? Eşkiya kişilik, ne kendine ne arkadaşına saygısı var. "Keyfi yaşam, her şey benim hakkımdır" diyorsunuz. Hiçbir şey yapmamış, hiçbir şey örgütleyememiş, planlayamamış. Partinin bütün imkanlarını sonuna kadar bitirme peşinde. Size bilançosunu da yaptım. Bu son Haftanin'dekini verdim: Altı tabancadan tut, binlerce mermiye kadar, doçka, havan, küçük ve büyük diğer silahlar, yüz torba un ve fasulye, peynir, yağ, çay vb… Depoları düşmanın eline geçmiş. İnsan bilir ki, düşman dakikasında depo yerini tespit edebilir. Her gün birisi kaçıyor, düşmanı depolara getiriyor. Bunlar da hala "Biz yönetimiz, biz komutanız" diyorlar. Bu sizin rezaletinizdir. Bunları hepiniz yaşadınız? Şimdiye kadar bu imkanı yoktan var ettim. Yalnız bu son yıllarda Kürdistan'ın bir parçasında düşmanın eline geçirdiğiniz malzemeleri düşmanın kendisi bile askerlerine veremez. Bunları görmüyorsunuz. Bu büyük sahtekarlıktır. Merkezden tut sizin gibilere kadar bir hesap bile vermiyorlar. "Arkadaş, sen savaş hamlesinde bu şeyleri kaptırmışsın" diyorum. Peki, kendinize nasıl saygınız olacak? Siz bu değerleri bir hiç uğruna, hiç sebepsiz düşmana teslim ettiniz.

Ben şehitlerden de bahsetmiyorum artık. Bir arkadaşınız vardı; "Burada zil yönetimi var" diyor. Kendi sorumluluğunda 26 arkadaş şehit düşmüş, ondan bir o kadar fazla kaçış var. Bu güç, bu değerler elden nasıl gitmiş, hiç bilmiyor! Hatta buraya geliyor, bizi bile kabul etmiyor. Bunlar şunu ispatlıyor: Ne kadar büyük bir gaflet içindesiniz, büyük bir ihanet içindesiniz, kendinizden haberiniz yoktur. İnsanlık kalmamış. Cehalet, hatta cehaletten de daha kötü! Bu sizin kişiliğinizdir. Ben sizi yetiştirmedim. "Ben bilmiyorum" diyor. Sen benden yönetim istiyorsun, komutanlık istiyorsun. Bu kadar şeyi kaybettin, hesap ver diyorum. "Ben bilmiyorum" diyor. Bilmiyorsan nasıl yönetimim diyebiliyorsun, nasıl komutanım diyebiliyorsun? Bölüğündeki bütün arkadaşlar şehit düşmüş. O, "Ben bilmiyorum, kendileri gitmiş" diyor. Sen komutanlarıydın, yerlerinden, onlardan sen sorumluydun. O, "Ben bilmiyorum" diyor. Bütün arkadaşlarını şehit ettirmiş, kendisi tek başına kalmış. Nedir bu?

Düşmanın niyeti kötüdür. Her yönüyle bu kirli savaşı tamamlamak istiyor. Düşman ordusunun planında Kürt halkının özgürlüğünü yok etmek var. Onun planı Kürdistan'ın her parçasında Kürtleri yok etmektir. Çok büyük oyununu dünyada ve bölgede sürdürüyor. Birinci ve en önemli amacı budur. Bütün imkanlarını bu son bir iki yıl içinde Kürtleri bitirecekler mi, bitirmeyecekler mi diye seferber ettiler.

Senin düşmanın senin için böyle hazırlıklar yapıyorsa, sen ne yapacaksın? Tabii bitirilmek istemiyorsan, sen de üzerindeki bu katliam planını kaldırıncaya kadar, parti içinde düşman planlarının başarıya gitmemesi için hazırlıklarını yapacaksın.

Size tekrar söylüyorum: Bu yaşam için sonuna kadar partileşme, ne kadar isteniyorsa o kadar partileşme! Bunun için ne kadar komutanlık, savaşçılık isteniyorsa onu alın. Bunun için ne kadar halk isteniliyorsa, o kadar halkla var olun. Bunun için sonunda başaran kim olacak? Siz kendiniz tabii. Bundan başka çareniz var mı? Hayır! Bunun için sonuna kadar bu doğrularla olun, sonuna kadar başarın diyorum!

Böyle komutanlık olur mu? İşte bu sizin gerçekliğinizdir.

Bu Kürtlük ölsün!

Gaflet ve ihanet bu kadar olur. Bunlara en ağır cezayı vereceksin diyorum. Fakat cahildir. Hasta bir insan gibi kendini bırakmış. Burada iki kelime söyleyemiyor, ayakları üzerinde duramıyor. Bunu ne yapacaksın? Parti sizin gibilerini çözüyor. Bazılarınızı çözümlüyorum. Size ciddi söylüyorum. Düşmanın oyunları olmasa, bir dakika olsun sizi sağlam bırakmamak gerekir. Kendi değerlerini böyle yitiren, arkadaşlarını böyle şehit ettiren, kendi sorumluluğuyla böyle oynayan dakikada tasfiye olur. Kendinizin farkında bile değilsiniz. En büyük silahınız cehalettir, hafifliğinizdir, edepsizliğinizdir. Böyle olmaz! O zaman neden sizi insan yerine koyalım?

Şimdi de kızlar, erkekler benden yaşam istiyorlar. Sizi ne yapalım? Ülke için, kurtuluş için bir şey yapmayı bırakalım, yaptığınız şeyleri düşman bile yapmamıştır. Burada sorumlusu vardır, siz hesap vereceksiniz. Parti amaçları, parti düzeni ve insan ahlakına ilişkin kendimizi ne hallere koyduk, diyeceksiniz. Biz ölmüşüz, zaten edepsiz, ahlaksızız, diyecek olursanız bu çare değildir. O zaman savaş içinde, parti içinde kalamazsınız. Edepsiz, ahlaksız insan parti içinde kalamaz, çaresiz insan savaş içinde kalamaz. Halk savaşı, özgürlük savaşı kahramanların savaşıdır, yiğit insanların savaşıdır. Yiğitliğiniz olmazsa kalamazsınız.

Yiğitlik nedir? Yiğit hem savaşını kahramanca verir hem de çok ahlaklı ve disiplinlidir. Bir kelimeyi bile yanlış söylemez. Bir adımı bile yanlış atmaz. Bunlar olmazsa bu savaşta kalınamaz. Çoğunuza bakıyorum, ne yapıyorlar? Size küçük bir örnek verdim, bunun gibi binlerce örnek var. Tekrarlamak istemiyorum. Siz de çok iyi biliyorsunuz. Bu kadar çok şeyi kaybettirdin arkadaş. İnsaf, hala, "Ben bilmiyorum" diyor. O zaman sen sahtekarsın. Bu senin işindir. Hiç sebepsiz bu kadar şehit verdin, hala daha, "Ben bilmiyorum, nasıl olduğundan haberim yok" diyorsun. Komutansın arkadaş! Kendi çalışmalarınla oynuyorsun. Bu bir kandırmadır, değer vermemedir.

Halk savaşında her şeyden önce ideoloji gereklidir, moral gereklidir, disiplin lazımdır. Bunları hiç akıllarına bile getirmiyorlar. Herkes keyfine göre "Ben yiğidim" diyor. Yüzde yüz biliyorum ki, düşman tarafından gönderilen bir kontra bile fırsatını bulsa, bizim tabur ve bölük komutanları kadar zarar veremez. Birkaç güzel şey yapar, dört beş güzel eylem geliştirir ama daha sonra yanlışlık yapar. Belki bizi kandırabilir ama bizim arkadaşların bütün çalışmaları ise kendilerini kandırmadır.

En büyük silahları "Ben dürüstüm, ben iyi biliyordum, kendimi birçok şeyi hak etmiş olarak görüyordum, böyle yaşıyorum" demektir. İşte cahillik, işte gaflet! Bir şey yok, üzerine gittiğin zaman da kaçıyor. Gafletten sonra da kaçış yaşanıyor. Ne vicdanı ne ahlakı kalmış. Bunların hepsinin temelinde yatan şey, işte söylediğim yaşamdaki çelişkileridir. Siz daha vicdanınızı yaratmamışsınız. Her şeyden önce bu sizde görülüyor. İkincisi, sizde daha mücadele mantığı oluşmamış. Komutanlığı iki kelimeyle bile tahlil edemiyorsunuz. Komutanlık nedir? Hatta gerilla savaşçılığı nedir? Bunu tanımlayamıyorsunuz bile. Ben şimdi size nasıl askerlik dersleri vereceğim? Silahını ucuzca düşmana kaptıran komutan olur mu? Kendi savaşçısını bir hiç uğruna ölüme gönderen komutan olur mu? Düşmana ağır bir darbe vuramayan komutan olur mu, önder olur mu? Ülkede gücünü büyütmeyen, en stratejik dağ parçasında kendini üslendirmeyen komutan olur mu? Hepinize soruyorum: Hanginiz böyle yaptınız?

Komutanlık rahatlıktır, komutanlık keyfiyettir, komutanlık arkadaşını aç bırakıp kendini doyurmaktır, komutanlık kendini savun arkadaşını ölüme gönder, komutanlık kendini zorlama, arkadaşını zorla! Sizin komutanlığınız böyledir. Karakteriniz budur. Bu durum ihanetten daha kötüdür. Biz böyle alışmışız, Kürt askerlikten anlamaz, Kürt eşektir, cahildir. Bu Kürtlük ölsün! Ne biçim bir Kürtlüktür, bu Kürtlükle her şeyi kaybetmedik mi? Bu saflıkla düşman bu kadar size hakim olmadı mı? Bu Kürt'le tarihte olmayan ihanet içimizde yürütülmedi mi? Siz bunu mu savunuyorsunuz? Bu Kürtlük adına karşımıza dikilmişsiniz. Üzerinize geldiğimiz zaman da ikiyüzlülük, gaflet, cahillik!

Ne kadar üzerinize gelsek, o kadar kendinizi saklıyorsunuz. Kendinizi saklamanız da mümkün değil. Biraz size bakıyoruz; özünüz nedir, gücünüz, kuvvetiniz nedir, hemen anlaşılıyor. Sonra da "Ben erkeğim" diyorsunuz. Sizin erkekliğiniz neyin erkekliğidir? İşte adını taktığım olaydır. Kadınlığınız da odur. Kadınlığınız nedir? Onun için kadınlığınızdan da, erkekliğinizden de nefret ediyorum diyorum; çünkü hayvanlık düzeyindedir. Bundan fazlası elinizde bir şey kalmış mı? En büyük ayıp budur.

Kimse sizi böyle insan olarak kabul edebilir mi? Değil ben, düşman bile sizi böyle kabul edemez. Yüzde sekseniniz işlevsiz, çaresizdir. Erkeklerinizi, kızlarınızı görüyorsunuz. Bir nefes bile alacak durumda değiller. Kendi köylerinde yaşayamıyorlar, kendi topraklarında iki adım bile atamıyorlar. Size nasıl yaşam gereklidir? Ne yaşamı? Yaşama hakkınız var mı? Parti imkanlarıyla sizi yürütmeye çalışıyoruz. Bunlardan kaçıyorsunuz. Parti silahına terstir, parti ideolojisine terstir, özgür yaşam istiyor. İnsaf! Bir serseri, bir köylü, bir çoban bile böyle davranamaz. İşte savaş içindeki yozlaşma budur. Siz bu gevşemeyi, gevşeme de değil, ahlaksızlığı, feodalliği kendinize esas almışsınız.

Gücünüzün farkında değilsiniz

"Ben öldüm!" Sizin diğer bir silahınız da, biraz üzerinize gelindi mi, "Ben öldüm, üzerime gelme, benden ne istiyorsunuz" oluyor. Bu da bir hakarettir. Sen nasıl öldün? Sen 20-25 yaşındasın. Fiziğini, beynini kullanırsan yüz tane düşmanı yenersin. Ama beyinsizliğin var, tembelliğin var. Bir sigara için iki arkadaşı öldürüyorsun ama bir intikam için düşman üzerine bir düşünce bile yapmıyorsun. Bu sizin ciddiyetsizliğinizdir, gafletinizdir, serseriliğinizdir. Birçoğunuzda bunlar görülüyor. İddiasızsınız, son silahınız ucuz ölümdür. "Ben gideceğim, kaldıysam kaldım, kalmadıysam da düşman beni öldürsün!" Bu da olmaz. Yerinde olmayan bir ölüm varsa, o düşman hizmetindedir.

Ben sizin gibi, "Yeter, ben bu kadar çalıştım, Kürt halkının tarihini tersine çevirdim, yeter yoruldum, bundan sonra keyfime ve rahatlığıma bakacağım, bir uyku uyuyayım" deseydim ne olurdu? Bu akşamki uykum nasıldı? O tarafa bu tarafa dönüyorum, sabaha doğru ancak uyuyabiliyorum. Fakat size bakıyorum, daracık bir yerde yaptığınız uykuyu ben bir ayda yapamıyorum. Savaş yaşamı bu şeyleri kabul etmiyor. Nedir bu yaşamın adı? Düşman ne zaman geldi beni vurdu! Sizin keyfiniz nedir? İşte sizin sandığınız keyfiyet nedir? Kendine göre anlama! Hepsi bunu yaşıyor.

Gerilla bilançosunu inceleyin, başınıza nasıl bir ölüm gelmiş? Kabul edilmeyen bir ölüm! Bunları bilin, hesabınızı verin diyorum. En büyük silahınız nedir? Onda olan nedir? Cahillik, düşmek, gevşeklik, düşük bir seviye içinde kendini bırakma, tepki, inat! Sizin silahınız budur. Birbirimizi ne yapacağız? İnsan size bir şey de yapamıyor. Şimdiye kadar kendinizi böyle yaşattınız. Bunun

için de diyorum, siz öleceksiniz. Benden bir şey istemeyin. Düşman karşısında da kendinizi yaşıyor sanmayın.

Peki, bunun gerçek alternatifi nedir? Gerçek alternatifini size söyledim. Savaşmak isteyen, on sekiz yıldır ben burada parti çalışmasını nasıl sürdürdüğümü anlamaya çalışsın. Teslim olmamak için savaşıyoruz. Ben neden dağ için bu kadar çalışma yaptım? Birçok devletin burada rolü vardı, hepsini kendime dost yaptım. Bana gerekli olan dostlar, Ortadoğu'da onlarla nasıl büyük bir disiplin içinde dost buldum? Böyle olmasaydım, burada bir gün bile yaşayamazdım. Bunlar hepsi gözlerinizin önündedir. Ben yine de savaşmıyorum, kendimi savaştan uzak görüyorum.

Bu konuların üzerinde hiç durmuyorsunuz. Yine kendi keyfinize göre, kendi düşüncenize göre kendinizi günlerce, aylarca idare ediyorsunuz. Burası ateştir, burası bu kadar sıcak ise, savaştaki ateşi nasıl olur? Hazırlıklar bu kadar zorluklarla yürütülüyor, acaba savaş hangi zorluklarla yürütülür? Bu şeyleri anlamanız gerekir. On sekiz yıl, daha yeterli de değildir. Halen de nasıl yaptığımı görüyorsunuz. Diğer arkadaşlarımız, ülkedekiler, merkezdekiler, sizin gibi kendini yedi yıl, on yıl komutan sayanlara, savaş için ideolojik hazırlıklarınız nedir diyorum, yok, diyor. Dağ için hazırlık nasıldır diyorum, yok, diyor. Yeme içme için nasıldır diye soruyorum, yok, diyor. Birkaç kuruş para için? Yok! Hazır gelsin. Başkan varsa, her şey hazır gelir diyorsunuz. İnsafınız olsun, biraz insaf! Dünyada kim bu kadar çalışıyor?

Bazı arkadaşları gördüğümde kaç yaşındaki çocuklar diyorum. İstedin mi, Önderlik sana verir. Bir çocuk annesinden en fazla üç yaşına kadar süt emebilir, ondan sonra anne sütü istiyor mu? Hayır. Hatta en fazla beş yaşına kadardır. Arkadaşlarımız yirmi yıldır benden süt istiyorlar. İlginç bir durum, haydi doyur. Bu bir hastalıktır. Buna politik çocukluk hastalığı, hatta askeri çocukluk hastalığı deniliyor. Böyle bir çocuk nasıl askeri savaş verecek? Bunların hepsi cahildir. Siz kendinize bir çare bulamazsanız, zaten kendiniz bana geliyorsunuz, ben ne yapayım? 20-30 yaşlarındasınız, gücünüzün farkında bile değilsiniz.

Halk imkanlarını küçük görmeyin

Alternatif nedir? Bu yetersizlikler karşısında kendinizi değiştireceksiniz. Yeter! Şimdiye kadarki uyumanız, rahatınız, gafletiniz, serseriliğiniz yeter. Doğru şeylerin hepsi gözünüzün önündedir. Nedir alternatif? Her şeyden önce sağlam bir partileşmedir; parti esaslarını her şeyden önce kendinde yaşatacaksın. Partisiz Kürdistan'da düşman karşısında bir adım bile atamazsın. Ancak partiyle adım atabilirsin. Ben nasıl iki kelime ile parti adına şimdiye kadar geldiysem, PKK önderliğini yapıyorsam, sen benden daha fazla yapacaksın. Birinci şart budur. Hiç koşulsuz, parti esasları olmadan, değil silahı omuza alıp komutanlık yapmak, ne halk içine ne de Kürdistan'a adım bile atılmaz. Olmaz! Mahvolursunuz. Parti tarzına, parti ideolojisine, parti örgütlenmesine, parti yaşamına hakim olup yürütebileceksen, savaşa el at! Partinin birinci şartı, parti esaslarını yakalamaktır.

Gerilla savaşında ikinci şart şudur: Halk ilişkisi isteniyor, halk dostluğu isteniyor. Halksız halk savaşı olmaz. Halksız gerilla savaşı olmaz. Görüyorsunuz, halkı nasıl kendinizden uzaklaştırdınız. Düşman ise kendisi halk içine iniyor, zorla ya da gönüllüce kendisine dost yapıyor. Siz kendi ellerinizle halkı kendinizden kaçırdınız. Bu büyük bir ihanettir, büyük bir yanlışlıktır. İki insanı, iki çobanı ya da iki köylüyü hangi şekilde kendinize bağlayacaktınız? O size bir gün yemek getirir, bir gün istihbarat getirir, bir gün rehberlik yapar, bir gün size engel olur, bir yaşamdan bir yaşama götürür. Yani anlayacağınız birçok çalışması var. Bunların hepsi size büyük imkan olur. Size binlerce imkan yaratır. Halk imkanlarını küçük görmeyin. Siz iyi biliyorsunuz ki, halk olmasaydı, ne bir kuruş paramız olurdu ne de bir savaşçı bile çıkarabilirdik.

Kendinize soracaksınız: Neden bu halk bu kadar benimledir? Halkı güçlü temellendirdik, milyonlarca dost, ölümüne bize bağlıdır. Neden? Çünkü çok değer verdiğimdendir. Onlar nasıl değer verdiğimi biliyorlar. Onun için benimledirler. Ben bir gün partiyi bırakın desem, parti benim desem birisi PKK'nin yanında kalmaz, hepsi benim yanıma gelir. İşte halkı bu kadar kendimize bağlamışız. Bu neyi ispatlıyor? Benim halkla ilişkilerimde esas güç budur. Neden halk bize bu kadar bağlıdır? Anneniz, bacınız bu kadar size bağlı değiller de neden Önderliğe bağlıdır? Siz değer vermediniz de onun için. Bu sizin eksikliğinizdir, bunu gidereceksiniz. Söylediğim şeylerin doğru olduğunu siz de biliyorsunuz. Sen ne kadar, "Ben PKK'liyim, gerillayım" desen de, bu halinle halk seni tutmaz. Önderlik saygısı ile sizi kabul ediyorlar. Bunu da unutmayın, bundan sonra kendinizi düzeltin. Halka bağlılığı, halk dostluğunu her yerde, dağda, şehirde, nerede olursa olsun kendinize esas alacaksınız kendinize.

Diğer şart, yani üçüncü şart ise dağa giriştir. Gerilla savaşçı, özellikle Kürdistan'da dağsız savaş olmaz. Dağın esasları nelerdir? Stratejik noktalar nerededir? Düşmanın kolaylıkla giremediği, girdiği zaman mahvolacağı noktalar nerelerdir? İşte oraları tutacaksın. Zordur, zahmetlidir demeyeceksin. Hayır, tam aksine bir şahin gibi, bir kartal gibi gireceksin. Ya düşmanın üzerine gidip vuracaksın ya da düşman gelince vuracaksın. Dağın şartları sayılmayacak kadar çoktur.

Bunlar sadece gerilla savaşının değil, Kürt halkının yaşam savaşının şartlarıdır. İyi biliyorsunuz ki, binlerce yıl imparatorluklar Kürdistan'da ne kadar geçip gittiler, işgal ve istila ettilerse de Kürt halkı dağlarda yaşadı. Araplar nasıl çölde, Ruslar nasıl Sibirya buzlarında kendilerin savundularsa, Kürt insanının yaşam şartlarından biri de kendini dağda yaşatma şartıdır. 2 bin 3 bin yıldır eğer Kürtler kalmışlarsa, sebebi dağlardır. Şimdi gerilla da kendini yaşatmak istiyorsa, kendini savaşla yaşatmak istiyorsa eğer, dağ şartını yaşam şartı belleyip değer verecektir.

Burada daha önce çok sözünü ettik. Dağ şartlarını unuttunuz, onunla oynadınız, kendinizi ovalığa bıraktınız, kendinizi köye hapsettiniz. Bunlar ölümün savaşı demektir, gerilla ölümü demektir. Beş bin gerillayı bu yanlışlıklardan dolayı kayıp verdik. Bunun için ne kadar zor da olsa, gözünüz bir şahin gözü gibi, bir kartal gözü gibi olmalıdır. Nerede stratejik bir dağ var? Düşmanın ulaşamayacağı bir dağ neredeir? Kendimizi iyi koruyabileceğimiz bir dağ nerdedir? İşte bunu tespit edeceksiniz. Aslında bunları söylememe bile gerek yoktur. Bunlar yaşamın şartlarıdır. İnsandan öyle fazla ilim-bilim istemiyor. Dediğim gibi cahilliğiniz, gafletiniz maalesef bu noktada binlerce imkanı düşmanın eline kaptırdı. Şimdi düşman "Bizim taburlarımız şu dağda kartal gibidir, askerlerimizin hepsi kartal gibidirler" diyor. Türk faşistleri böyle söylüyorlar. Bu doğrudur da. Size ise yaşam kalmadı. Sizin yaşamdaki yanlışlığınız ortadadır. Kürdistan'daki savaşçı, gerilla savaşımında kendini stratejik bir dağa mevzilendirememişse, kendini yerinde yavaş yavaş hareket ettiremiyorsa yine yaşayamaz.

Dördüncü şarta geliyoruz: Bu şart taktiktir. Taktik nedir? Üçüncü şartı hayata geçirdikten sonra dördüncü şart da tamamen halk savaşının sanatı nasıldır, gerilla savaşının sanatı nasıldır? İşte bu hareket tarzına geleceğiz. Yani Partileşme tamam, halkla dostane ilişkiler tamam, dağa giriş, stratejik dağda rolünü oynama tamam, daha sonra ne yapacaksın? Uyuyacak mısın? Hayır! Eskisi gibi eşkıya mı olacaksın? Hayır! Dağda savaş vereceksin, gerilla savaşını vereceksin. Gerilla birliklerini örgütleyeceksin, döneme göre lojistik hazırlıklarını yapacaksın, moralini yüksek tutacaksın. Diğer taraftan plan, perspektif nasılsa, ona göre hazırlanacaksın. Örneğin düşmana pusu atıyoruz; düşman geliyorsa pusu atarım, yoksa düşmana ben bir saldırı yapayım, diyeceksin. Bunun için istihbarat, bunun için dağı tanıma, bunun için düşmanı yanıltma, bunun için gece, bunun için gündüz, bunun için düşmanla oynama vb. Bunun gibi binlerce gerilla savaş taktikleri var.

Maalesef sizin taktik konusunda yaptığınız yetersizlikleri çobanlar bile yapmaz, hatta dağda bir keçi bile yapmaz. Dağ keçilerini gördünüz mü hiç? Örneğin Cudi dağında bazı dağ keçileri, geyikleri vardır. Onlar sizden binlerce kez daha iyi kendilerini koruyorlar. Siz bir Cudi dağındaki keçi kadar bile kendinizi koruyamıyorsunuz. Binlerce kez söyledim. Bir dağ keçisi, bir tilki, bir kartal kendisini nasıl koruyorsa, kitap okumanıza da gerek kalmadan, bizim talimatlarımızı almadan da, onlara bakarak, birer hayvan olarak nasıl yaşıyorlarsa, siz de onlar gibi yapın. Bunları da anlayamadınız.

Verdiğimiz o kadar şehide bakıyorum: Bir kartal bile avı için iniş yapmak istediğinde önce bakar, ayarlar. Bir tilki nasıl bir tavuğu yakalıyor, bir yılan nasıl avlanıyor? Oysa sizin her şeyiniz çok açıktır. Düşman üzerinize geliyor, dediğimiz gibi kendinizi bu durumlara sokuyorsunuz. Kendinizi uzaklaştıracaksınız. Böyle olmaz! Kuzu gibi, tavuk gibi kalıyorsunuz. Ben şahin olun diyorum; siz tavuk diyorsunuz; ben aslan diyorum, siz kuzu diyorsunuz. "Biz kuzu olacağız, kuzu daha iyidir" diyorsunuz. Bu da ölümdür. "Ben kendimi fazla yormak istemiyorum, aslan yaşamı zorlu bir yaşamdır" diyorsunuz. Olmaz!

Onun için taktiksel yaşam diyorum. Nedir taktiksel yaşam?

Bahsettiğim gibi bir yaşamı kitaplardan anlamıyorsanız, çevrenizdeki hayvanlardan anlayın. Duruma göre kendilerini nasıl yaşatıyorlar, anlayın. Bundan başka yaşam olmaz. Kürt tarihini anlayın. Bir Kürt çobanı, hatta bir Kürt köylüsü dağda kendisini nasıl yaşatıyorsa ona bakın. Sizin ahmaklığınız dediğim zaman kastettiğim şudur: Düşman sizi şehre, ovaya çekip sizinle oynamış. Ovalık insan benim görüşüme göre eşek adamdır. Dağ adamı olmazsan, ovada düşmanın adamı olursun. Zaten ovalık yerde düşmanın adamı olmaktan başka bir şey olunur mu? Düşman Kürdistan'ın her tarafında erkeklik de bırakmamış. Çaresiz, güçsüz işlevsiz bırakmış. Her yönüyle dağ yaşamı, dediğim gibi bu noktaların hepsine değerdir.

Yaptığın çalışmada bağımsızsın. Savaşkansın, düşmana karşı da hakimsin. Bu noktalarda varsanız birlikte olabilirsiniz, yaşayabilirsiniz ve savaşabilirsiniz de. Sizlere bakıyorum, şimdiye kadar arkadaşlarımız düşman karşısında bir plan geliştirmemişler, dağılıyorlar. Halbuki bu dağların değerini bilseydiniz, bir taburla, bu tecrübeyle, taktikle beş bin düşmanı öldürebilirdiniz. Halkların tarihinde vardır. Sovyet savaşına, gerilla savaşına, Çin savaşına, Vietnam savaşına, Küba savaşına bakın; üç yüz kişiyle on bin düşmanı tasfiye ettik, diyorlar. Ben tek başıma burada otuz bin gerillayı yoktan var ederek hazırladım. Yüksek moralle, silahı tamam, maddi imkanlar tamam, halk tamam, gidip kendilerini orada bitirdiler. Sadece otuz bin gerilla ile insan devlet olabilirdi. Siz kendi ellerinizle kendinizi bu duruma koydunuz. Şimdi de yine bazı şeyler istiyorsunuz. Bu sizin en ağır suçunuzdur.

Tarihte hiç bir çalışma böyle olmamıştır. Lenin on beş kişi yetiştirmedi. Mao elli kişi yapamadı. Ho Chi Minh otuz kişi yapmadı. Afrika, Amerika için hazırlıklar 20-30 kişi civarındadır. Biz otuz bin kişi yaptık. Onların elinde o zaman silah da yoktu. Sizin elinize yeni silahlar verdik. Siz ne yaptınız? Siz ne kadar silah düşmana teslim ettiniz? Bırakalım bunu, dediğim gibi gerilla savaşının tarzını, gerilla kişiliğini, askeri kişiliği ne kadar yakaladınız? Siz bir talimatı bile birbirinden ayıramıyorsunuz. Komutanlığın birkaç şartını bile yerine getiremiyorsunuz. Bunlar sizin gerçeklerinizdir.

Bir katliam savaşındayız

Neden ondan kaçıyorsunuz? Siz eğitimden kaçıyorsunuz. Neden bu cehalet? O zaman neden savaşın içine giriyorsun? İspatlı! On beş yıldır neden sizden büyük bir komutan çıkmadı? Ben savaşta üç yüz düşman askerini tasfiye ettim, diyebiliyor musunuz? Bırakalım üç yüz düşman askerini, eline ne kadar güç geçmişse yarı yarıya tasfiye etmiştir. Bunlar sizin eksikliklerinizdir.

Hala hatırımdadır, ilk işe başladığım zaman düşman, "Bir Apocu binlerce askerimize bedeldir veya binlerce askerimiz dağa girmekten korkuyor" diyordu. Fakat şimdi bakıyorum, sizin zayıflıklarınızdan düşman o kadar cesaret almış ki, sınırsız bir şekilde dağlara giriyor. İşte bunların sorumluları sizlersiniz. Daha önceden korkuyordu, yolda yürümekten bile korkuyordu. Düşmana darbe vurmadığın zaman, rahat bıraktığın zaman düşman cesaret alır. Nitekim aldı. Şimdi siz kaçıyorsunuz. Bu sizin ahmaklığınızdır. Gerilla esaslarıyla, gerilla taktikleriyle çok oynadınız, düşmanı şu anda gerilla gibi yaptınız. Kendinizi de deliğe saklanan insanlar gibi yaptınız. Kendinizi bile savunamıyorsunuz. Düşman her gün vurup öldürüyor ve atıyor. Bu kader midir? Hayır. Bu ahmaklıktır.

Bunun için gerilla yaşamı yüce bir yaşamdır, örgütsel bir yaşamdır. Savunmalı, duyarlı, düşmana karşı kurnazlığıyla düşmanı her gün kandıran bir yaşamdır. Ben kendim böyle yapmadım mı? Ankara'ya çıkışımı, dışarıya çıkışımı ve dağa çıkışımı düşünün. Şimdiye kadar düşman bile bir şey anlamış değil. Hepiniz biliyorsunuz. Böyle olmasa insan savaşabilir mi?

"Önderlik bize güç veriyor, dağlarda keyfimize göre yaşayalım" diyorsunuz. Köylüden daha zayıf bir şekilde yaşamak istiyorsunuz. Siz bu yetersizlikleri gidereceksiniz. Eğer gidermezseniz olmaz. Şimdiye kadar bu temelde birçok yanlışlıklarla yaşadınız. "Bunca yıldır savaştık, yaşama hakkımız vardır, biz Kürtlerin kafasını kaldırdık, onun için şerefli insanlarız" diyorsunuz. Bunların hepsi yalandır. Ben kendimi böyle görmüyorum, siz nasıl kendinizi böyle göreceksiniz? Benim hakkım bir bulgurdur diyorum. Şerefin de olduğunu söylemiyorum. Ne şerefi? Başkasının karşısına çıkıp güçlü konuşamıyorum bile. Neden? Çünkü gücüm azdır, ne konuşacağım? Bir katliam savaşındayız. Şimdi size bakıyorum, sanki başarmış

bir kahraman gibi, düşmanı bitirmiş gibi, hiç bir tehlikesi kalmamış gibi duruyorsunuz. Bu gaflettir, böyle bir durum yoktur. Bunun için çare nedir? Çare size söylediğimiz bu şartlar temelinde bir kez daha partileşme ve halk savaşı üzerinde durmanızdır.

Savaş tarihi üzerinde de durun. Dünyada nasıl olmuş, bizim tarihimizde nasıl olmuş, Kürtlerin tarihinde nasıl olmuş? İsyanların başına nelerin getirildiğini biliyorsunuz. Nedenlerinin hepsini almışız. Bu tarzla savaş olmaz. İsyancı bir tarzda Kürtler binlerce yıl savaşmışlar ve hep düşmüşler, sonunda bitirilmişler. PKK savaş tarihine bakın. Bu tarihte bizim kaybettiğimiz şeylerin nedenleri nelerdir? Yine hangi noktalarda başarı kazandık, hangi noktalarda elimize fırsatlar geçti? Nedeni bunlardır: Partileşmedir, ideolojidir, en büyük gücümüz, en büyük silahımız ideolojidir. Bizi aydınlığa kavuşturacak olan ideolojidir.

İkincisi, parti örgütlülüğü, üçüncü halk savaşı taktikleridir. Bunu da zamanında örgütledik. Dördüncüsü aramızdaki yoldaşlıktır. Bu silahlar bizi bugüne kadar getirdi. Sizin silahlarınız tam tersinedir; isyancılığınız, savaşçılığınız gerilla savaşı değildir. Çoğunuzun savaşı çete savaşı gibidir. Düşmanı güçlendirmiştir, bizi değil. Bu söylediğimiz şartlar, bizi ayakta tutan şeylerdir. Sizin savaşınız, isyanınız Kürtlerin binlerce yıldır düştükleri gibidir. Eğer tedbir almamış olsaydım ilk yılda biterdiniz. Nihayetinde oldu da. 15 Ağustos'tan önce de Hilvan-Siverek savaşında bir yıl devam etti. Fakat bir noktadan sonra sonuna kadar dağıldı.

Ben de bir halk savaşçısıyım

Kemal Pir Siverek mücadelesinin sonuçlarını görmeye gittiği zaman bana son bir mektup göndermişti: "Apo, bunlar kimlerdir? Bu savaşla oynayanların boğazını tutup hesap istemek gerekir?" diyordu. Yüzde yüz iflas etmişlerdi. Nasıl iflas edilmiş? Hatırımda, zorla bir kaç mermi hazırlamıştım, bir mevziye girmişler, üç çuval mermiyi keyiflerine göre sabaha kadar boşuna harcamışlar. Bitinceye kadar patlatalım demişler. Yirmi bin mermi boşuna harcanmış, ama bir tane düşman bile öldürülmemiş.

Ülkede siz de böyle yapmadınız mı? Belki 50 bin roket, 100 bin dinamit, milyondan fazla mermi, bomba hepsi elinizde değil miydi? Yüzde doksan boşuna patlatmadınız mı? Düşmana teslim etmediniz mi? Diğer silahlar da var tabii. Gerilla usulünde böyle bir şey var mı? Burada kendinizi sorumlu görebilir misiniz? Hilvan-Siverek mücadelesinden bugüne kadar da böyledir ve devam ediyor. Bunlar doğru değildir. Bazıları şehit düştüler, sorumluluklarını kaldıramayanlar çoğunluktadır. Hepsi de kahramanlardı. Burada olmayan şey neydi? Savaşın koordinesi yoktu. Savaş düzeni, disiplini yoktu. Sizin gibi birçok zavallı genç gitti. Siz kendiniz de biliyorsunuz, burada savaş koordinesi önemlidir, komutanlık çok önemlidir. Olmazsa gidersin.

Düşman çok hazırlıklıdır, siz bilmiyorsunuz, bizim düşmanımız dünyada birincidir. Çok planlı, tedbirli üzerimize geliyor, her şeyi hesaplayarak geliyor. Senin kafan kafa değil, senin kafan dağılmış. Senin hazır planın yoktur. "Başkanımız her şeyi yapar" diyorsunuz. İnsaf be! Ben Allah mıyım! Bu kadar yapabilir miyim? Allah bile olsa size bu kadar yapamaz, ben nasıl yapayım? Köylüler ne diyor: "Allah bizi korusun, Allah yardımcımız olsun" diyor. Bu yüzde yüz sahte bir ideolojidir. 15 Ağustos olduğunda Agit arkadaş, "Eğer bunlar halkla ilişkilerini düzeltmezlerse, kadro olarak eğitimlerini iyi yapmazlarsa 85 sonu iflastır" diyordu. Nitekim de öyle oldu. Şimdiye kadar da devam ediyor. Zorbela ben yürütüyorum. Burada isyancılığınızı durduruyorsunuz. Halen de burada daralıyorsunuz. Heval, sen savaşın içine ettin, savaşı mahvettin. Vicdanın varsa bu açtığım şeylerin üzerinde biraz dur.

Buraya neden bu kadar gelmek istiyorsunuz? Patlamışsınız, serseriler gibi olup gelmişsiniz. Burada da tepkisel, iflas etmiş yaşamınızı sürdürmek istiyorsunuz. Daralıyorlar. Olur mu? Ben mecbur muyum hepinizle uğraşmaya? Kendinize çare bulacaksın. Siz de bir halk savaşçısısınız, ben de bir halk savaşçısıyım. Siz de halkınızdan sorumlusunuz, ben de halkımdan sorumluyum. Sizin de bir şey yapmanız gerekir, benim de bir şey yapmam gerekir. Bizim birbirimizden farkımız var mı? Hayır! Ben de kendi emeğimle kendimi yapıyorum. Siz de kendinizi yapın. Benim rolüm de bir hizmettir, sizinki de bir hizmettir. Benim Allah'ım mı bana gönderiyor? Hayır, peygamber değilim ki, vahiyle çalışmıyorum. Bilim ve bilinçle çalışma yürütüyorum. Bana para gönderen zengin kimseler de yoktur. Halkı ikna edip birkaç kuruş para alıyorum. Gece gündüz çalışıyorum. Siz her şeyi istiyorsunuz. Gerçek budur heval. Arkamda kimse yok ki, bana imkanlar versin de ben de size vereyim. Bu gerçektir. Ben ne yapayım, Kürt gerçekliğidir.

Bu şeyleri sadece kabul etmek de yetmez, bunlar her şeyin esaslarıdır. Bizim gerçekliğimizdir, PKK gerçekliğidir. Kendinizi savaşçı da sanıyorsunuz. Size halk ordusu da diyemiyorum. Bunlar bütün dünya ordularının esaslarıdır. Burada kendinizi bilinçlendireceksiniz. Kendinize itiraf edeceksiniz. Neden? Çünkü binlerce kusurunuz var. Kendiniz itiraf etmeseniz düzeltemezsiniz, yapamazsınız. Parti sizi öldürmüyor ama düşman sizi öldürüyor. Bu daha kötüsü değil mi? Sizin ölümünüz normal bir ölüm müdür? Hayır!

Ben savaş tarihini fazla anlatmak istemiyorum. Derste üzerinde derin duracaksınız. Sadece 77'deki Hilvan mücadelesiyle birlikte değil, bizim savaş tarihimiz yirmi yıldır, on dört yıl değildir sadece. Yalnız iki yıl Hilvan'da büyük bir savaş verdik. Bundan başka savaşlarımız çoktur. Bu diğerlerini bırakalım, sadece son on dört yıllık savaş var. Yaptığınız yanlışların da eyalet eyalet, mıntıka mıntıka üzerinde durun. Siz de bu savaşın içindeydiniz, örnek vererek üzerinde durun. Elinizdeki ne kadar imkan gitti? Kendi kendinize verdiğiniz zarar nedir, nasıldı? Diğer bir şey de tekrardan kendinizi hazırlamak istiyorsanız dürüst olun. Tekrar "Komutan beni kandırdı, beni baskı altına aldı ve ahbap çavuşluk yaptı, bunları görünce savaşçılık ilkelerimi unuttum" demeyin. Böyle yapmayın. Kendi kendinizle oynuyorsunuz. Ben bile olsam savaş gerçekliğinden kendinizi uzaklaştıramazsınız. Bir komutan doğrular için komutandır.

Bu yaşamı hangi cesaretle yaşamak istiyorsunuz?

Bizim devredeki en büyük çalışmamız bunlar üzerinde durmaktır. Bunları fazla uzatmak istemiyorum. Her şeyini vermeye güç getirmeyenleri kendi başınıza komutan yapmayacaksınız. Kendinde bir şey görmeyen komutan, komutanlık istemeyecek. Nedir bunlar? Parti ideolojisini, parti moralini, disiplinini sonuna kadar verecek, silahlarını koruyacak. Bunlar yeterli de değildir. Savaşta kendini değil, düşmanı düşürmelidir. İyi ise komutanlığa devam edebilir, değilse düşer. Bundan sonra iyi komutanlık ölçüleri bunlardır. Muhasebesini yapmanız gerekiyor. Komutanlıktan önce hepimiz askeriz. Askerlik esasları, savaşçılık esasları nedir? Yanlış komutanı kabul etmez, yanlış yaşamı kabul etmez. Koyduğum esaslar çerçevesinde dakika dakika, nefes nefese yaşamsallaştırın. Eğer böyleysen kendini savaşçı sanabilirsin. Öyle değilsen savaşın içine gitme, savaş sahasına gitme. İnsan böyle turist bile olamaz. Bazı turistler dağa geliyorlar, yüz kez sizden daha dinamiktirler. Böyle davul zurnaya bile gitmez. Davul zurnaya gidenler kendilerine bakıyorlar, fiziklerini hazırlıyorlar, morallerini yükseltiyorlar. İnsan onlarla davul zurnaya gidemiyor. Bu yine sizin gafletinizdir.

Eğer bu çerçeve dahilinde kendinizi hazırlayabiliyorsanız gidin. Sizi mecbur ediyor muyuz? Hayır! Bunu çok isteyen sizsiniz. Çok istiyorsanız bu sanattır, bunu anlayacaksınız. İnsan her şeyiyle oynasa bile, savaşla oynayamaz. Gidip böyle kaybedersen, bakın size söylüyorum, cezanız ağırdır. Bundan sonra size acımayacağız. Neden? Çünkü size eğitim verdim, değerini bilmediniz. Değer vermezseniz bir köpek kadar saygı görmezsiniz. Anlamıyorlar, ben ne yapayım. Köpektir, eşektir. Neden size değer vereceğiz? Siz de biliyorsunuz, bu savaşı ne tür zorluklarla yürütüyoruz. Buna değer biçeceksiniz. "Ben kendi keyfimle yürümek istiyorum, ben zaten böyleyim, zavallı bir kızım" diyemezsiniz. Zavallıysan dağda ne arıyorsun? Eğer yiğitsen, neden yiğitçe, kahramanca bir çalışmayı yapmıyorsun? Bu serserice yaşamı hangi cesaretle yaşamak istiyorsun? Bu şeyler bir daha aklınıza gelmesin.

Ağırlık olmuş, bilmem iflas etmiş bir savaşçı yaşayamıyor. Biliyorsunuz, yüzlercesi kaçtı. İçinizde böyleleri de var. İstemiyorsan neden gidiyorsun? Böyle yapacağınıza babanızın evine gidin. Gidip bir inşaatta çalışın, gidin kendinizi doyurun, gidip kendinize bir koca bulun, kendinizi idare edin. Benim yanıma geliyorsunuz, iflas etmiş yaşamı benden istiyorsunuz. Çalışma yapmaktan, savaşı sürdürmekten, imkan yaratmaktan başka bir şey yapmıyorum ki. Bunlar gözlerinizin önündedir. Nettir, anlamamazlık edemezsiniz.

Dağ esasları bunlardır. Savaşçı esasları bunlardır. Bazıları size yanlış öğretmiş. Bu düşmandan kalmadır, benim elimde olan bir şey değil. Merkez adına, komutanlık adına birkaç kişi ortaya çıkmış, bunlar sahtekardırlar. Bunların üzerinde güçlü durun. Bunları ben size söylüyorum. Size verdiğim dersler çok açıktır. Bir kişi "Falan kişi beni kandırmış" derse, sen yalan söylüyorsun diyeceğim. Birinci şahıs bunu söylerse, bu hepsinde vardır. Birinciden başka kimse yoktur. Ne bastırabilir, ne uzlaştırabilir, ne zoru uygulayabilir. Bu doğrular temelindeyse tamam, değilse kabul edilemez.

Bu konular çok açıktır ve size söyleniyor. Verdiğimiz bu perspektif ve talimatlar bile sonuna kadar savaşmanız için yeterlidir. Bir kulağınızdan girip diğerinden çıkarsa, o zaman siz iflah olmazsınız. Verdiğim dersleri bin kez tekrarlıyorum. Bir derste sonuç çıkaramıyorlar, yarı alıyorlar. Değil ki yarı alıyorlar, aslında değer vermiyorlar. Sonra çarnaçar yanıma geliyorlar. "Ah ayıbım, kusurum, suçum" diyorlar. On beş yıl önce ben bu dersi tamamlamıştım. 15 Ağustos için yola çıktığımız zaman hepsini hazırladık, kitaplar hazırladık, talimat ve işleyişin hepsini hazırladık. Okuyun, bunların hepsi elinizde var. Ne bir talimatı, ne bir işleyiş gereğini yerine getirmemiş, şimdi de bize neden tam bir başarı alamamış diyor. Düşmandan daha fazla sen oyna, ondan sonra benden başarı iste.

Tekrar belirteyim: Tarihte hiç kimse bizimki gibi bir halk için mücadele etmedi. Adı bile kabul edilemeyen öyle bir halk ki, Ortadoğu'da herkes onu parçalıyor, buna rağmen biz bu kadar şey yarattık. Tek başıma bu şeyleri yarattım. Değerini de bilmiyorsunuz. Tarihi bilmediğiniz için tanımıyorsunuz. Kürt halkının durumunu bilmediğiniz için bilmiyorsunuz. Yaşamı tanımadığınız için bilmiyorsunuz. Gafletleriyle, cahillikleriyle, namussuzluklarıyla, feodalliğiyle kendilerini insanın üzerine atıyorlar. Cahilliğin kör cesaretinin, gafillerin ve düşkünlerin yaşamının yaptığını düşman yapamaz. Verdiğim bir ders bile bunu görmek için yeterlidir. Parti dersi budur. Savaş tarihi üzerinde, halk ordusu tarihi üzerinde durun. Her şey gözümüzün önündedir. Gerçeklik de gözlerimizin önündedir.

En büyük güç yaşamımızdır

Diğer bir konu ise, esas görmemiz gereken düşman mıdır? Hayır. Diğer önderliklerin tarihine bakın, yaşamına bakın, sonucu tayin eden tek insandır. Düşman sadece Türk devleti, Türk faşizmi değildir. Dünya düşman olsa da, imkan da olmasa, borçlu da olsa, sıfırdan da başlasa, halk kendini inkar da etse, kabul etmese de, bir mermi ve bir kuruş para da olmasa, insan dürüstçe iki kelimeyle yerinde bir başlangıç yapıp inanç ve güvenle bu çalışmalara başlarsa tam sonuç, tam başarı sağlanır. Önderlik için biliyorsunuz, bu en büyük başarıdır. Dost düşman bunları kabul ediyor. "Düşman bu kadar güçlüdür, her şeyi belirler" demeyin. Hayır! Bir insan ne kadar dar bir durumda olursa olsun, dürüstçe kendini örgütler, çalışmasını yürütürse, o insan başarır. Bunlar gözlerinizin önündedir.

Çok kitap okumanıza da gerek yoktur. Önderliğin bu son bir kaç yılki yaşamını anlarsanız, -sadece bu- benden daha çok başarı imkanları yakalayabilirsiniz. Neden? Çünkü ben yokluktan var ettim. Bunları kitaplara değiştirmem. Yani imkanlarınız benimkinden daha fazladır. Başlarken ne bir kuruş para ne bir mermi ne de bir dağ parçası vardı. Fakat şimdi bunların hepsi var. Hazırlık istiyorsanız hepsi hazırdır. Ben şimdiye kadar yapıyorum. Bu kadar yeterlidir diyor muyum? Hayır! Halen daha yapmaya devam ediyorum. Düşman bile hakim olamadı. Hakim olan Önderlik gerçekleridir. Hakim olan ve başaran Önderlik çalışmasıdır. Ben olmazsam da başarıya gidiyor. Bundan daha fazla güç istenebilir mi? Diğer güçlerin hepsi insanı kandırıyorlar.

En büyük güç yaşamımızdır. Düşman yaşamı çaresiz bırakır, düşürür. Bunların hepsi gözlerinizin önündedir. Zahmetlidir, tabii ki zahmet olacaktır. Disiplinli, amaca bağlı, savunma, tabii bunların hepsi olacaktır. Olmazsa düşman bırakır mı? Senin düşmanın uluslararası bir düşmandır. Azrail gibi bir düşmandır. Canını almaya gelmiş. Sen bu zorluğu kabul edeceksin. Kabul etmezsen bir it gibi ölürsün. Bu zorluklar nelerdir? Önderlik gerçeğidir. Önderlik gerçeğinin sonuçları nelerdir? İnsan ne kadar tek başına da olsa, zayıf da olsa fakat dürüstçe başlangıç yaptı mı, çalışmaların derinlikli ele alıp yürütürse başarır. Bunun ispatı benim kişiliğimdir, binlerce kez ispatlıdır. Bundan başka size çare var mıdır? Hayır.

Düşmanın niyeti kötüdür. Her yönüyle bu kirli savaşı tamamlamak istiyor. Düşman ordusunun planında Kürt halkının özgürlüğünü yok etmek var. Onun planı Kürdistan'ın her parçasında Kürtleri yok etmektir. Buna konsept, plan diyoruz. Düşmanın kararı budur. Çok büyük oyununu dünyada ve bölgede sürdürüyor. Birinci ve en önemli amacı budur. Ekonomisi iflas etmiş, çok büyük çapta silah alıyor. Bunların hepsini Kürtlerin katliamı için kullanıyor. Yani bütün imkanlarını bu son bir iki yıl içinde Kürtleri bitirecekler mi, bitirmeyecekler mi diye seferber ettiler. Bu ispatlanmıştır ve doğrudur. Senin düşmanın senin için böyle hazırlıklar yapıyorsa, sen ne yapacaksın? Tabii bitirilmek istemiyorsan, sen de üzerindeki bu katliam planını kaldırıncaya kadar, parti içinde düşman planlarının başarıya gitmemesi için hazırlıklarını yapacaksın. Bundan başka zaten imkanlar yoktur. Hatta yemek için bile imkanlar yoktur. Nerede bir Kürt insanı varsa, ona bile imkan yoktur. Düşman katliamı budur, ben ne yapayım. Önceden de öyleydi, şimdi de öyledir. Bunu yıkmaya çalıştık, halen de yıkıyoruz fakat düşman ben güçlüyüm, bitireceğim, diyor. Bunun için size söylüyorum. Düşmanın bu katliam savaşını kabul etmeyin. Bu savaşa karşı da iğne ucu kadar imkanları doğru değerlendirmezseniz, yaşam hakkınız olmaz. Bırakalım keyfi yaşama, ucuzca bir yaşama bile düşman imkan vermez.

Her zaman size söylüyorum. Ben kendim bile 49 yaşındayım, bu kadar hırslıyım, bu kadar kinliyim, o kadar amaçlar doğrultusunda, yurtseverlik çalışmaları için, özgürlük amaçları için çalışma yürütüyorum. O zaman siz benden daha fazla çalışacaksınız. Ben yoruldum diyor muyum? Hayır! Siz daha yaşamı tanımıyorsunuz. Daha kininizi düşmanın karşısında patlatmamışsınız. Bunun için kendinize ad koymaya bile hakkınız yok. Neden? Size bu kadar darbeler vuran düşmana rağmen, ben insanım diyebilir misiniz? Ben yiğit bir Kürt'üm diyebilir misiniz? Bunların hepsinin düşmanın sizi katletmesiyle bağlantısı vardır. Sen onu vurdun mu, tamam. Diğer bir nokta ise eğer yeni bir yaşam istiyorsan, bu düşmanı çözmen gerekir. Çözmezsen bir nefes dahi alamazsın.

Bunlar gerçekliğinizdir. Sizi mecbur etmiyoruz. Düşman yaşamı budur. O zaman kendini nasıl, düşmanım yoktur, diye kandırabilirsin? Sana vuruyor işte. Sana ülke bırakmış mı? Sana bir parça şerefli yaşam bırakmış mı? Bunların hepsi gerçekliğinizdir. Sizi mecbur etmiyoruz. Ana babalarınızdan kalmış, tarihten kalmış. Bunlar bizim için kader değil. Düşman karşısına dikilebiliriz. Benim ispatladığım ise tek başına olsan bile, bu kan emici düşmanı bitirebilirsin. Bundan daha güzel bir şey var mı? Hayır. İmkanlar var mı? Evet! Dürüst yürüyen insan başarır mı? Evet! O zaman ne istiyorsunuz? Özgür yaşam koşulları için insan daha başka bir şey isteyebilir mi? Bundan başka imkanlar da var mıdır? Hayır! Bunların hepsi doğrulardır.

Size tekrar söylüyorum: Bu yaşam için sonuna kadar partileşme, ne kadar isteniyorsa o kadar partileşme! Bunun için ne kadar komutanlık, savaşçılık isteniyorsa onu alın. Bunun için ne kadar halk isteniliyorsa, o kadar halkla var olun. Bunun için dağda ne kadar savaşım, ne kadar taktik gerekiyorsa hepsi var. Bunun için sonunda başaran kim olacak? Siz kendiniz tabii. Bundan başka çareniz var mı? Hayır! Bunun için sonuna kadar bu doğrularla olun, sonuna kadar başarın diyorum!

12 Şubat 1998
Önder Apo

Soykırıma karşı toplumsal direniş sanatı

Soykırıma karşı direniş örgütlemek çok yönlü bir sanattır; savaş sanatlarının en bilinçli, en hızlı, planlı ve yoğun olanıdır. Bilinç gerektirir çünkü soykırımın farkında olmayan soykırıma karşı direnemez. Farkında olmak ise, soykırımın hazırlık aşamalarını ve yöntemlerini kavramayı, buna göre bir propaganda-ajitasyon ve örgütlenmeyi zorunlu kılar. Hız gerektirir. Çünkü soykırım rejimi, dünyanın tüm teknik ve maddi olanaklarını sonuna dek kullanırken buna karşı yavaş işleyen, ağır ve hantal bir direniş yenilmeye mahkum olur.

Şiyar Amed

"Naziler, her bir Yahudi'yi öldürmek istedi. Yahudi, asimile olmuş, üç nesilden beri Hıristiyanlarla evlenmiş olabilirdi ama bunun önemi yoktu. Naziler en küçük Yahudi mirasına sahip herkesi öldürme eğilimindeydi. Almanlar savaşmada çok usta olduğu için bu çabuk olmuştu. Hava desteği ile zırhlı saldırı sanatını mükemmelleştirmişlerdi. Buna BLİTZKRİEG, yani 'yıldırım savaş' diyorlardı." (Yahudi Tarihi-Anonim)

Şimdi AKP'nin 'Çöktürme Planı' Hitler'in 'yıldırım savaş' ile yürütülüyor.

Hitler orduları gettolarda direnen Yahudilerin bodrum katlarında toplanması karşısında binaları yıkıyor ve içindekilerle birlikte yakıyordu. Tıpkı Cizîr'de olduğu gibi… Amaçları sadece direnen Yahudileri imha etmek değil tüm direnme potansiyelini yok etmek, başkalarına da gözdağı verip sindirmekti. "Direnenlerin başına bunlar gelir" mesajını verdiklerinde direnme eğilimi gösteren birçok Yahudi, "Benim direnişim yüzünden başkaları zarar görmesin" diyerek sessiz kalmıştı. Oysa bu sessizlik soykırımı önlememiş aksine hızlandırmıştı.

21. yüzyıl soykırımının vardığı düzey: Toplumkırım

Faşizmin sessiz kalanlara dokunmama gibi bir kuralı yoktur. Bu gerçeğin farkında olan halklar sadece Türkiye rejiminden değil dünyadaki hiçbir devletten medet ummaz, ne pahasına olursa olsun kurtuluşlarını sağlayacak direnişi örgütlerler. Bunun için soykırımın güncellenmiş halini iyi kavramak gerekir.

Önder Apo, soykırımın son halini toplumkırım olarak tanımlamış ve uygulama yöntemlerini şöyle tarif etmiştir: *"Dayatılan savaş halı iki kanaldan yürütülmektedir. Birincisi; gerçekçi yol kanalı olan iktidar ve devlet aygıtlarının toplumun tüm gözeneklerini bir ağ gibi sarıp gözetim, denetim ve baskı altına almasıdır. İkinci yol; son elli yıl içinde niteliksel bir devrimle gelişen bilişim teknolojisi kanallarıyla (medya tekelleri) sanal toplumun gerçek toplum yerine ikame edilmesidir. Her iki savaş haline de toplumkırım demek mümkündür. Eskinin daha sınırlı uygulanan soykırımlarıyla birlikte, bu yeni toplumkırımlar daha yoğun ve sürekli halleriyle toplumsal doğanın sonunu hazırlamaktadırlar. Belki insan türüne benzeyen yaratıklar var olmaya devam eder; Ama sürü kitle, faşizm kitlesi olarak. toplumkırımın bilançosu soykırımlardan daha ağır olarak tüm toplumun ahlaki ve politik niteliğini yitirmesinde kendini gösterir. En ağır toplumsal ve ekolojik felaketlerde bile sorumluluk duymayan insan yığınları bu gerçeği kanıtlar. Bunalım ve kriz ötesi bir durumun yaşandığı inkar edilemez."*

Toplumkırım sisteminin Kürdistan'da bugünkü yürütücü gücü olan AKP; baskı, şiddet, katliam uygulamalarını medya dayanaklarıyla birlikte oluşturduğu 'faşizm kitlesi' sayesinde pervasızca sürdürmektedir. Bunca vahşete rağmen 'nasıl oluyor da toplum sessiz kalıyor' sorusu da cevabını burada, yani depolitizasyon ve sürüleştirme hareketinde buluyor. Fakat tüm toplumun sessiz kaldığı söylenemez, çünkü 'faşizm kitlesi' dışında kalan önemli bir toplum kesimi bulunmaktadır ki direniş potansiyeli nedeniyle soykırım rejiminin esas hedefi durumundadır.

Soykırımın hedefinde olanların neler yapabileceğinden önce soykırımın neler yaptığını, yapmak istediğini anlamak gerekiyor. Bilinmeyen bir düşmana karşı en iyi bilinen strateji ve taktikler bile boşa çıkar. Bu anlamda soykırımın uygulama aşamaları ve yöntemlerini irdelemek gerekir.

Soykırımı görmek görünmeyeni anlamaktan geçer

Hiçbir soykırım aniden gerçekleştirilmez. Bir hazırlık aşaması vardır ki, sonraki uygulama aşamaları için belirleyici olmaktadır. Soykırım için yapılan hazırlıklar anlaşılmadan soykırımın da anlaşılamayacağı, tecrübelerden çıkarılan sonuçlarla genel kabul gören bir kanıdır. Soykırım için yapılan hazırlıklar soykırımın niteliğini de belirler.

En eski soykırım uygulamalarından beri işletilen bir kural vardır: Soykırıma uğratılacak olanları tehdit olarak göstermek! Bunun için gerekli olan psikolojik zemin, propaganda çalışmalarıyla hazırlanır. Siyasi, sosyal, ekonomik, kültürel vb hazırlıklar tehdit tanımına göre yapılır. Önemli olan husus, tehdit söylemlerinin arkasında yatan hedefler, planlar, ilişkiler ve kararlardır. Tehdit söylemleri ve diğer hazırlıklara bakılarak soykırım yöntem ve kapsamı hakkında bir fikir sahibi olunabilir. Fakat çoğu zaman soykırım uygulamasından sonra gerçekler açığa çıkar. Bu durumda bile gerçeği tam anlamak için hazırlık süreçlerinin iyi anlaşılması gerekir. Çünkü soykırımın şifreleri hazırlık argümanlarında gizlidir.

Devletlerin stratejik yönelim ve planlamaları genellikle "dış düşman" veya "iç düşman" tanımlarına göre şekillenmiştir. Emperyalist yayılma durumunda bir dış düşman icat etmek temel taktik olmuştur. Fazla güçlü olmayıp risklerden kaçan ve içe kapanmacı olan devletler, iç düşman tariflerine daha çok başvurmuştur. İç-dış tehditlere, yakın-uzak tehdit algı ve tanımlamaları eşlik etmiş ve birbirini tamamlar şekilde kullanılmıştır.

Soykırım zihniyeti, karşısındaki tüm toplumu tehdit olarak görür. Tehdit propagandası bir soykırım propagandası ve hazırlığıdır. Toplumsal psikolojiyi yönetmenin yöntemlerine sarf edilen enerji, soykırım uygulaması için sarf edilen çabadan daha az değildir. Toplum terörize edilir, militarist zihniyet aşılanır ve soykırıma hazır hale getirilir.

Şiirde, yazıda, şarkıda, havada, suda, her taşın altında terör vardır! Bunun anlamı soykırımın her alanda uygulanacağıdır. Bir ses, bir bakış, bir işaret bile soykırım için kolaylıkla gerekçe olur. Küçük-büyük, kadın-çocuk, yaş-kuru demez; sonuç alıcı oluncaya kadar hiçbir ahlaki, hukuki ve siyasi engel tanımaz. Propagandayla başlayan hazırlık süreci komplolarla ve şiddet uygulamalarıyla sürdürülür. Okullar, kitaplar, gazete ve televizyonlar, ibadethaneler, hastaneler, hapishaneler vb her şey bunun için kullanılır.

Tehdit algısı ve tanımı soykırım yöntemleri açısından belirleyici olur. Fiziki, kültürel veya diğer soykırım yöntemleri buna göre belirlenir. Devletlerin amaç ve hedefleri görünenin ötesinde analiz edilebilirse soykırım tehlikesi çok önceden görülebilir. Soykırım hazırlığı sadece propagandadan oluşmaz. Karar süreçleri uygulama safhasında genellikle komplocu bir tarza bürünür. Genellikle de hazırlık süreci birçok soykırım uygulamasını kendi içinde barındırır. Kimi zaman doğrudan fiziki soykırım uygulanırken kimi zaman diğer yöntemlerle sonuç alınmaya çalışılır ve eğer sonuç alınamazsa tüm uygulamalar fiziki soykırımın zemini olarak kullanılıp imha aşamasına geçilir. Aslında soykırım 'geliyorum' der. Fakat yapılan hazırlıkları anlamayanlar soykırım uygulamaları kapısına dayanmayana kadar ne olup bittiğini de anlamaz, hatta çoğu zaman katledilirken bile niçin katledildiklerini anlamazlar. Şêx Said isyanına katılmış ve soykırımdan kurtulmuş Palu-Atik köyünden (Hatyek) yaşlı bir Zaza'nın anlattıkları bu durumu ifade etmektedir.

"Züver başta olmak üzere köylerimizi yaktılar. İnsanlarımızı öldürdüler. Biz askerlere bir şey yapmamıştık. Köylerimizi niye yaktılar, bizi niye öldürdüler anlamadık. Sonra insanları tutuklayıp idam etmek için Elazığ'a götürdüler, kimisini yolda öldürdüler. Ben de dağa çıktım. Sonradan öğrendim ki bir isyan başlatmışız!"

1925 'Şark Islahat Planı' kapsamında olduğu gibi ince detaylara varıncaya dek hesaplanmış, sınırsız bir soykırım kararı uygulanırken bunun farkında olmamak en büyük acıydı.

Soykırımın başladığı dönemde soykırımı anlamak bir yana 90 yıldır sürdürülmesine rağmen bugün bile soykırımı herkes anlayabilmiş değildir.

Soykırım için yapılan hazırlıklar Osmanlı İmparatorluğunun hasta yatağına düştüğü döneme denk gelmektedir. Osmanlı'yı hasta adam olarak tanımladıktan sonra İngiliz ve Rus devlet adamları bir araya gelip tartışırlar; "Bu hastaya doktor gibi mi mirasçı gibi mi yaklaşmalıyız?" İngilizler soruyu 'mirasçı olmak' biçiminde yanıtlar ve Ruslar da bu konuda hemfikir olur. Hasta adam 1. Dünya Savaşı sonunda ölünce Türkler küçük bir Türkiye ulus devletine mahkum edilirken diğer halkların boynuna soykırım yaftası asılır. Önce Ermeniler ve Rumlar, sonra Kürtler…

Tek tip bir ulus yaratmayı, ulus-devlet kurmayı hedeflemek, halklara karşı soykırım hazırlığı yapmak demektir. Fakat bin yıllık kardeşlikten soykırım beklemeyenler yanılmışlardır. Hazırlığı anlamadıkları için soykırımı da anlamamışlardır.

Soykırım anlaşılmadan karşısında durulamaz ve boşa çıkarılamaz. Bu durumda soykırımın zihinlerde yarattığı etki milyonlarca insanın öldürülmesinden daha korkunç ve silinmez izler bırakır. Bu izlerin ne kadar derin olduğunu, siyah derili bir insanın sorusu basitçe anlatır: *"Hiç kendine beyaz diyen bir beyaz derili insan gördünüz mü? Neden beyazlar kendine beyaz demez?"*

Beyazlar kendine beyaz demez ama siyahlara, kızıllara, dünyanın ötekilerine isimler takarak kendisini farklı kılar, dünyanın efendisi ilan eder. Bu çok önemli değildir. Asıl önemli olan 'ötekilerin' kendini öteki görmeye başlaması, kendini 'beyazların' gözüyle görmesidir. En büyük soykırım budur işte! Zihinsel kırım, öz benlik kırımı, öz irade kırımı, öz bilinç kırımı, öz kimlik kırımı…

Yıkılan kentlerin yeni kimliği: Kültürel soykırım kampları

Soykırımın bugün vardığı düzey katliamlar ve faşizan baskılar eşliğinde Kürdistan kentlerini kırımdan geçirmek, yıktıkları ve göçerttikleri kentleri kültürel soykırım kamplarına dönüştürmektir.

Geçmişte köyler göçertildi, bugün kentler göçertiliyor. Bunlar sadece Bakurê Kurdistan'da uygulanmadı. Başûrê Kurdistan'da da Saddam rejiminin uyguladığı Enfal katliamında da tüm kırsal alanlar hedef alınmıştı. Köyler göçertildikten sonra yeni toplu stratejik köyler oluşturulmuş ve buralarda denetime alınan halk üzerinde her türlü kültürel soykırım uygulaması geliştirilmişti. Üretimden tamamen kopartılmış, işsizleştirilmiş halk çeteciliğe, koruculuğa, ajanlığa, fuhuşa zorlanmış; köyden göç edip kent büyüklüğündeki stratejik köy-

lere gelenler veya kent kıyılarında getto oluşturanlar kültürel uyum sorunlarıyla boğuşurken geleneklerini, ahlakını, değerlerini yitirmekle karşı karşıya bırakılıp bir kaos toplumu haline getirilmiştir. Bunlar Vietnam'daki stratejik köy uygulamalarına benzemektedir.

Vietnam'daki 'stratejik köy' şimdi Bakurê Kurdistan'da 'stratejik kent' uygulamasına dönüştürülmek istenmektedir. Yeni kent planlamalarının hedefi, tarihi değerleri ve kent kimliğini yok etmekle birlikte kültürel Auschwitz kampları oluşturmaktır. Gestapoların emrinde şehir korucuları da olacaktır. Binlerce yeni bekçi alacaklarını zaten açıklamışlardı. Köydekinin benzeri bir koruculuk sistemi bekçi vb uygulamayla kentlerde geliştirilecek. Bu kentlerin imar ve mimari planlamaları da bu güvenlik konseptine uygun yapılacak.

Bu kentleri inşa ettirmeyi planladıkları TOKİ, kültürel soykırım amacıyla kurulmuş bir oluşumdur. Toplumkırım açısından Türkiye'nin tüm kentlerinde sonuç alıcı çalışmalar yapmışlardır. Aile içi ilişkilerden komşuluk ilişkilerine, kişisel psikolojiden toplumsal güven zeminine dek tüm insani ilişki ağları TOKİ yoluyla parçalanmış, başkalaşıma uğratılmış ve bu yerler faşizmin 'sürü toplum' laboratuvarı görevini görmüşlerdir. Yani sadece Kürtler değil tüm toplum kesimleri saldırı objesi olarak görülmüştür.

Köklü bir istila projesi devrededir

Tüm dünyada 'Kentsel dönüşüm' projeleri egemenliğin yeniden tesis edilmesi projesidir. Türkiye rejimi, Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da 'kentsel dönüşüm' adı altında bugüne dek birçok projeyi hayata geçirmişse de ilk kez içindeki insanlara rağmen kentleri tank atışlarına tabi tutup 'dönüşüm' sürecini başlatmışlardır.

Her kentin bir tarihi, bir kimliği vardır ve zamanla değişim-dönüşüm yaşaması çok doğaldır. Fakat AKP usulü dönüşüm, kentleri köksüz, tarihsiz, kimliksiz, ruhsuz hale getirmektedir.

Kent yıkımları ardından 'acele kamulaştırma' yasalarıyla işin hukuki çerçevesini de oluşturmuşlardır. Sömürgeci emelleri için her türlü oyunu oynarken halkın kişiliğini ezmek için de özel bir çaba göstermektedirler. Türkiye başbakanı A. Davutoğlu'nun Amed'in merkez ilçesi Suriçi'nden ev almayı düşündüğünü açıklaması tam da böylesi bir sömürgeci psikolojisini yansıtmıştır. Onca direniş anısı, katliamlar ve kentin yerle bir edilmesine karşın orada ev alma isteğinde olduğunu söylemesi talancı ganimet mantığının dışa vurumu olmaktadır. Böylece aynı zamanda işbirlikçilerini teşvik etmekte, halkın evlerini ellerinden almaya çalışmaktadırlar. Üstelik bugün yüksek bedeller ödeyip ev satışlarını cazip kılarken de hile yapmakta, yarın mahkeme kararlarıyla bedellerin yüksek gösterildiğini iddia edip ödedikleri paraları da geri isteyeceklerdir.

Yıkılan kentleri yeniden inşa adı altında istila ederlerken bazı yerleri adeta toplama kampına çevirecekler, bazı yerleri ise kendi işbirlikçileri olan farklı topluluklarla dolduracaklar. Bu uygulama Suriye rejiminin uygulamaya koyduğu 'Arap Kemeri' projesine de benzemektedir. Yani, köklü bir istila projesi devrededir. Özellikle Maraş-Pazarcık bölgesine dönük planlama bunun açık göstergesidir. Şimdiden önlenmezse geri dönüşü zordur ki, 'Arap Kemeri' projesinin sonuçlarının günümüzde bile halen tam giderilemediği düşünülürse tehlikenin büyüklüğü daha iyi anlaşılır.

● Sadece AKP değil, BBP, MHP ve CHP Kürt ve Alevi soykırımı konusunda aynı düzlemde yer almaktadır. BBP, Maraş'ta Alevi katliamına mehter marşlarıyla hazırlık yaparken MHP, her konuda AKP'yi desteklemekte, CHP ise yanıltma, aldatma, denetimde tutma görevini görmektedir. Kemal Kılıçdaroğlu'nu yetiştiren kişinin Seyit Rızaların idamını organize eden İhsan Sabri Çağlayangil olduğu unutulmamalıdır.

Hedef ikinci Maraş, Çorum, Sivas katliamıdır

1961 yılında Cizîr'de çalışan binbaşı rütbesinde, Kürdistan masasından sorumlu koyu Arap milliyetçisi bir istihbarat subayının Baas rejimine sunduğu konseptten kaynağını alan Arap Kemeri projesi (Arapça ismi Xızama Arabi ya da Kemera Arabi; geçmişteki ismiyle 10'luk hat olarak da bilinir) Şark Islahat Planının Arap versiyonu olduğu belirtilebilir. İlk uygulamaları 1974 yılında Türkiye-Suriye sınırında başlatılmıştır.

Planın özeti şu şekildedir:

1-Kürtleri sınır kesimlerden tehcir etmek ve içeriye doğru göç ettirmek,

2-Asimilasyon politikalarına hız vermek. Bunun için Arapça okullar açmak ve okula gitmeleri için hızla teşvik etmek, (o güne kadar hiçbir Kürt Arapça bilmiyormuş)

3-Cizîrê'de oturan Kürtlerin çoğunluğu sürgün ve isyan nedenleri ile Kürdistan'ın diğer parçalarından geldikleri için bunları tespit edip geldikleri ülkelere teslim etmek,

4-Çalışma imkanlarının ortadan kaldırılması, ziraat için toprakların tümden Kürtlerin elinden alınması ve bu toprakların Kürtler tarafından kiralanma veya satın alınmasının önüne geçecek kanunların çıkarılması,

5-Araplar içerisinde büyük bir propaganda sürecinin başlatılması ve Kürtlerin kendi varlıkları için ne kadar tehlikeli olduklarının anlatılması; Araplar aracılığı ile Kürtler üzerinde bir baskı oluşturularak Kürtlerin sürekli kaygı ve telaş içinde bırakılması, böylece Kürtlerin hiçbir zaman bu topraklarda kalıcı kalmayı düşünmemelerinin sağlanması,

6-Kürtler içindeki dini ve ulusal bilinci olan Kürt şeyhlerinin sürülmesi, yerlerine Arap şeyhlerinin getirilmesi,

7-Kürt aşiretleri içine çelişki ve fitne koyarak bunları birbirleriyle çatıştırılması,

8-Arapların sınır boylarınca yerleştirilmesi, bunlar içinde de en fakir olan Şamar aşiretinin getirilip yerleştirmesi ve bunun stratejik önemde ele alınması,

9-Cizîrê bölgesindeki sınır hattının askeri bir alan olarak ilan edilmesi; sınırlara yerleştirilecek Arapların korunması,

10-Bu topraklara yerleştirilecek Araplar için geniş toprakların ayrılması, bu topraklar üzerine Arap köylerinin kurulması ve bu Arapların askeri alanda eğitilip silahlandırılması,

11-Arapça konuşmayanların seçme ve seçilme hakkının elinden alınması,

12-Bu alanlarda kalan Kürtlere kesinlikle vatandaşlık hakkının verilmemesi, kimliksiz bırakılmaları.

Bu plan dönemin Suriye hükümetince kabul edilmiş fakat karşıt tepkileri önlemek için ilk uygulamalar dolaylı yollarla gerçekleştirilmiştir. 1974 yılında karşılaşılan ilk uygulamada Rakka bölgesine bir baraj yapılıp Arap köyleri su altında bırakılmış ve bunlar Kürt bölgelerindeki topraklara yerleştirilmişlerdir. Serêkaniyê'den Cizîrê'ye kadar olan sınır hattına paralel toprakların kimi yerlerinde içe doğru 10 km, kimi yerlerinde 20 km'lik bölümüne devlet tarafından el konulmuş ama bu işgal hamlesi baraj bahanesiyle perdelenmek istenmiştir. Hükümet bu baraja 'El Sewre' yani Devrim adını vermiştir. Böylece, Kürt halkına karşı başlattıkları karşı devrim hareketini bu barajın adı üzerinden sembolleştirmişlerdir.

Kürtlerin elindeki verimli topraklara Arap köyleri kurulunca ekonomik darboğaz başlatılmış ve böylece Kürtlerin Şam, Halep, Hama, Humus, Lazkiye gibi şehirlere göçleri sağlanmıştır. Amaç Bakurê Kürdistan'la bağların koparılması ve asimilasyonun gerçekleştirilmesidir.

Suriyeliler değil DAİŞ getirilecek

Bir işgal hareketi değil de toprak reformu gibi sunulan bu planla Kürtleri yavaş yavaş işgale alıştırma hedeflenmiş ve sonuçta halk arasında bunun sömürgeci, düşmanca bir uygulama olduğu bilinci zayıflatılmıştır.

Kürt topraklarına yerleştirilen Araplarda şovenizm geliştirilmiş, köylere Baas rejiminin sembolik günlerinin adları verilmiş, adeta 'Kürtlerin işgal ettiği topraklar geri alınmış' gibi bir çarpıtmayla Kürt düşmanlığı geliştirilmiştir. Kürt halkı ise topraklarına yerleşen bu Arapları düşman olarak görmemiş, devletin zorunlu uygulamasıyla gelen insanlar gibi yaklaşmış, meselenin ulusal boyutundaki tehlikelere karşı bilinç ve tepki ise çok cılız kalmıştır. Günümüzde Rojava devrimini en çok zorlayan hususlardan biri de bu Arap Kemeri Projesinin sonuçları olmuştur.

Bugün Türkiye rejimi aynı politikayı benimsemiş görünüyor. Suriye'deki savaştan dolayı göç eden halkın acıları AKP'nin Kayseri tüccarlığına fırsat sunmuş, at alınıp satılır gibi 'insan haraları' kurulmuştur. Mülteci pazarından ekonomik ve siyasi rant sağlayan AKP, Türkiye-Suriye sınırına yakın bölgelerde kurduğu mülteci kamplarında DAİŞ militanlarını eğitip donatmıştır.

Bu kampların son örneği Maraş'ta, Alevilerin yaşam alanlarının orta yerinde kurulmak istenmektedir. Mülteci kampı görüntüsü kesinlikle bir kamuflajdır. Arap Kemeri Projesinin baraj suları altında kalan köyler kamuflajına benzemektedir. Suriye ve Irak'ta Alevileri, sırf Alevi oldukları için vahşi yöntemlerle katletmekle ün kazanmış olan DAİŞ vb çeteler bu kamplara getirilecek. Fakat onları kampta tutmak söz konusu olmayacak, tersine bu çeteler eliyle Alevi halkının yaşamına kastedilecek, korkutulup kaçırtılacak, kalmakta diretenler bile evlerinden çıkamaz hale getirilecektir.

AKP tüm direniş potansiyelini imha etmeyi hedeflediğinden, tarihsel olarak, zalime karşı baş eğmemeyi ilke sayan Alevi halkımızı da özel ve kirli savaşının kapsamına almıştır. Mülteci kampı girişimi sadece bir başlangıçtır. Asıl olarak yöre halkını kaçırtmak, kaçışları teşvik etmek için katliam planlamaktadır. 1978 Maraş katliamının bir tekrarından ziyade devamını getirip katliamı sonuca götürmek istiyorlar.

Terolar bölgesine yapılmak istenen kampın DAİŞ emrinde olacağı kesindir. Fakat şimdiden geliştirilen direniş sayesinde bu plan deşifre olduğundan daha örtülü yürütülecektir. O kamplara, hiç mümkün olmadığı halde Suriye'li Alevileri yerleştireceklerini iddia etseler bile DAİŞ'i yerleştireceklerdir. Bunun için yeterince veri bulunuyor. Şimdiye kadarki tüm AFAD kampları DAİŞ yuvası olmuştur. Kamp yapılabilecek binlerce seçenek varken Terolar gibi Alevi ve az nüfuslu bir yerin seçilmesi imha konseptinin bir göstergesidir. Bu şekilde Efrîn'i de tehdit altında tutacaklardır.

Sûr, Cizîr gibi direniş alanlarında kentleri yıkarak, Maraş, Sivas gibi direniş potansiyeli güçlü Alevi halkımızın yaşadığı sınır bölgelerinde ise kentleri tehdit ederek boşaltmak ve yaşanamaz hale getirmek, AKP'nin master plan dediği soykırım planının en stratejik hedefi durumundadır. Tüm sistem partilerini de bu konuda yanına almıştır.

Sadece AKP değil, BBP, MHP ve CHP, Kürt ve Alevi soykırımı konusunda aynı düzlemde yer almaktadır. Büyük Birlik Partisi Maraş'ta Alevi katliamına mehter marşlarıyla hazırlık yaparken, MHP her konuda AKP'yi desteklemekte, CHP ise yanıltma, aldatma, denetimde tutma görevini görmektedir. Kemal Kılıçdaroğlu'nu yetiştiren kişinin Seyit Rızaların idamını organize eden İhsan Sabri Çağlayangil olduğu unutulmamalıdır. Bu gerçek gizlenmektedir. Erdoğan nasıl ki çekirdekten yetişme bir özel savaş elemanıysa, Kılıçdaroğlu da Dersim soykırımcılarının kılıç artığı dediği kişiler arasından seçilmiş ve özel yetiştirilmiş bir devlet memurudur. Zaten Dersim'li olduğunu iddia ettiği halde kendi soyunu Türklerin Oğuz boyuna dayandırmaktadır. Bu kişilikten Aleviliğe ve insanlığa fayda gelmez.

Tüm bu partiler özel savaş planlaması kapsamında farklı kulvarlarda ama aynı amaç için konumlandırılmıştır. CHP, Alevi katliamına onay vermez diyenler tarihe dönüp bakmalıdır. Bu nedenle CHP içindeki dürüst öğeler, hiç zaman kaybetmeden bu özel savaş partisinden ayrılmalıdırlar. Maraş'taki yeni katliam girişimleri herkesin gözünü açmalıdır. Alevi halkımızın umudu kendi öz direngen kültürü ve kimliğidir. Tüm soykırımları aşarak, acılarda pişerek şekillenmiş ve olgunlaşmış olan bu kültür zeminindeki birlik ve dayanışma ruhu her türlü saldırıyı püskürtmeye muktedirdir.

Sadece bölge halkı veya tüm dünyadaki Kızılbaş Alevi halklarımız değil, faşizme karşı olan herkes Terolar'daki onurlu direnişe sahip çıkmalıdır. Nisêbîn direnişi Terolar direnişidir; Terolar direnişi Gever direnişidir. Bu bilinçle yaklaşıldığında Kızılbaş-Alevi halkımızın varlığına göz diken katil sürülerine ge-

● Soykırım hazırlığı sadece propagandadan oluşmaz. Karar süreçleri uygulama safhasında genellikle komplocu bir tarza bürünür. Genellikle de hazırlık süreci birçok soykırım uygulamasını kendi içinde barındırır. Kimi zaman doğrudan fiziki soykırım uygulanırken kimi zaman diğer yöntemlerle sonuç alınmaya çalışılır ve eğer sonuç alınamazsa tüm uygulamalar fiziki soykırımın zemini olarak kullanılıp imha aşamasına geçilir.

● Kürtlerin manevi gücünü sınırsız bir direniş gücüyle pekiştirmesi zorunludur. Çünkü, Hitler gibi yıldırım savaşlarıyla üstümüze geliyorlar ve biz Yahudiler gibi maddi-para gücüne ve devletlerin yardımına sahip değiliz. Fakat bizdeki direniş kültürü her türlü maddi güçle donatılmış tüm soykırım saldırılarını parçalayacak kudrettedir. AKP-Saray yenilgisi Hitlerinkinden daha hızlı olacaktır.

rekli cevap her yer ve zeminde verilir. Önemli olan bu direnişi örgütlü ve planlı yürütmektir. CHP konusunda uyanık olunması gerektiğini belirttik. CHP yarın Alevi halkımızın hamiliğine de soyunmak istese AKP'yi soldan tamamlayan işbirlikçi çizgide olduğu hep akılda tutulmak kaydıyla bu soykırım projesini önlemeleri istenebilir. Böylece sorumluluk altına konulup hesap sorulabilir.

Öte yandan direniş evlerinde, çadırlarında uluslararası çapta bireysel ve kitlesel katılımları teşvik edecek komünler oluşturulabilir. Nasıl ki, her yıl Munzur festivali için on binler hatta yüz binler Dersim'e akıyorsa şimdi imha tehdidi altındaki Pazarcık yöresi ve tüm Alevi halkımız için Terolar'a yüz binlerin akınını sağlamak gerekir.

Direniş komünlerine dünya çapında tanınmış simaların ziyaretini sağlamak, yine çeşitli uluslararası sivil kuruluşların yerinde inceleme yapmasını, halkın kaygılarını dinlemelerini sağlamak önemli bir gündem oluşturacaktır. Yine Maraş katliamı ve günümüzdeki tehdidi işleyen dosyalar hazırlanıp direnişi destekleyebilecek devrimci-demokrat çevrelere sunulabilir. Bu yönlü detaylı planlamalar Avrupa sahasında daha iyi örgütlenebilir.

Saldırının ve tehdidin büyüklüğüne karşı yapılması gereken en önemli çalışma ise gençlerin-kadınların her türlü gelişmeye hazır hale gelmesini sağlamak; saldırı açık hale gelmeden, önleyici ve caydırıcı direnişi geliştirmek, buna rağmen saldırı sürdüğünde ise özyönetim anlayışına uygun özsavunma konumunu pekiştirmektir.

Zihniyette başarmak için basın-yayın tedbirleri

Sadece Sûr'da değil Silopî, Cizîr başta olmak üzere tüm direniş potansiyeli olan kentlerde 'dönüşüm' hedeflemekte, ülkeyi baştanbaşa kültürel 'gaz odaları ve insan yakma fırınları'na dönüştürmek istemektedirler. Bu konuda tereddüt göstermek telafi edilemez bir gecikme yaratır ki, toplumun bir bölümünün halen bu tereddütten arınmadığı düşünülürse direnişin zihniyet çalışmalarına ve basın-yayın boyutuna daha fazla ağırlık vermek gerektiği anlaşılıyor.

Çöktürme Planı tüm direniş odakları gibi basın-yayını da hedef kapsamına almış, şimdiden birçok saldırıyı düzenlemiştir. Fakat asıl saldırılarını henüz devreye koymuş değiller. Basın-yayının tümden susturulması için komplo girişimleri eşliğinde özellikle Avrupa'da NATO gücünü kullanmak istemektedirler. Rejim temsilcilerinin yer yer yaptıkları açıklamalarda basın-yayını hedef göstermeleri ve Avrupa'ya 'serzenişte' bulunmaları tıpkı Brüksel'deki çadır olayında olduğu gibi şizofrenik bir saldırı zihniyetinin ürünü olup muhtemel saldırıların habercisidir.

Olağan diplomatik girişimlerle sonuç alamadıkları için özel savaş yöntemleriyle basın-yayın alanına yönelecekler. Ekonomik saldırıları da aynı planın parçası olarak gündeme almış durumdadırlar. Bunlara karşı hukuki bahaneleri ortadan kaldırmaktan yedek güç ve olanak oluşturmaya dek çok yönlü tedbirlere ihtiyaç vardır. Almanya'daki tutuklamalar bir ön saldırı dalgası olarak neler yapabileceklerini göstermektedir. Paris katliamından çıkarılan sonuçların her an göz önünde bulundurulması ve buna göre tedbir-direniş dengesinin oluşturulması önem kazanmaktadır.

Soykırımı parçalayacak direniştir

Soykırıma karşı direniş örgütlemek çok yönlü bir sanattır; savaş sanatlarının en bilinçli, hızlı, planlı ve yoğun olanıdır. Bilinç gerektirir, çünkü soykırımın farkında olmayan soykırıma karşı direnemez. Farkında olmak ise, soykırımın hazırlık aşamalarını ve yöntemlerini kavramayı, buna göre bir propaganda-ajitasyon ve örgütlenmeyi zorunlu kılar. Hız gerektirir. Çünkü soykırım rejimi, dünyanın tüm teknik ve maddi olanaklarını sonuna dek kullanarak 'yıldırım imha' hareketleriyle sonuç almaya çalışırken, buna karşı yavaş işleyen, ağır, hantal bir direniş yenilmeye mahkûm olur. Plan gerektirir. Çünkü soykırımın en temel taktiği provokasyondur. Hazırlıksız, zamansız ve tüm gücü yok ettirecek çıkışlar yaptırarak erkenden ezmeye çalışırlar. Plan, soykırım hazırlığına karşı direniş hazırlığıdır; ne kadar mükemmel görünse de direniş içinde yer yer plan değiştirmek tüm büyük savaşların temel kuralıdır. Bir yerde çok iyi direnirken bile bazen taktik değişikliğine gidilmesi daha büyük kazanımları hazırlar. Son olarak direniş muazzam bir yoğunluk gerektirir. Çünkü; zayıf, etkisiz, kesintili ve parçalı direnişler soykırım saldırılarını güçlendirir.

21. yüzyıl soykırım rejimi olan toplumkırım çağın tüm araçlarıyla takviyeli bir özel savaş şeklinde yürütülmektedir. Buna karşı içgüdüsel tepkiyle sadece hayatta kalma anlamına gelebilecek bir direniş sergilemek, peşinen soykırıma teslim olmak anlamına gelir. Hayatta kalmayı başarmak soykırıma karşı en ilkel ve güdüsel bir tepki biçimi olup günümüzde işbirlikçiliğin ve ihanetin meşrulaştırılması teorisi olarak ileri sürülebilmektedir.

Soykırımı önlemek için hayatta kalma stratejisi daha fazla intikam için, daha fazla düşmanı püskürtmek için, daha fazla direnişi büyütmek içinse bir anlamı olabilir ve bu anlayış zaten bağrında ölüm dahil her türlü bedeli göze almayı barındırır. Fakat ne olursa olsun, her şeye rağmen hayatta kalma arayışı, can derdine düşmüş korkakça ve düşkünce bir yaşam peşinde koşmak anlamına gelir ki soykırım rejimi böylesine kölece yönetilebilecek insan kılıklı mahlukatlar yaratmak için vardır.

Bilinç, hız, plan ve yoğunluk özgürlük tutkusuyla gelişebilecek insani yeteneklerdir. Özgürlük karşısındaki tehdit ne kadar büyükse ona karşı direniş de o kadar büyük olmak zorundadır. Direnişi büyük yapan özellikler bu dört temel Önderliksel özellikten ileri gelir.

Saldırıların tümü kademeli olarak uygulanırken direniş cephesinin de kademeli olarak kendini örgütlemesi zaruri olmuştur. Fakat bazen plan dışı olarak toplumsal direnişin parçalı gelişmesi enerji kaybına yol açmıştır. Soykırım rejimi 'böl, parçala, imha et' tarzında bir strateji izlerken, halkların ortak direniş cephesine kavuşması hayati önemdedir. Bu anlamda Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin (HBDH) kurulması tarihi bir adım olmuştur. Ülkede, Türkiye'de ve yurtdışı sahalarında nasıl bir direniş ortaklığının geliştirileceğine dair, Rojava ve özellikle de Kobanê direnişinde yakalanan ortak ruh, gerekli perspektifi oluşturmuştur. O zihniyeti ve ruhsal ortaklığı yakalamak her şeyden daha önemlidir. Gerisi taktik planlamalar ve koordineyi sağlama kapsamında görülebilir.

Halkların direnişini ortaklaştırmak kadar bölgeler ve topluluklar arasında da doğal takip ve ortaklaşma ruhunu da yaratmak gerekiyor. Bir yerdeki yoğun direnişe karşın başka bir yerde hiç ses çıkmaması bir yönüyle toplumsal psikolojiyle açıklansa da devrimciler açısından esasen örgütsüz duruşun ve dağınıklığın ifadesi olmaktadır.

Günümüz açısından örgütlülüğün hızla gelişmesi tehlikelerin yeterince görülmesine bağlıdır. Önder Apo, *"Ortaya bir yılan atılsa etrafında rahatça durabilir misiniz?"* sorusuyla farkındalığın önemine dikkat çeker.

Bir bölgede saldırı ve direniş varken diğer bir bölgede sessizliğin olması, 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' anlamına gelir ve sıranın hızla kendisine gelmesinden başka sonuç yaratmaz. Ayrıca, 'Biz direnirken filan bölge destek vermedi, şimdi biz niye onlara destek verelim' gibi çok çarpık yaklaşımlara girilemeyeceğine göre her yerde, her şekilde gelişen direnişlere katılmak ve onu büyütmek soykırım karşısında yutulmamanın tek güvencesidir.

Soykırıma karşı korunmanın tek yolu özsavunmadır

Soykırıma karşı toplumsal-kültürel direniş ve özsavunma dışında toplumun kendini koruyabilmesinin başka yolunun olmadığı tarihsel gerçeklikle kanıtlanmıştır. Bunun için soykırımın ve sonuçlarının bilince çıkarılmasının önemine bir başka açıdan da bakabiliriz:

Soykırımın en etkili sonuçları unutmak, benzeşmek, farkında olmamak kavramlarıyla sıralanırken Dori Laub çarpıcı bir tespitte bulunmuştur: *"Soykırım geride hiç tanık bırakmaz!"* Çünkü: *"Tam da olayın içinde olma durumu… Tanığın –yani olayın meydana geldiği totaliter ve insanlıktan çıkaran referans çerçevesinin dışına çıkabilecek ve olayın gözlenebileceği bağımsız bir referans çerçevesi sunabilecek birisininbulunması fikrini düşünülemez hale getirmiştir."*

Yahudi soykırımı üzerinden incelemeler yaparken böylesi bir sonuca ulaşılıyorsa söz konusu Kürtler (Yahudiler yok edilirken onlara Yahudi deniliyordu, Kürtler yok edilirken Kürt olduklarının bile inkar edilmesi) olunca ne denilmez ki!

Dori Laub şöyle devam eder: *"Kişinin işitilme, bir özne olarak tanınma, yanıt alma umuduyla 'sen' diyebileceği bir öteki yoktur artık. Dolayısıyla soykırımın tarihsel gerçekliği, hitap olanağını, başvurma veya danışma olanağını felsefi olarak söndürmüş bir gerçeklik haline gelmiştir. Ama insan 'sen' dediği birine danışamadığında, kendisine bile 'sen' diyemez. Soykırım bu şekilde insanın kendi kendisine tanıklık edemediği bir dünya yaratmıştır."*

İnsan kendisini dinleyebilecek, anlayabilecek birilerine ihtiyaç duyar. 'Tanıklığına tanık olabilecek birilerinin yokluğu' hissi, 'Tanrının ve insanın öldüğü' hissidir.

Şikayet bile, çocukça da olsa kendisinin ve başkalarının var olma halidir. Burada aslında bir yanıt alma umudu vardır; başkalarının varlığına inanmadan şikayette bile bulunulamaz. Yakınında veya uzağında, bugün veya yarın, dinleyecek, anlayacak, paylaşacak kimse yoksa sen de yoksundur. Felsefik bitiş anıdır bu an. Bu nedenle soykırıma karşı, toplumsallığın ve ona olan inancın korunması dışında bir seçenek yoktur.

Soykırımı yenecek güç özgürlük ahlakı, zihniyeti ve ruhudur. Bunun söze ve eyleme gelmiş hali olarak özsavunmaya dayalı özyönetim direnişidir.

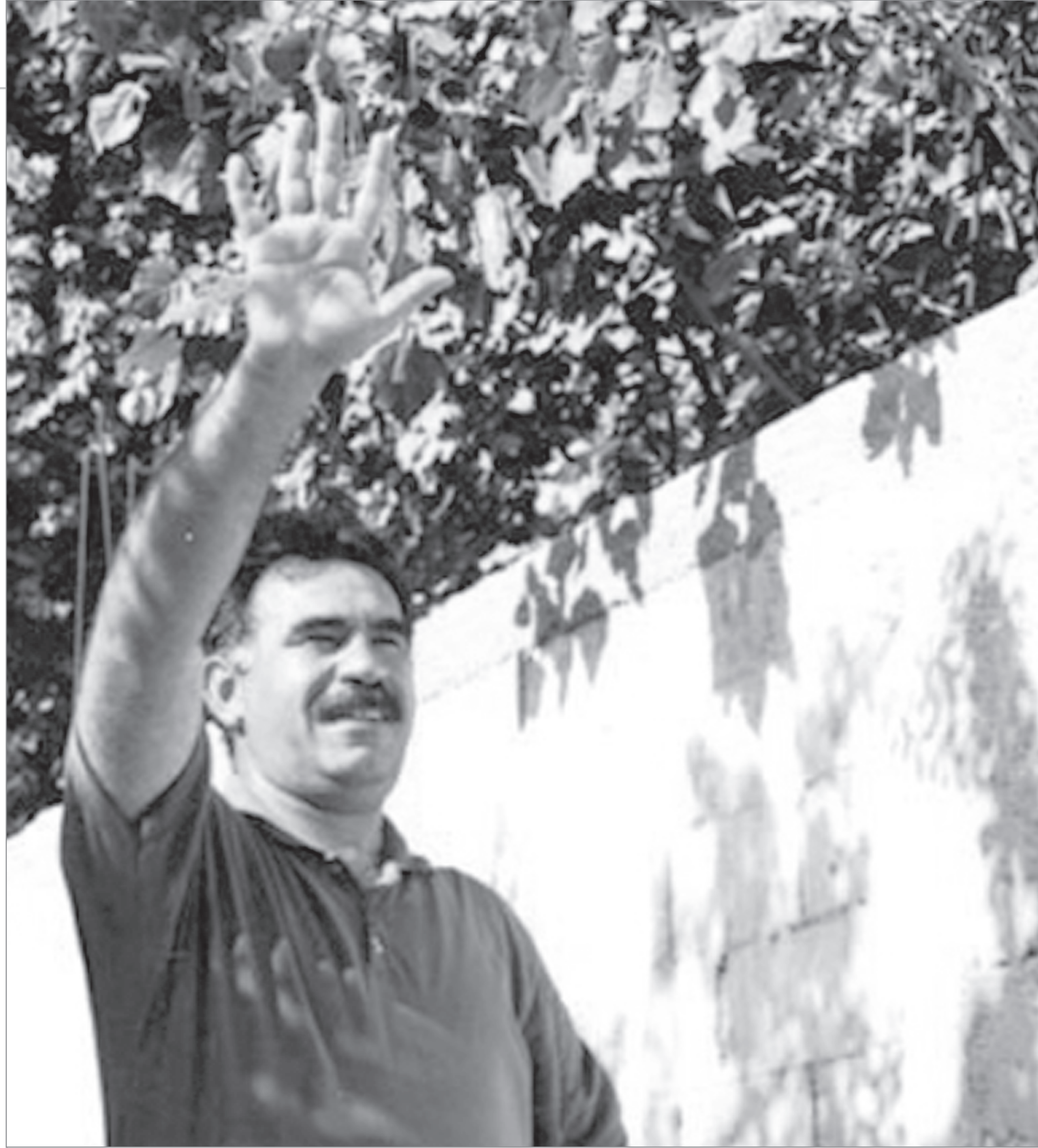
1996 yılında İsrail Cumhurbaşkanı Ezer Wiezmann, Alman Parlamentosuna hitap ederken: *"Hepimiz bir anı ve dua halkıyız. Sözcükler ve umut halkıyız"* diyordu. Bugün de Kürt halkı bir umut halkı haline gelmiştir. Fakat bu yetmez. Wiezmann devamla, *"Ne imparatorluklar kurduk, ne kale ve saraylar inşa ettik. Yalnızca üst üste sözcükler yerleştirdik. Fikirler oluşturduk"* derken Yahudiliğin temel stratejik dayanaklarından biri olan manevi-ideolojik gücüne vurgu yapmış oluyordu.

Kürtlerin manevi gücünü sınırsız bir direniş gücüyle pekiştirmesi zorunludur. Çünkü, Hitler gibi yıldırım savaşlarıyla üstümüze geliyorlar ve biz Yahudiler gibi maddi-para gücüne ve devletlerin yardımına sahip değiliz. Fakat bizdeki direniş kültürü her türlü maddi güçle donatılmış tüm soykırım saldırılarını parçalayacak kudrettedir. Hitler'in 'yıldırım savaşı' hızla sonuç almış, aynı hızla da durdurulmuş ve yenilmişti. AKP-Saray yenilgisi ise Hitlerinkinden daha hızlı olacaktır.

■■■

Önderliğin varlığı Ortadoğu ve insanlık için bir şanstır

Besê Erzincan

Önder Apo, kişiliğini sistem karşıtlığı temelinde büyük bir iç mücadele ile oluşturmuştur. En temel özelliklerinden biri ise kapitalist modernitenin köleleştiren yaşam tarzını güçlü çözümlemesi, buna karşı alternatif yaşam tarzını yaratabilmesidir. Pratikleşen önderlik gerçeği ezilenler açısından direniş ve özgür yaşamının en somut örneğini oluşturmaktadır.

Önderliğimizin alternatif yaşam tarzını oluşturma süreci sürekli devam ederek gelişmekte, kapsamlılaşmakta ve derinleşmektedir. Bu duruşta, önceliklerin doğru tespitiyle, stratejik ve taktik yaklaşımların yerinde ve zamanında iç içe bir mücadele ile geliştirilesi durumu sözkonusudur. Bu tarz ile uzun vadeli stratejik amaçlar için çok esnek bir şekilde taktik uygulanabilmektedir. Zaman ve mekan olguları değerlendirilerek esneklik, çok boyutluluk temelinde, son derece sabırlı, inatçı, inançlı bir yaklaşım sergilenebilmektedir. Önderlik tarzında radikalizm, dogmatik bir şekilde ilkelere kendini kelepçeleme tarzında değildir. En olmaz denilen bir noktada kendine yüklenme, çözüm iradesini kendisinde görme durumu söz konusu olabilmektedir. Atılımcı, dinamik bir ruh, yaratıcılık ve zenginlikle pratikleşmektedir.

Önderliğin İmralı'daki duruşunu bilimsel bir bakış açısı ile değerlendirildiğinde daha güçlü anlamak mümkün olabilmektedir. Önderlik tarzındaki direnişçilik, tarihsel olarak daha önce yaşanan deneyimlerden, bu yönü ile daha farklıdır. İmralı sistemine rağmen insanlık sorunlarına kapsamlı cevap olma söz konusudur. Bu yönü ile emsalsiz bir direnişi temsil ettiğini söyleyebiliriz. İmralı duruşu tarihsel bir direnişçilik kadar bağrında özgürlük eksenli çözüm iradesinin ortaya çıkışını görkemli bir yaratıcılık, akıl, inisiyatif ile temsil etme özelliğine de sahiptir.

Önderliğin direnişindeki bu çarpıcı farkın kaynağı ideolojiktir. Özgürlük paradigmasında demokratik, özgürlükçü ve ekolojik temeller iç içe ve bütünlüklü değerlendiriliyor. Önderlik gerçekliği öncülük özelliğini de bu nedenle kazanmakta ve örnek alınması gereken bir hakikat olarak insanlığın önünde durmaktadır.

Bu öncülük hakikatinde kadın özgürlüğüne yaklaşım son derece çarpıcı ve farklıdır. Kadın özgürleşmesi tüm çalışmaların önünde ve tüm çalışmaların içine yerleştiriliyor. Böylelikle önderlik gerçeğinin farkı kadın ve toplumun özgürleştirilmesinde, eşitlik ve adalet arayışında belirgin farklılık olarak kendini ortaya koyabiliyor.

Önderliğimizin, Kürt sorununun çözülmesinde barış ve müzakere yöntemine yüklediği anlam stratejiktir. Koşulların tüm zorluklarına, sistemin köleleştirici tüm yaklaşımlarına karşın Önderlik kendi tarzı ile bir direniş gerçekleştirmiştir. Çünkü Kürdistan'da tarihsel olarak bir çok farklılığın iç içe bulunması durumu söz konusudur. Kürdistan'ın coğrafik olarak zenginliği, görünürde 4 devlet tarafından sömürü altına alınmasına rağmen özünde günümüzde küresel hegemonik güçler tarafından derinlikli sömürü altında tutulması gerçekliği yadsınamamaktadır. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi, kapitalist modernitenin ulus devlet ve iktidar aygıtları ile toplumun kılcal damarlarına kadar kendisini yaygınlaştırdığı bir döneme denk düşmektedir. Dolayısı ile İmralı duruşunun tarihsellik , güncellikle ve zaman-mekan ile de bağlantısı kurulduğunda farklılığı daha fazla görünür olmaktadır.

5 Nisan sonrası Önderliğimizin tutumu da bununla bağlantılıdır. İmralı'da onurlu bir barışın sağlanması, halkların kardeşliği ve demokratik temelde bir çözüm için çok büyük bir çaba gösterilmiştir. Buna karşılık Türk devleti Önderliğimizin onurlu barış eksenli çözüm önerilerine karşı samimiyetsiz, oyalayıcı, iki yüzlü bir temelde yaklaşmış, Kürt halkının inkar ve imhasını planlamaktan asla vazgeçmemiştir. Katliamcı ve sömürgeci yüzünü artık saklamadan saldırılarına başlamıştır. Önderliğimiz devletin oyalamacı siyasetini artık kabul etmemiş ve tutum sahibi olmuştur. 5 Nisan ile birlikte Önderlik ile görüşmeler kesilmiş, TC devleti ve AKP iktidarı Kürtlere karşı inkar ve imha politikalarını pratikleştirme amaçlı uygulamaya koymuştur. Buna karşı Önderliğimizin direniş ve özgürlük tutumu ise devam etmektedir.

Önderlik öncü kişiliği, yaşam tarzı ve felsefesi ile tüm halka mal olmuş tarihsel bir kişiliktir. Önderliğin özgürlük duruşu kendi öz gücüne, bilincine dayanarak özgür kişiliği yaratması ve bunun dalga dalga Kürdistan'a mal etmesiyle daha da büyümektedir. Bu temelde özgür kişilikler ve özgür toplum yaratımı anlamında Ortadoğu da Kürtler, çok canlı ve çekici bir toplumsal örnek durumundadır.

Halkları, kadınları, ezilenlerin tümünü, doğayı metalaştırarak elinde tutmak isteyen devletçi, iktidarcı bir uluslararası sistem ile karşı karşıyayız. Önderliğimizin özgürlük savaşımı ise tam bunların karşısında bir arayış ve alternatif çözümü hedefliyor. Kadın özgürlükçü, demokratik, ekolojik bakış açısı egemenler açısından ciddi bir kaygı ve korku yaratıyor. Dolayısı ile İmralı tecridine karşı devletlerin duyarsızlığı, tepkisizliği oldukça anlaşılırdır.

Önderliğin, kadınların ve halkımızın özgürlüğü iç içe geçmiştir

Esaret koşullarında Önderliğe yaklaşım hukuk dışı, keyfi, siyasal gelişmelere ve konjonktüre göre değişmektedir. Bu yaklaşım uluslararası komplodan bu yana devam etmektedir. ve hiç bir zaman hukuk kuralları gereğince işletilmemiştir. Bu yönü ile dönem dönem değişiklikler olsa da hep tecrit altında tutulmuştur.

5 Nisan 2015 tarihi itibarı ile de Türkiye Cumhuriyeti kendi kanunlarını bir kez daha çiğneyerek Önder Apo'yu ağır bir tecrit altına almıştır ve bu durum halen devam etmektedir. Türkiye de barışı getirebilecek tek etkili güç Önder Apo'dur. Bu bilinmesine rağmen Türkiye'nin savaş yanlısı tutumu en fazla da Önderliğe uygulanan ağır tecrit ile kendini yansıtıyor. Ağır tecrit uygulamaları ile bir halkın önderine böyle yaklaşılamaz. Bu yaklaşım Kürt halkına yaklaşımdır. Kürt kadınları ve halkı açısından ise bu durum asla kabul edilemez.

Bu nedenle KJK olarak, 2016 yılında Önderliği sahiplenme, Önderliğin özgürleşmesi temelindeki örgütsel ve eylemsel çizgimizi büyütme kararlılığı ve planlamalarımız çalışmalarımızın ana eksenini oluşturmaktadır. Kadın hareketimiz tüm alanlarda bu temelde bir mücadele ve çalışma içerisinde olacaktır.

2016 yılında Önderliğin özgürleşmesi mücadelesini; Kürt halkının statüsünü elde etmesi, kadınların özgürleşme sorunlarına çözüm bulunabilmesi ve demokratik ulusun yaşamda tüm boyutlarıyla inşa edilmesi temelinde birlikte ele alıyoruz. Mücadelemiz bu anlamda bütünlüklüdür ve birbirini etkilemektedir. Direniş ve özsavunma, inşa çalışmalarının bütün Kürdistan'da geliştirilmesi ile daha güçlü bir anlam bulacaktır. Çünkü yaşamın her alanında kendi kendimize yeter bir duruma gelmeden direnişimizi de sürekli kılabilmemiz son derece zordur.

KJK olarak kadın öncülüğünün gelişimi temelinde yapılacak çalışmalar ile Önderliğimizin özgürleşmesi daha da yakınlaşacaktır. 2016 yılındaki kadın özgürlük mücadelesi bu nedenle son derece yoğunlukludur. Önderliğimizin, halkımızın, kadınların özgürlük mücadelesi bizim açımızdan iç içe geçmiştir. Biri olmadan diğeri olamaz. Her bir hedefimiz diğer hedefimize ulaşmada bir köprü rolünü oynar ve birbirini besleyecek enerjinin ve aktivitelerin oluşumuna yol açar. Gelişim hızını arttırır.

Avrupa'nın sessizliği büyük suçluluğundandır

Uluslararası sistemin Önderliğe yaklaşımları son derece ideolojiktir. Önderliğin düşünce ve yaşam tarzına karşı bu güçlerin çok derin bir karşıtlığı söz konudur. Özellikle de Ortadoğu'da emperyalistlerin planlamalarında Kürtlerin statüsüz bırakılması ve halkların birbirine karşı kullanılarak zayıf düşürülmesi stratejisi, temel strateji durumundadır. Özgür Kürt bireyinin gelişimi temelinde, Kürt halkının statüsünün elde edilmesi mücadelesinin engellenmesi için her türlü karşıt planlamaları geliştirmektedirler. Kürdistan'ı hakimiyet altında tutan Türk, Arap ve Fars egemenlerinin de en büyük korkusu Kürtlerin özgürleşmesidir. Bu sömürgeci devletler, Kürtlerin özgürleşmesi ve statüsünü elde etmesini adeta kendi bitişleri olarak algılamaktadırlar.

Bu anlamda küresel sermaye güçleri ile mevcut bölgenin hakim devletleri ortak çalışmaktadır. Kapitalist modernist sistemin kendi çarkı içindeki çelişki ve çatışmalar daha fazla kâr elde etme ve rant kapma savaşı olarak gelişmektedir. Ancak ezilenlerin özgürlük mücadelesine karşı bu güçler ortak tavır alabilmektedir. Mevcut sistem, sömürü dengelerinin ve iç düzenlerinin bozulmaması için ortak hareket etmektedir. Ortadoğu da Kürtlerin özgürleşme mücadelesi, egemen sistem

Önderlik öncü kişiliği, yaşam tarzı ve felsefesi ile tüm halka mal olmuş tarihsel bir kişiliktir. Önderliğin özgürlük duruşu kendi öz gücüne, bilincine dayanarak özgür kişiliği yaratması ve bunu dalga dalga Kürdistan'a mal etmesiyle daha da büyümektedir. Bu temelde özgür kişilikler ve özgür toplum yaratımı anlamında Ortadoğu da Kürtler, çok canlı ve çekici bir toplumsal örnek durumundadır.

Önderliğimiz sadece Kürt halkının önderi değil, evrensel bir önderliktir. Önderliğin şahsında somutlaşmış olan özgürlük hakikati, insanlık değerlerini güçlü bir şekilde temsil etmektedir. İnsanlığın kurtuluş şifreleri Önderliğin yaşam tarzında, en son savunmalarında ortaya koyduğu Demokratik Modernite zihniyetinin sistemleşmesi gerçeğinde yatmaktadır. Dolayısı ile Önderliği tüm insanlığa tanıtmak, savunabilmenin en temel aracı olmaktadır.

açısından başta ekonomik çıkarları olmak üzere siyasi hakimiyetlerinin zayıflaması açısından da bir tehdit olarak görülmektedir.

Dolayısı ile başta Bakurê Kurdistan'ın sıkı bir şekilde baskı altında tutulması olmak üzere, tüm Kürt halkının haklarının verilmemesi, sömürülmesi konusunda uluslararası güçlerin tarihsel bir işbirliği vardır. Egemen sistem Kürdistan'ın her parçasında kendi çıkarları temelinde belli bir planlama ile hareket ediyor. Bakurê Kurdistan parçasının hem coğrafik ve nüfus olarak en büyük parça olması hem de Türkiye'nin bir NATO devleti olarak Ortadoğu ülkeleri ile Avrupa devletleri arasında bir tampon rolü oynaması durumu daha da hassaslaştırıyor. Bakurê Kurdistan'ın konumu, durumu bu hali ile belirleyici bir pozisyon haline geliyor. Ayrıca Kürdistan'ın enerji ve petrol hattında olması, egemen devletlerin Kürdistan üzerindeki sömürgeleştirme politikasını sessizce ve ortaklaşarak yürütmelerinin en temel nedenini oluşturuyor.

Önderliğin stratejik özgürlükçü duruşu ile Kürt halkının özgürlük mücadelesindeki yaratıcı öncülük misyonu Avrupa'nın tecride karşı sessizliğinin en temel sebebidir. Önderliğin Kürtleri özgürleştirme yaklaşımı asla kabul edilmiyor. Egemenler karşılarında köleleşmiş bir Kürt gerçekliği görmek istiyorlar. Önder Apo'nun Kürtler üzerindeki etkisi ve yayılma alanı göz önüne getirildiğinde ise Önderliğin etkisiz kılınmasını en çok da bu güçler istemektedir. Bu nedenle İmralı tecridine karşı da kayıtsız ve tepkisiz kalmaktadırlar.

Halkları, kadınları, ezilenlerin tümünü, doğayı metalaştırarak elinde tutmak isteyen devletçi, iktidarcı bir uluslararası sistem ile karşı karşıyayız. Önderliğimizin özgürlük savaşımı ise tam bunların karşısında bir arayış ve alternatif çözümü hedefliyor. Kadın özgürlükçü, demokratik, ekolojik bakış açısı egemenler açısından ciddi bir kaygı ve korku yaratıyor. Dolayısı ile İmralı tecridine karşı devletlerin duyarsızlığı, tepkisizliği oldukça anlaşılırdır. Bu çok bilinçli bir tutum olmaktadır. Kürt sorunun çözülmesini bu güçler istemiyor. Bölgede Kürt sorununun varlığı ile diğer devletli halklara karşı Kürtler adeta bir tehdit unsuru olarak kullanılmak isteniyor. Milliyetçilik kışkırtılarak halklar birbirlerine karşı kullanılıyor, tüm halklar zayıf bir pozisyonda tutularak egemen devletlere bağlı bir pozisyona getiriliyor.

Önderliği insanlığa tanıtmak savunabilmenin en temel aracıdır

Önderliğin demokratik ulus modeli bu anlamı ile kabul edilmiyor. Tüm bunlar tecride karşı uluslararası güçlerin kayıtsız, duyarsız tavırlarının sebebini de ortaya koymaktadır. Avrupa devletleri Kürt halkının sömürgeleştirilmesinin asıl mimarlarıdırlar ve suçludurlar. Sessizlikleri, büyük tarihsel suçlarından dolayıdır. Uygar, demokratik, ileri ülkelerin görünen yüzü ile hakikatleri birbirine çok terstir. ABD, Avrupa ülkeleri ve uluslararası büyük güçlerin hakikatlerine bakıldığında altında yatan gerçeklik çok korkunçtur. Katliamlarla yüklüdür. Bu ülkeler sömürgeleştirdikleri halkların, kadınların emekleri ile inşa edilmiştir. Dolayısı ile sessiz kalmaları egemen, sömürgen karakterleri ile ilgilidir. Bizim görevimiz ise bu gerçekliği eylemlilikler, çalışmalarımızla ortaya çıkarmak ve mücadele etmektir.

Önderliğin ağırlaştırılmış, mutlak tecrit içindeki durumuna ilişkin öncelikle bütünlüklü, kapsamlı, çok yönlü çalışmalar içinde olmamız ve bunun sürekliliğini yakalamamız gerekiyor. Önderliğin özgürleşmesi çalışması ile inşa çalışmalarını mutlaka iç içe yürütmeliyiz. Esas çalışmamız Kürt halkının örgütlendirilmesi, eğitilmesi, eylemsellik içinde olabilmesidir. Kendi özgür yaşamımızı, sistemimizi kurmadan yapılacak çağrıların çok sınırlı bir etkisi olabilir. Kaldı ki, çözümü dışarıdan beklemekle değil öncelikle kendi aklımız ve ellerimizle yapacağımız çalışmalarla başarıyı yakalayabiliriz.

Yapılması gereken asgari zihinsel, örgütsel, eylemsel çalışmaları doğru düzgün yapmayıp daha sonra şikayet edip yeterli sonuçları alamıyoruz, demek gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Özgürlük tarihimizden de çok iyi bilmekteyiz ki yapılması gereken devrimci çalışmalar doğru bir tarz, yöntem ve üslup ile ele alınıp pratikleştirildiğinde güçlü sonuçlar alabiliyoruz. Bunları doğru bir temelde gerçekleştirdikten sonra ancak dünya kamuoyuna çağrılarımız yerini bulur. Anlamlı olur.

Uluslararası kamuoyunun, toplumun duyarlı hale getirilmesi temelinde Önderliğin tecridine karşı durmak, diplomasiden, siyasetten, eylemselliğe kadar bir yaklaşım içinde olmak da en temel çalışmalarımızdandır. Dünyadaki ilerici, sosyalist, demokrat güçlerle her anlamda ittifak halinde olmak ve tüm duyarlı kesimleri harekete geçirmek önemlidir. Devletler ile de görüşmeler olabilir. Çağrılar yapılabilir. Ancak kamuoyunu duyarlı hale getirebilmek diplomasi çalışmalarını, eylemsel çalışmaları etkili şekilde yürütmekten ve bu çalışmaların toplumsallaşmasını sağlamaktan geçmektedir.

Bu noktada Önderliğimizin tanıtılması da çok önemlidir. Önderliğimiz sadece Kürt halkının önderi değil, evrensel bir önderliktir. Önderliğin şahsında somutlaşmış olan özgürlük hakikati, insanlık değerlerini güçlü bir şekilde temsil etmektedir. İnsanlığın kurtuluş şifreleri Önderliğin yaşam tarzında, en son savunmalarında ortaya koyduğu demokratik modernite zihniyetinin sistemleşmesi gerçeğinde yatmaktadır. Dolayısı ile Önderliği tüm insanlığa tanıtmak, onu savunabilmenin en temel aracı olmaktadır. Bu, Önderliğin özgürlüğünü savunmak anlamına da geliyor.

Önderliğin tanıtılması, yaşamsallaştırılması, Önderlik düşüncelerinin savunulması en çok da yaratacağımız kadın kamuoyu ile daha fazla etkili, yaygın ve kalıcı olabilir. Kadınların daha hassas ve duyarlı, sorumlu yaklaşabileceğini düşünüyoruz. Önderliğimiz erkeğin elinde hırsızlayarak biriktirdiği, zalimane bir güce dönüştürdüğü egemenlikli iktidara karşı çok büyük bir savaş yürütmüştür ve yürütmeye devam etmektedir.

Uluslararası kamuoyunda da bir kadın duyarlılığının gelişmesi hayati önemdedir. Bu temeldeki kadın buluşmaları, ortaklaşmalar ve dayanışmalar içinde olmak, dünyanın tüm kadınları ile böylesi bir iletişim ve çalışma içinde olmak sanıldığından çok daha fazla bir gelişmeyi, büyümeyi beraberinde getirecek ve Önderliğimizin içinde bulunduğu ağırlaştırılmış tecrit koşullarının gündemleşmesini de beraberinde getirecektir.

Bugünün dünyası iletişim ve teknikteki gelişmeler doğrultusunda daha da küçülmüş ve birbirini daha da etkiler pozisyona getirmiştir. Bu anlamı ile Ortadoğu'da yaşanan savaşlar, göçler tüm dünyayı etkilemektedir. Hiç bir ülke kendisini kriz ve kaostan kurtaramamaktadır. Avrupa ve ABD gibi süper güçler de bu krizden kendilerini kurtaramazlar. Onun için tüm ülkelerde barışın, ekonomik refahın, demokrasinin gelişmesi gereklidir. Biz de çağrılarımızı bu temel de yapıyoruz.

İnsanlığın kaos ve krizlerden kurtulması ancak hep birlikte olursa mümkündür. Ekonomik olarak görece 'refah' seviyesi yüksek ülkelerde de kendilerini bu kaostan kurtaramazlar. Bu yüzden insanlığın kurtuluşu için birlikte çalışmak gereklidir.

Ortadoğu'da barışın tesisinde Önderlik çok stratejik bir role ve muhataplığa sahiptir. Önderliğimizin üzerindeki tecridin kaldırılması ve rolünü oynayabilmesi temelinde çok güçlü bir Kürdistan, Ortadoğu çözümü gerçekleşebilir. Dünyadaki küreselleşmiş savaşlara, göçlere, yoksulluğa, ekolojik krizlere, kadının yaşadığı çıkmazlara bir çözüm olunabilir.

Bu yüzden de Avrupa devletleri bu gerçekliklere göre hareket etmelidirler. Önderliğin varlığı Ortadoğu ve insanlık için bir şanstır. Bu şans doğru değerlendirilemezse sonuçlar sanıldığından daha vahim olabilir. Tüm dünya Önderliğimize karşı duyarlı olmalıdır. İmralı ağırlaştırılmış tecridine karşı tepkisiz ve duyarsızlık asla sorunları çözmeyecektir. Çağrılarımız da bu temeldedir.

■■■

Halkların Birleşik Devrim Hareketi kazanmanın önünü açıyor

Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin (HBDH) kuruluşunu ilan etmesinin ardından, hareketin bileşenleri ile bir röportaj yaptık. Yaptığımız röportajda bileşenler konuya ilişkin görüşlerini açıkladı.

-Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak 12 Mart'ta kuruluşunuzu ilan ettiniz. Öncelikle şunu sormak istiyoruz. Neden böylesi bir günde kuruluşunuzu ilan ettiniz? Neden 12 Mart?

Ferzad Can (MLKP): Kamuoyuna yaptığımız açıklamada da belirttiğimiz gibi HBDH emperyalizme, kapitalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı oluşmuş devrimci bir harekettir. 12 Mart'ı tercih etmemizin temel bir nedeni, 12 Mart aynı zamanda askeri-faşist bir darbenin de yıl dönümüdür. Hakeza Suriye gericiliğinin, Qamışlo'da Kürt halkına karşı gerçekleştirmiş olduğu katliamın da yıldönümü, aynı dönemde Gazi ayaklanmasının yıldönümü olması vesilesiyle böylesi bir günde bu açıklamayı yapmayı uygun gördük.

> **Demokratik özerklik aynı zamanda Alevi halkını da savunan bir oluşumdur. Keza kadınların özgürlüğü açısından da önemli bir misyon oynuyor. Geleceksiz olan gençlere de gelecek vaat eden bir oluşumdur. Bundan dolayı diyebilirim ki, ulusal temelde Kürdistan'da başlayan direnişi Batı'ya taşımak gerekir. Bu oluşumun temel amaçlarından biri de budur. Kürdistan Devrimi'ni Batı'ya taşımaktır.**

-Açıklamanızda çağrılar ve bundan sonraki sürece dönük vurgular da vardı. Bundan sonra hareketinizin tarihi misyonu ne olacak?

-Şöyle belirtmek gerekir ki, Gezi ve Haziran ayaklanması, HDP'nin 7 Haziran'daki başarısı faşist rejimin hesaplarını alt-üst etti. Bundan dolayı da başta Kürt halkı olmak üzere, ilerici, sosyalist ve devrimci hareketlere karşı topyekûn bir imha hareketi içerisine girildi. Devrimci bir önderlikten yoksun olmasından kaynaklı Gezi ayaklanması rejim tarafından bastırıldı. Önümüzdeki süreç emperyalist savaşlar ve devrimler çağıdır. Özellikle bölgemizde Kürdistan ve Türkiye cephesinde diyebiliriz ki, devrim her zamankinden daha yakın. Birleşik bir devrimci önderliğin olmamasından kaynaklı olarak, bu süreci devrimci bir sürece dönüştürme açısından sıkıntılar vardı. Bu anlamda devrimci örgüt ve hareketlerin bir araya gelmesi önemli bir sürece tekabül ediyor. Burada bir irade beyanında bulunduk, böyle bir birliği oluşturduğumuzu kamuoyuyla da paylaştık. Bundan sonraki süreçte, bu birlik içerisinde yer alan her hareketin üzerine düşen rolü oynayacağına inancımız tamdır.

Basın açıklamamızda da ifade ettiğimiz gibi halklarımız açısından bir alternatifsizlik durumu söz konusuydu. HBDH bu alternatifsizliği de ortadan kaldıracak bir oluşum. Bu süreçten sonra her devrimci hareket üzerine düşen rolü oynarsa buradan bir devrim sürecinin ortaya çıkacağına dönük inancımı ifade edebilirim.

-Türkiye'de Gezi direnişi vardı. Cizîr, Nisêbîn ve Sûr'da barikat direnişleri vardı. Açıklamanızda "AKP diktatörlüğü" kavramı çok dikkatimizi çekiyordu. Bundan sonraki süreçte başta gençler olmak üzere Kürdistan ve Türkiye'deki halklara çağrınız nedir?

-Özellikle Sûr, Nisêbîn, Cizîr, Hezex'de Kürt halkının ortaya koyduğu direniş şunu gösterdi; NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip sömürgeci, faşist düzenin hiçte yenilmeyecek bir durumda olmadığını gösterdi. İnanıyoruz ki, işçiler, emekçiler ve ezilen halklar olarak birlikte saf tutarsak bu faşizmi alt etmek mümkündür. Bunun koşulları vardır. Bu devrimci önderlik etrafında bir araya gelerek ve buna güç vererek bu sorunun da aşılacağına inanıyoruz.

-Önümüzde 1 Mayıs etkinlikleri var. Bu konuda görüşleriniz nedir?

-Mart ve Mayıs ayları takvimsel eylemsellikler sürecidir. Bu oluşumun demokratik siyaset alanında da karşılığını bulacağına inanıyorum. Kitle eylemlerinin çok daha canlı, dinamik kitlesel ve devrimci bir tarzda gelişmesine de ön ayak olacaktır. Sokaklarda da yankısını bulacaktır. Daha güçlü bir şekilde alanlara çıkılması ve aynı zamanda devrimci şiddet öğesinin de ön plana çıkarılması gereken bir süreçten geçiyoruz. Çünkü faşizm topyekûn bir saldırı içerisinde, Devrimci Hareketi ve Kürt Hareketini tamamen imhaya dönük soykırımcı bir politika izliyor. Bunun karşısında çıplak yumruklar ile durma dönemi artık kapanmıştır. Bunu görmek gerekiyor. Devrimci şiddet daha fazla ön plana çıkmalıdır. Doğal olarak daha fazla sokakların ve barikatların diliyle konuşmak gerekiyor.

Özellikle Kürdistan'da sokaklarda barikatların arkasında geliştirilen direnişin metropollerde de geliştirilebileceğine inanıyoruz. Özellikle Alevi halkımıza sesleniyorum. Çünkü demokratik özerklik aynı zamanda Alevi halkını da savunan bir oluşumdur. Keza kadınların özgürlüğü açısından da önemli bir misyon oynuyor. Geleceksiz olan gençlere de gelecek vaat eden bir oluşumdur. Bundan dolayı diyebilirim ki, ulusal temelde Kürdistan'da başlayan direnişi Batı'ya taşımak gerekir. Bu oluşumun temel amaçlarından biri de budur. Kürdistan Devrimi'ni Batı'ya taşımaktır.

-HBDH'nin içerisinde Kürdistan ve Türkiye'deki köklü devrimci hareketler var. Farklı dönemlerde birleşik cepheler oluşturulmuştu. Ama özellikle bu sıcak gelişmelerin yaşandığı bu dönemde HBDH'nin ilanı ne anlama geliyor?

Ulaş (Devrimci Komünarlar Partisi): HBDH önemli bir konjonktürde kuruldu. Bu noktada şöyle yaklaşmak gerekiyor. AKP faşizmi çok ciddi bir saldırı dalgası başlatmış durumdadır. Halklarımıza her alanda bir saldırı başlattı ve bunu bölge çapında da yaygınlaştırıyor. Kuruluşumuzu 12 Mart'ta ilan ettik. Önemli bir tarihtir. Hem 12 Mart Gazi katliamının, hem de 12 Mart askeri diktatörlüğün yıldönümüne tekabül ediyor. Bu sefer faşist saldırı dalgasına karşı çıkabilecek ve atak bir şekilde halkların önünü açabilecek birleşik bir güç oluşturmak ve atılan bu karanlık adımın önünü almak gibi bir niyete sahibiz. Bu nedenle birliği önemsiyoruz ve bu açıdan birliğin bütün bileşenleri değerlidir. Bu kapanmış ve bitmiş bir süreç değil, farklı güçlere de çağrılarımız var.

-Anladığımız kadarıyla bileşenler, belirtilen hareketlerle sınırlı değil? Bu konuda ne belirtmek istersiniz, Birleşik Hareketin dışında kalan güçlere nasıl bir çağrınız var?

-Tüm güçlere çağrımız açıktır. Ciddi bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. Esas düşmanımız bellidir. Bu düşmana karşı ortak hareket edecek, onun bu saldırı dalgasını boşa çıkaracak bir tutum içerisinde olmak bu dönemin ruhuna uygun bir yaklaşım olacaktır. Bu dönemde yan yana gelmek, geleceği kazanmak açısından önemlidir. Bu açıdan bütün gruplara, bileşenlere ve bireylere çağrımız nettir. Gelin bir arada olalım ve bu faşizmi ezelim.

-Önümüzdeki dönemde yoğun bir etkinlik süreci var. HBDH aynı zamanda bir eylem birlikteliği olarak ortaya konuldu. Bu konuda Türkiye'deki halklara çağrınız nedir, önümüzdeki dönemde nasıl hareket edilmesi gerekiyor?

-Belirttiğimiz gibi bu süreçte ciddi saldırılar var ve eğer bu saldırıları boşa çıkarmak için ortak bir tutum içerisinde olacaksak, bunu birleşik bir hareket içerisinde yapmamız mümkündür. Birleşik Hareket'in yapacağı eylem türleri, en geniş ittifakı içerisinde barındırabilecek kadar çeşitlilik içeriyor. Nisêbîn ve Sûr'daki direniş de bizim direnişimizdir. Gezi ve Artvin direnişi de bizim direnişimizdir. Bu açıdan gelişebilecek bütün direnişleri bir araya getirmek gibi bir yükümlülüğümüz var. Ciddi bir eylemsellik süreci başlıyor. Bu baharda halklarımıza gerçek bir bahar getirebilecek ve devrimin önünü açabilecek öncü bir çıkış yapma iddiasına sahibiz. Bu öncü çıkış iddiasıyla bütün halklara, emekçilere, ezilenlere, Alevi toplumumuza diyoruz ki; bulunduğunuz her alanda bu saldırı dalgası karşısında direnin ve atak bir mücadele içerisine dahil olun.

> **Birleşik Hareket'in yapacağı eylem türleri, en geniş ittifakı içerisinde barındırabilecek kadar çeşitlilik içeriyor. Nisêbîn ve Sûr'daki direniş de bizim direnişimizdir. Gezi ve Artvin direnişi de bizim direnişimizdir. Bu açıdan gelişebilecek bütün direnişleri bir araya getirmek gibi bir yükümlülüğümüz var. Ciddi bir eylemsellik süreci başlıyor. Devrimin önünü açabilecek öncü bir çıkış yapma iddiasına sahibiz.**

-Diğer bileşenlere de sorularımızı yöneltti̇k. Sizin hareketiniz açısından bu birliğin önemi nedir? Türkiye ve Kürdistan için ne gibi kazanımlara yol açacak ve bundan sonraki mücadele hattına ilişkin ne söylemek istersiniz?

Şafak Kızıldere (THKPC-MLSPB): Öncelikle ben devrim mücadelesinde şehit düşen bütün kadın yoldaşlarımızı saygıyla anmak istiyorum. 30 Mart tarihi bizim için Maltepe Zindanlarında gelişen ilk birlik anlayışıdır. Kızıldere'deki Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in idamını önleme mücadelesinde de ete kemiğe bürünmüştür. Türkiye devrimcileri olarak, bu ihtiyacı mücadele birliğinin bir mirası olarak görüyoruz. Bu birlik, bizim için Türkiye ve Kürdistan'da olmak üzere iki cephede cereyan edecek bir birliktir. Öncelikle Türkiye devrimini temel ve güncel olarak ele alan Türkiye halkının oligarşi ile çelişkilerini çatışmaya dönüştürecek, aynı zamanda silahlı devrim cephesini güncelleyecek ve güçlendirecek bir birliktir.

Halklarımızın birliktelik isteği, bölgesel çapta ve diğer ülkelerde devrimci birliği güçlendirecek bir vasıf taşımaktadır. Zaten biz Rojava'da da bu birlikteliği fiilen gerçekleştirmiştik. Bu birliği; iki ülke, iki devrim perspektifini atlamadan, kendi ülke ve halklarımızın somut ve güncel sorunları ekseninde devrim gündemli politik ve pratik bir birlik olarak ele alıyoruz. Biz THKPC-MLSPB olarak enternasyonalist bir hareketiz. Bu anlamda bölgesel olarak da Ortadoğu devrim cephesinin bir parçasıyız.

Bu birlik emperyalist güçler ve onların işbirlikçi faşist sömürgecilerine karşı bağımsızlık yanlısı, oligarşik diktaya karşı bütün halk serhildanlarının ve halk iktidarlarının demokratik temellerde kuruluşunu hedefleyen devrim gündemli bir birlikteliktir. Aynı zamanda faşist, sömürgeci TC oligarşisinin Kürdistan'da uyguladığı savaşı Kürt ulusu lehine çevirecek, düşmanın militarist güçlerini boşa çıkaracak ve Bakur Kurdistanı'nın da özgürleşmesini hızlandırabilecek bir birliktelik olarak görüyoruz.

Şiddet ve karşıt şiddet sarmalı içerisine giren ülkemizde, silahlı propagandanın siyasi gerçekleri açıklama kampanyasında hak sınıfları lehine gündemleştiği, şehir ve kır gerillacılığı temelinde de militan ve radikal bir halk hareketinin iç içe geçtiği savaşçı ve barışçı mücadele yöntemlerinin konsolide bir tarzda reaktife edildiği bir zemininin kurulmasıdır bu birlik. Başta da belirttiğimiz gibi bizim için aynı zamanda tarihsel bir önemi de var. Tarih 30 Mart 1972'yi gösterdiğinde, 30 Mart Kızıldere'de yazılmış bir savaş manifestosu var. Bu nedenle Kızıldere, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk savaşının başladığı yerdir.

-Türkiye'de önemli bir gençlik potansiyeli var. Gezi direnişinden de bunu biliyoruz. HBDH'nin gençlere mesajı nedir?

-Gençlere mesajımız şudur, TC devleti oligarşisi ve bunun siyasi figüranı olan AKP, her gün imha politikalarını farklılaştırmaktadır. Terör yasalarından medya terörüne kadar, gözaltı ve tutuklamalarından sokak imhalarına kadar çok yönlü saldırılarını gerçekleştirmektedir. Bizler bu savaşın öncüleri olarak savaştan başka bir alternatifimizin olmadığını biliyoruz. Tüm oligarşi ve emperyalizme karşı olan kadınlarımızı, gençlerimizi, işçi ve emekçi halk kesimlerimizi, tüm devrimci ve yurtseverlerimizi THKPC-MLSPB saflarında savaşa ve devrime çağırıyoruz.

-HBDH'nin sizin için önemi nedir ve bundan sonrası için mesajlarınız nelerdir?

Kinem Yıldız (MKP): HBDH ile tarihi bir adım atıldı. Bu adım Türkiye ve Kuzey Kürdistan halkları için önemli ve büyük bir adımdır. Şu durum önemli bir gerçeklik olarak kendini göstermektedir. Geniş halk kitleleri ve yığınlar devrim istiyor. Radikal bir değişim ile devlet sisteminin paramparça olmasını, yeni bir yaşam ve düzenin oluşmasını istiyor. Bunun için de gerçekleşmiş ve pratikleşmiş olan HBDH bizler açısından oldukça önemlidir.

Daha geniş kitlelere ulaşarak, bire bir onları devrimin öznesi yapmak ve onların devrimi örgütleyebilmesi, sürekliliğini sağlayabilmesi açısından bu birliği kendimiz açısından acil bir görev ve sorumluluk olarak görüyoruz. Halkımızın da bu yönlü HBDH'nin saflarında yer almasını istiyoruz. Özellikle gençlerin, kadınların, emekçilerin, işçi ve köylülerin bire bir bu hareket içerisinde olmaları gerektiğini ifade ediyoruz.

-Kızıldere ve 1 Mayıs İşçi Bayramı için etkinliklerin gerçekleştirildiği bir dönemden geçiyoruz. Bu süreçte hareket olarak ne yapacaksınız ve buna dönük halka mesajlarınız nedir?

-Biz halkımıza şu çağrıyı yapıyoruz: Tüm kesimlerin bu mücadele içerisinde yer almaları ve bire bir özneleri olmaları gerekiyor. Bahar bizim açımızdan di-

renme ayıdır ve biz bunu devrime gidecek yolun da bir aşaması olarak değerlendiriyoruz.

Diğer devrimci örgütler ile de konuştuk. HBDH 12 Mart'ta ilan edildi. Hem Türkiye hem de Kürdistan'daki köklü devrimci hareketler HBDH'nin içerisinde yer alıyor. Öncelikle hareketin bu süreçte ilan edilmesinin önemi nedir?

Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin başlattığı devrimci-demokratik Türkiye mücadelesini zafere götürmek için bugün bütün devrimci hareketler birleştiler. Dışında kalanlar var, onları da bu birliğe katılmaya çağırıyoruz. Çünkü, şimdi de bir dönemeçten geçiyoruz. 70'ler bir başlangıçtı. Demokratik Türkiye mi olacaktı, Faşist Türkiye mi? İşte şimdi bu soruya cevap verilecek bir final aşamasını yaşıyoruz.

Özgürlüğe herkesten fazla ihtiyacı olan kadınlar, kendi birleşik devrim hareketlerini yaratarak, HBDH'nin öncüsü olsunlar. Özgürlük çizgisini belirlesinler, sonuna kadar sahip çıkıp katılsınlar. Türkiye ve Kürdistan'daki bütün gençlik bu mücadeleye sahip çıksın. Kırda gerillayı, kentlerde barikatları, savaşı, her şeyi yürütmeyi kendi birleşik örgütlerini kurarak gerçekleştirsin.

Duran Kalkan (PKK Yürütme Konseyi Üyesi): Ben öncelikle HBDH'nin, Türkiye ve Kürdistan halklarımız için, bütün insanlık için hayırlı olmasını ve zafer getirmesini diliyorum. Büyük bir devrimci ve demokratik gelişmeye yol açacağına da inanıyorum.

12 Mart ile bağlı bir durum. 12 Mart 1971 darbesi faşist bir saldırıydı. Öncesindeki demokratik, devrimci direnişi ezme amaçlı bir saldırıydı. Buna karşı da büyük bir karşı duruş ve devrimci direniş oldu. Dolayısıyla Türkiye için 1915-20'ler nasıl ki bir dönemeçtir, 1968-73 yılları arası süreçte çok önemli bir dönemeçti. Nasıl bir dönemeçti? 1920'lerde imparatorluk yıkılırken yerine ne konulacaktı? Cumhuriyet oradan çıktı. Ne kadar cumhuriyet olduğu tartışmalıdır, ama yeni bir çıkıştı. 70'deki dönemeçte cumhuriyet olacaksa nasıl bir cumhuriyet olacak ve Türkiye nasıl bir sistem ile yönetilecek sorusuna cevap arandığı bir dönemeçti.

İki alternatif vardı: Faşist diktatörlük mü olacak, yoksa demokratik cumhuriyet, demokratik bir Türkiye mi olacak? Devrimci, demokratik direnişler THKP-C, THKO, TİKKO öncülüğündeki o devrimci direniş demokratik Türkiye'yi temsil ettiler. Hem de ozanın dediği gibi buna "kanla bastılar mührünü." Bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük şiarıyla gerçekleştirdiler. Faşist askeri darbe de bunu ezmeye çalıştı. O gün bugündür 45 yıldır bu mücadele sürüyor, durmadı. Faşist güçler, faşist diktatörlüğü kalıcı kılmak için saldırılarını yürüttü. Devrimci, demokratik güçler de demokratik özgür bir Türkiye ortaya çıkarabilmek ve bu temelde sorunları çözebilmek için mücadele ederek direndiler.

Bu 45 yıl içerisinde on binlerce şehit verildi. Büyük kahramanlıklar ortaya çıkarıldı. Zindanda oldu, dağda oldu. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler zindanlarda direndiler. Daha sonra 84 direnişleri oldu. Dağda 15 Ağustos 1984 Atılımıyla başlayan bir gerilla atılımı gelişti. Ki, zaten bu atılım 1971 darbesine karşı Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin başlattığı silahlı direnişi, gerillayı Kürdistan'a taşıyarak sürdürme hareketiydi. Bu güne kadar böyle geldi.

Dikkat edelim, devrimci-demokratik hareket de bu güne kadar yenilmemiş, ezilmemiştir. Bir bütün olarak faşist saldırılara karşı ayakta duruyor ve demokratik Türkiye amacını canlı bir şekilde gerçekleştirmeye çalışıyor. Faşizm de saldırıyor, bu gün AKP bunu temsil ediyor. 1971 faşizmindeki saldırganlığı şimdi AKP faşizmi temsil ediyor. Yeni bir sivil faşist darbeyle AKP bunu temsil ediyor. Devrimci-demokratik Türkiye'yi de artık Halkların Birleşik Devrim Hareketi temsil ediyor. Böyle bir birlik oldu.

1971 darbesine karşı Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin başlattığı devrimci-demokratik Türkiye mücadelesini zafere götürmek için bu gün bütün devrimci hareketler birleştiler. Hepsi değil, ama önemli bir gücü birleşti. Dışında kalanlar var, onları da bu birliğe katılmaya çağırıyoruz. Çünkü şimdi de bir dönemeçten geçiyoruz. 70'ler bir başlangıçtı. Demokratik Türkiye mi olacaktı, Faşist Türkiye mi? İşte şimdi bu soruya cevap verilecek bir final aşamasını yaşıyoruz. O büyük başlangıcı aynı ruh, duygu, cesaret, fedakarlık ve kahramanlık ile bugün zafere taşımak istiyoruz.

HBDH bu zaferi yaratacak birlik olacak. Biz buna karar verdik, dışında kalan herkesi de bu birliğe katılmaya çağırıyoruz. 45 yıldır verilen mücadeleler boşa gitmesin, akan kan boşa gitmesin. O süreçte onlarca devrimci idam edildi. Kenan Evren, "Asmayalım da besleyelim mi?" dedi. Sokaklarda, evlerde yüzlerce devrimci katledildi. Dağlarda binlerce gerilla direndi ve şehit düştü. Hepsi özgürlük ve demokrasi içindi, halkların kardeşliği ve birliği içindi. Bunların boşa gitmediğini, Türkiye ve Kürdistan halklarının geleceğini yaratan olduğunu ispatlamak için bu dönemdeki demokratik devrimi başarıya götüren hamle ile birleştirelim diyoruz. HBDH bu durumun ruhu, iradesi, düşüncesi ve eylemi olacak.

-AKP'ye karşı önemli bir potansiyelden bahsettiniz. Gezi direnişi de önemli bir dönüm noktasıydı. Kürdistan'da özyönetim direnişleri de var. Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci, demokratik çevreler bu sürece nasıl katılmalıdır? Onlar için HBDH neyi ifade ediyor?

-AKP, bizim eksikliklerimiz ile bu duruma geldi. Bunu kabul etmemiz lazım. İktidara gelecek bir gücü yoktu. Sol, sosyalist güçler, devrimci-demokratik harekeler HBDH gibi bir birlik yaratıp siyaset üzerinde etkide bulunamadılar, boşluk oluştu. AKP bundan yararlanarak iktidara geldi. İktidar sürecinde de hep ezilen, yoksul halka hitap etti. Yine devrimci hareketin zayıflığından yararlandı. Boşluktan yararlanarak kendini güç yaptı, iktidarını sağlamlaştırdı. Şimdi buna 'dur' diyen çeşitli duraklar var.

Mesela siyasi olarak 'dur' diyen 29 Mart yerel seçimiydi. Referandum denildi, arkasından bu ortaya çıktı. Yine 2010-2012 savaşı AKP'ye 'dur' dedi. Esas olarak da 2013 Newroz gününde Önder Apo'nun çağrısıyla başlayan çözüm süreci çok önemli bir çıkıştı. Nasıl bir çıkıştı? Yürütülmüş sert mücadelenin, Devrimci Halk Savaşı'nın birikimi üzerinden halklar devreye girsinler, demokratik siyaseti öne çıkarsınlar ve bu temelde Kürt Sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi sağlansın diye bir çıkıştı. Gerçekten de Newroz'dan itibaren hareketimizin bu sürece girmesi, Türkiye'yi önemli oranda etkiledi. Böylesi bir dönemdi Gezi direnişi ortaya çıktı.

Bu birikime dayandı ve şunu gösterdi: Halklar özgürlük, demokrasi ve kardeşçe bir arada yaşamak istiyorlar. Bu AKP'nin faşizminden de kurtulmak istiyorlar. AKP oyun ve hile yaparak sanki yoksuldan, fakirden yanaymış gibi gösteriyor, ama aslında faşizmi restore ederek egemen kılmak istiyor. Hareketimizin Newroz sürecindeki atılımı ile kitleler bunu gördü. Bunun üzerine demokratik hakları için ayağa kalktılar. Gezi bu şekilde ortaya çıktı ve o sürecin ciddi bir devamıydı. Büyük bir kalkış oldu.

Bunu ilk başta yeterince anlayamadık, tam örgütleyemedik ve her tarafa hızla yayamadık. AKP, özellikle Tayip Erdoğan bizden daha önce tehlikeyi gördü ve önüne geçti, bastırıp ezdiler. Şimdi onu devam ettiren direnişler var. 24 Temmuz 2014 saldırısına karşı, Kürdistan'ın her tarafı direniyor. Kürdistan'ın bütün kent ve kasabaları Gezi ruhuyla direniyorlar. O zaman AKP faşizminden kurtulmak için başlayan direniş sürüyor. Amaç 2013 Newroz'uyla ortaya çıkmıştı. Ama AKP, 1971 faşist darbesi gibi saldırıya geçti ve şiddet ile ezmeye çalıştı. Buna karşı da gerilla direniyor. Kürdistan'da ve Türkiye'de halk direniyor. Önder Apo direniyor. Yani topyekûn özel savaş saldırısı var. Bütün devrimci-demokratik hareketi ezmek istiyorlar, onlar da topyekûn özgürlük direnişi içerisindeler.

Şimdi bu toplum için neyi ifade ediyor? Gerçekten de AKP'yi iyi görmek ve anlamak, devrimci-demokratik gelişmeleri iyi görüp anlamak, bu anlamda faşizmi iyi tanımak, faşizme karşı mücadeleyi iyi tanımak gerekiyor. Dolayısıyla bu mücadelede birlik olmak gerekiyor. Kesinlikle bunu sağlatmak için bir süredir tartışıyoruz. Aslında şuanda birlikte olduğumuz örgütlerle ilişkilerimiz önceden de vardı, dayanışma içerisindeydik. Ama bu süreçteki gelişmeleri gördük. Anladık ki, toplumun tüm kesimleri faşizmi yıkmak için mücadele etmek istiyorlar, ama bunların birleşik bir öncüye ihtiyaçları var. Öncülük edilmesi gerekiyor. İşte HBDH bu temelde doğdu. O öncülük ihtiyacını karşılayacak, ortak mücadeleye sevk edecek iddia ile ortaya çıktı.

Bu temelde HBDH başta kadın ve gençler olmak üzere özgürlük ve demokrasi isteyen, sosyalizmi isteyen, faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olan herkesin mücadele edip birleşeceği zemin olacak. Böyle bir özgürlük mücadelesi yürütmenin ve kazanmanın önünü açıyor. Bu bakımdan tabi bütün kesimlerin doğru anlamasını ve katılmasını istiyoruz. Özgürlüğe herkesten fazla ihtiyacı olan kadınlar, kendi birleşik devrim hareketlerini yaratarak, HBDH'nin öncüsü olsunlar. Özgürlük çizgisini belirlesinler, sonuna kadar sahip çıkıp katılsınlar. Türkiye ve Kürdistan'daki bütün gençlik bu mücadeleye sahip çıksınlar. Kırda gerillayı, kentlerde barikatları, savaşı, her şeyi yürütmeyi kendi birleşik örgütlerini kurarak gerçekleştirsinler. Bütün işçi, emekçi kesimler on yıllarca mücadele ettiler ezildiler, sömürüldüler, halen faşizm ezmek istiyor. HBDH onlar için de en büyük hak ve özgürlük mevzisidir.

Bütün sendikaları, işçi kurumlarını, demokratik kurum ve kurumlaşmaları ben bu vesileyle HBDH'nin öncülüğünde birleşmeye, güç birliği yapmaya çağırıyorum. Kendi birleşik hareketlerini örgütleyerek bu 45 yıllık faşizmi yerle bir etsinler. Bu sözü bize karşı söylediler, sözünü söylemek doğru olmayabilir. Ama ben Tayip Erdoğan'ın sözünü kendisine ihsan etmek istiyorum. Faşizmin başına bu dünyayı yerle yeksan ederek, özgürlüğü ve demokrasiyi ortaya çıkaracak büyük bir mücadeleye çağırıyorum. Buna kadınların gücü var, gençlerin gücü var, işçi ve emekçilerin gücü var, tüm halkların gücü var. Aleviler, Kürtler, bütün ezilenlerin gerçekten de birlik olduklarında en güzel dünyayı demokratik sistem içerisinde yaratma güçleri var.

Zafer kendi ellerindedir. Sosyalistler hep böyle söylüyorlardı. İşçinin, emekçinin, kadının, gencin bileğinde, beyninde ve ruhunda bu güç var. Artık bu faşizme 'dur' diyelim, artık bu potansiyelimiz işlesin. Faşizme artık 'dur' da demesinler, 'yıkıl' desinler. Bunu istiyoruz!

■■■

Musa Anter

Selçuk (Enver Polat)

Zeynep (Gurbetelli Ersöz)

Halil Dağ (Halil Uysal)

Özgür basının dünü ve bugünü

Rohat Selçuk

Sömürgecilik koşulları nedeniyle Kürt aydınlanması çok geç başladı. 17. ve 18. yüzyıla kadar da topluma mal olmuş yazılı bir eser bulmak çok güçtür. Bu dönemlerdeki Kürt aydınlanması Ehmedê Xanê, Feqiyê Teyran ve Melayê Cizîrî gibi düşünür ve edebiyatçılarla sınırlıdır. Dini eğitim ağırlıklı medreselerin Kürt dili ve edebiyatına sınırlı bir katkısı olsa da toplumun asıl ihtiyaç duyduğu tarih, felsefe, siyaset ve sosyoloji gibi alanlara gereken ağırlık verilemedi. Bu alanlarda gerektiği kadar entelektüel bir üretim olmayınca, basın yayın başlığı altında da ciddi bir gelişme sağlanamadı.

İlk gazetenin adresi Mısır oldu

Kürtlerin basın-yayın fikri ve girişimleri Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılma sürecine rastlar. Söz konusu dönemde İttihat ve Terakkicilerle anlaşan II. Abdulhamit, siyasi iklimi yumuşatacağı yerde daha da otoriter bir karaktere bürünür. Öyle ki bu dönemde yaşayan Kürt aydınları ne Kürt illerinde ne de İstanbul gibi bir yerde gazete çıkarma imkanı bulur. Zira Osmanlı devleti, Kürtlerin her türlü aydınlanma ve örgütlenme faaliyetlerini adeta mercek altına almış durumdadır. Bunun içindir ki Kürdistan ismiyle çıkarılan ilk gazetenin adresi Mısır olur. Burası da o dönemlerde Osmanlı sınırları içerisindedir ancak merkezi otoriteden oldukça uzak olduğu için şartlar biraz daha elverişlidir. 22 Nisan 1898 tarihinde Kahire'de Miqdad Mithad Bedirxan tarafından çıkarılan bu gazetenin dili Kurmancî, kullanılan alfabe ise Arapçadır. Gazetenin ömrü dört yılı bulur. Ama çıkarılan toplam sayı 31'i geçmez. Bu sayıların da ilk beşi Kahire'de, geri kalanları ise İsviçre ve İngiltere'de tamamlanır.

Gazetede Kürt dili ve tarihinin yanı sıra halk üzerindeki baskılara, yine zorla toplanan vergilere yer verilir. 2000 adet gazete Kürdistan'a gönderilir ve bedava dağıtılır. Daha sonra Kürdistan'dan gelen okur mektupları gazetede yer bulur.Gazetenin halka ulaştığını ve halk tarafından sahiplenildiğini bu mektuplardan anlamak mümkündür.

Elbette ki özgür basın, tüm baskı ve katliamlara rağmen bütün bu olup bitenler karşısında sessiz kalmayacaktır. Neye mal olursa olsun direnen halkın yanında olacaktır. Haktan ve hakikatten yana tavır alacaktır. Bunun başka bir yolu da yoktur. Şimdiye kadar yüzlerce şehit ve binlerin emeği ile yaratılmış olan özgür basın geleneği de böyle bir duruşu emretmektedir.

Ayrıca gönderilen mektuplarda devletin gazete okumayı engellediği, gazete okuyanları cezalandırdığı belirtilir. Ancak okurlar mektuplarıyla her şeye rağmen gazeteyi desteklediklerini ifade ederler. İlk olması açısından Kürdistan Gazetesi'nin önemi büyüktür. Ancak arkasında siyasal ve örgütsel bir destek olmadığından devletin baskı ve engellemeleri başta olmak üzere kadro ve maddi sıkıntılardan dolayı gazete fazla ayakta kalamaz, kapanır. Meşrutiyetle birlikte Anadolu'da yaşayan her halk gibi Kürtler de biraz nefes alır. Kürt Terakki Cemiyeti gibi örgütlenmeler bu tarihte kurulur. Artık entelektüellerin ve aydınlanma faaliyetlerinin merkezi İstanbul'dur. Altı yıllık bir aradan sonra Kürt Terakki Cemiyeti etrafında bir araya gelen aydınlar, cemiyet ismiyle yeniden bir gazete çıkarmaya başlarlar. Ancak bu girişim de fazla uzun ömürlü olmaz. Sözde reform ve özgürlükler vaadiyle iş başına gelen İttihat ve Terakkiciler, çok kısa bir süre içerisinde kraldan daha kralcı kesilerek bu gazeteyi kapatırlar.

İttihat ve Terakkiciler, sözde "özgürlük ve demokrasi" sloganıyla yola çıkarlar. Osmanlı yönetimini kendi çizgilerine çekmek için Kürtler başta olmak üzere Anadolu'daki birçok çevrenin desteğini kazanırlar. Ancak başa gelip iktidarlarını sağlama aldıktan sonra da milliyetçi ve şoven bir karaktere bürünürler. Ne Kürtleri ne Ermenileri ne de Süryani ve diğer kimlikleri tanırlar. Varsa yoksa Türkçülüğe sarılırlar. İçeride bu tekçi ve baskıcı anlayışa sahip olan İttihatçılar, dış politikada ise oldukça maceraperesttirler. Bunun içindir ki bunlar, I. Dünya Savaşı dahil toplumu sürüklemedikleri macera bırakmazlar.

Birinci Dünya Savaşı ve Kürt aydınlanması

1. Dünya Savaşı döneminde Kürt aydınlanması tam bir duraklama sürecini yaşar. Her ne kadar ortada ciddi bir otorite olmasa da savaşın yol açtığı yıkım ve enkaz insanları canından bezdirir. Bilindiği gibi Kürdistan savaş sahası yapıldığından Kürtler de bu savaşta ağır bedeller ödemişlerdir. Otorite boşluğu en fazla Başûr ve Rojhilat Kurdistan'da hissedilir. Artık buralarda Osmanlıların bir hükmü kalmamıştır. Bunun içindir ki söz konusu alanlardaRojiKurd, Hetawi ve Jin dergisi gibi yayınlar çıkarılır. Bunlar ağırlıkta Soranca lehçesiyle yayın yapmışlardır.

1. Dünya Savaşı'ndan sonra TBMM'nin açılması ve Cumhuriyetin ilanıyla birlikte yeni bir dönem başlar. Kürtlerin de bu savaşa katıldığı ve büyük bedeller verdiği çok çabuk unutulur. Kongre ve konferanslarda verilen sözler bir daha hatırlanmaz. Kemalist hareket, dış tehditlere karşı varlığını güvenceye aldıktan sonra bu kez içeride temizlik hareketine girişir. Kürtler için artık soykırım saldırıları ve isyanlar dönemidir. Hayatın rengi ölüm, ağıt, hawar ve figandır. Kürt dili, edebiyatı ve kültürü yine sansür ve yasaklarla baş başa kalmıştır. Kemalist rejim tarafından Kürtçe yasaklanmış, medreseler kapatılmış, dolayısıyla Kürtçe faaliyet yürütmek oldukça zorlaşmıştır. Bu nedenle Kürt aydınları İstanbul'u terk ederler. Bazıları da zaten sürgün edilir. Bu süreçten sonra Kürt aydınlanmasının yoğunlaştığı iki merkez vardır; Süleymaniye ve Şam.

Bakur'dan Şam'a giden aydınlar en çok dil üzerinde tartışma yürütürler. İlk başlarda alfabe ve gramer konusunda ortak bir fikir yoktur. Örneğin Celadet Bedirxan ile Osman Sabri Latin alfabesi üzerine tartışır ve ortaklaşmaya çalışırlar.Hawar Dergisi bu sürecin bir ürünüdür. Latin alfabesiyle çıkarılan ilk Kürt dergisi olması bakımından Hawar Dergisi önemlidir. Dergide Kürt dili, edebiyatı ve coğrafyası işlenir. Çok sonraları Hawar'a ek olarak Ronahi Dergisi çıkarılır. Bu dergide ise ağırlıklı olarak dünya ve bölgedeki gelişme ve haberlere yer verilir. Özellikle savaş haberleri öne çıkar. Denilebilir ki Kürt basın tarihinde ilk haber yayıncılığı bu dönemde Ronahi'yle başlar. Bu dergiler 2. Dünya Savaşı'na kadar da varlıklarını sürdürürler.

Latin alfabesi Kürtleri bölgeden uzaklaştırır

Lübnan ve Suriye'de çıkarılan gazete ve dergilerde Fransızların etkisi vardır. Neticede buralar Fransız mandası altındadır. O dönemlerdeki aydınların çoğunda da belli bir Fransız hayranlığı mevcuttur. Örneğin Bedirxanlar içerisinde Fransızca bilmeyen tek bir kişi bile yoktur. Hepsi bu dili çok iyi konuşur. Dolayısıyla açıktan dillendirilmese de Batı'ya duyulan bir hayranlık söz konusudur. Durum böyle olunca Arap alfabesinden uzaklaşmak hiç de zor olmamıştır. O dönem koşullarında böyle bir geleneği başlatmak ileri bir adım gibi görülebilir ancak sonraki yıllarda bunun Kürt aydınlanmasına verdiği zarar kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Her şeyden önce Bakur'un genelinde yaşayan Kürtler dil, kültür ve aidiyet anlamında bölgeden uzaklaşmıştır. Hatta giderek yabancılaşmıştır. Belki de en önemlisi o güne kadar Arap alfabesiyle yazılan tüm eserler yıllarca raflarda tozlanmaya terkedilmiştir. Herkes Latinceye yönelir ve Arapça harfler giderek tümden unutulmaya yüz tutar.

Bakurê Kurdistan'daki isyanlar sürecinde ve sonrasında basın yayın faaliyetleri yok denecek kadar azdır. Hele Dersim katliamından sonra tam bir suskunluk dönemine girilir. Bu dönemde Kürtlerin ileri gelenleri ya kat-

liamdan geçirilmiş ya da sürgün edilmişlerdir. Bırakalım Kürtçe gazete veya dergi çıkarmayı Kürtçe 'ıslık çalmak' bile yasaktır. Bu durum 61 anayasasına kadar sürer. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde sözde en ilerici sayılan bu anayasa sadece sol çevreler için belli bir yumuşama getirse de Kürt dili ve kültürü üzerindeki yasakların kaldırılmasında olumlu anlamda hiçbir rol oynamaz. Aynı zihniyet kendini tekrar eder. Kürt aydınları bu dönemde sol kulvardan yararlanarak biraz olsun seslerini duyurabilmişlerdir.

Halkın çıkarlarını merkeze alan ortak bir yayın politikasına ihtiyaç vardır. Ortak bir çatı örgütlenmesi şarttır. Bunlar olmazsa olmaz kabilinde stratejik gerekliliklerdir. Dönem dönem bu yönlü kimi girişimler olmuşsa da bunlar yeterli değildir. Şu bir gerçektir ki ortaklaşma temelinde ve makul prensiplerde bir araya gelindiğinde devasa bir medya gücü ortaya çıkacaktır.

Serxwebûn 12 Eylül faşizmine karşı direnerek milyonların sesi oldu

70'li ve 80'li yıllar darbeler dönemidir. Bu zaman aralığında Bakurê Kurdistan'da neredeyse alfabenin tüm harflerini kullanacak kadar örgüt kurulur. Hele derneklerin haddi ve hesabı yoktur. Her örgütün bir ya da iki yayın organı vardır. Örgütler dışında topluma mal olmuş bir yayın bulmak neredeyse imkansız bir şeydir. Serxwebûn'un kuruluşu da bu döneme denk gelir. İllegal koşullarda ve kıt imkanlarla çıkarılan Serxwebûn gazetesi daha sonra 12 Eylül faşizmine karşı direnecek ve zamanla milyonların sesi olacaktır. Ancak diğer yayınlar ve arkasındaki örgütler birer birer 12 Eylül rejimine karşı yenilir ve lece Özgür Gündem çağı başlatılmış oldu. Özgür Gündem'in İlk sayısı çıktığında takvimler 30 Mayıs 1992'yi gösteriyordu.

Özgür Gündem'i yayınlayan Ülkem Basın Yayın, bir de Kürtçe gazete çıkarma kararı aldı. Bu karar ile Kürtçe haftalık Welat gazetesi 22 Şubat 1992 tarihinde yayına başladı. 115 sayı yayınlanan ve hakkında açılan onlarca dava ve verilen cezalar nedeniyle haftalık Welat gazetesinin kapatılmasından sonra Kürtçe yayın "Welatê Me" gazetesi ile devam etti. 1996 yılına kadar 46 sayı çıkaran "Welatê Me" gazetesinin kapatılmasıyla da "Azadiya Welat" gazetesi yayın hayatına başladı. Kürtçe basın yayın alanında en uzun soluklu gazete ünvanına sahip olan "Azadiya Welat" gazetesi 15 Ağustos 2006'da günlük yayına geçtiğini duyurur.

Hem Özgür Gündem'in hem de Azadiya Welat'ın Özgür Basın Geleneği'nin kök salmasında rolü belirleyicidir.

Bu yönelimleri bir savaş konsepti dahilinde yürütüyorlardı. O dönemlerde basın üzerinde sansür, sürgün ve baskılar eksik olmuyordu. Buna rağmen alternatif basın susmadı, yılmadı. Ondan sonra JİTEM eliyle infazlara yöneldiler. Hüseyin Deniz ve Apê Musa başta olmak üzere Kemal Kılıç, Cengiz Altun, Ferhat Tepe ve daha nicesini katlettiler. Örneğin Burhan Karadeniz o dönemde henüz 19 yaşında bir muhabirdi, ömür boyu felç bıraktılar. Nazım Babaoğlu hakeza 17 yaşındaydı; gittiği bir haberden bir daha geri dönemedi.

Bazı basın emekçileri de baskılardan dolayı Kürdistan dağlarına çıktılar. Gurbetelli Ersöz ve Mehmet Şenol bu konuda ilklerdendir. Bu arkadaşların kalemleri engellendiği için dağa çıkıp ellerine silah aldılar. Çünkü artık sözlerin bir etkisi kalmamıştı. Şairin deyimiyle bir tek "yüceltilere sığınmak" kalmıştı geride. İşte onlar da bunu yaptılar. Tabii ki azgın düşman buralarında katledilenler arasında Azadiya Welat editörü Rohat Aktaş ve Ömer Baran da vardı. Onları onlarca kişi ile birlikte barbarca yaktılar. Bundan daha vahşi bir iktidar düşünülebilir mi?

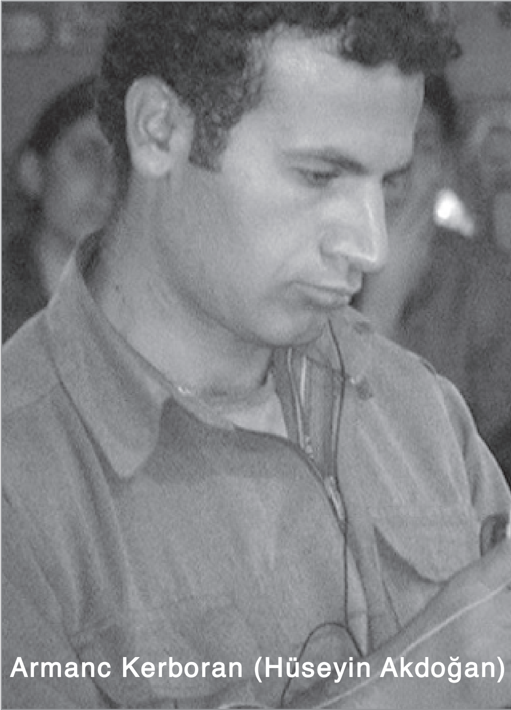
Önder Apo'nun öngördüğü gibi çözüme gelmeyen Erdoğan, faşizmde Çiler'i de geride bırakmış Hitler ve Mussolini yolunda hızla intihara doğru gitmektedir. Tarihte olduğu gibi bugün de faşist iktidarların ilk hedef aldığı kesim, topluma doğru bilgiyi ulaştırma mücadelesi veren muhalif basın çalışanları olmuştur.

Bu konuda örnekleri çoğaltmak mümkündür. Maxmur'da DAİŞ'in kurşunlarına hedef olan gazeteci Deniz Fırat, Şengal'de şehit düşen gazeteci Agir Banê de faşist AKP-Erdoğan iktidarını beslediği çeteler tarafından katledilmişlerdir.

Geçmişte devlet, muhaliflerini ortadan kaldırmak, özgür basını susturmak için en azından resmi olmayan ve gizli araç ve yapılar kullanıyordu.

Gelinen aşamada özgür basın geleneği Kürdistan'ın dört parçasında da kök salmış durumdadır. Gerek gazete ve dergicilikte, gerek ajans haberciliğinde ve gerekse de radyo ve televizyonculukta önemli bir düzey yakalanmıştır. Yine alanlarda azımsanmayacak sayıda kadro ve çalışan yetişmiştir. Muazzam bir mesleki deneyim ve tecrübe söz konusudur. Elbette ki bu olgulardan hareketle özgür basın alanında her şey dört dörtlüktür denilemez. Her şeyden önce var olan televizyon programları, sunulan haberler ya da gazete ve dergilerin içerikleri halk açısından ne kadar duyurucudur? Sözünü ettiğimiz mevcut yayınlar toplumun tüm sorunlarına yeterince eğilebiliyor mu? Genel gidişata bakıldığında bu ve benzeri sorulara gönül rahatlığıyla olumlu cevap vermek biraz zordur. Çünkü halen mesleki yetkinleşme, yaratıcılık ve özellikle de derinleşme noktalarında arayış ve tartışmalar sürüyor. Tüm bu başlıklarda yeterlilik sınırlarına gelindiği söylenemez. Yani gelenek güçlü ama ürünler yetersizdir.

Sonuç itibarıyle; Kürt basınının kendi içerisinde de sorunlar yaşadığını belirtmek gerekir. Her şeyden önce halen parçalar arası gereken diyalog ve dayanışma sağlanmış değildir. Kürt halkı üzerinde bu denli

Armanc Kerboran (Hüseyin Akdoğan)

Deniz Firat (Leyla Yıldıztan)

Rohat Aktaş

Ağir Banê(Amanj Resuli)

bir daha da adlarından söz edilmez.

22 Nisan 1990 günü Halk Gerçeği ile yola çıkan ve kökü Kürdistan Gazetesi'ne dayanan özgür basın geleneği, nice badireler aşarak bugünlere kadar gelir. Onlarca can verir. Muazzam bir emek ve çaba harcanır. Her türlü baskı, işkence ve kıyıma rağmen pes edilmez. Direnilir, taviz verilmez. Belki de en önemlisi, var olanla yetinilmez. Hep üretilir. Ki sadece bu son 26 yıllık geçmişe baktığımızda 24'ü günlük, 22'si haftalık olmak üzere toplam 46 gazete, onlarca dergi, ajans ve Tv ile karşılaşırız.

Özgür basın geleneğinin ilk adımı sayılan bu haftalık gazete, altı ayrı siyasi çevrenin ortak yayın organı olarak ortaya çıktı. O dönemdeki iktidarların baskı ve sömürüsüne çok iyi bir cevap olduğu halde fazla sürdürülemedi. Dokuzuncu sayıdan sonra dönemin sansürcüleri tarafından kapatıldı. Ardından yayına başlayan Yeni Halk Gerçeği ise sadece üç sayı çıkabildi. Ama bu kez devlet eliyle değil, bileşenleri ortak bir paydada buluşamadıkları için kapandı. Ortak yayın projesi tutmayınca bu kez yola Yeni Ülke ile yürüme kararı alındı. Yeni Ülke haftalık bir gazete olarak yayın hayatına başladı. Bir süre sonra ihtiyaçlara yanıt veremez hale gelince bu kez de günlük gazete çıkarma kararına gidildi. Böy-

yicidir. Bu iki yayın organı sadece Kürtlerin değil, ezilen, sömürülen ve inkar edilen tüm halkların, sınıf ve çevrelerin sesi oldu. 90'lı yıllardaki siyasi koşullar düşünüldüğünde bu gerçeklik daha anlaşılırdır. Çünkü o günlerde hakikatin sesi olmak demek ölüm ile kol kola dolaşmak demekti. Dolayısıyla bu her iki gazetenin çalışanları gerçekler uğruna ölümlerine az davetiye çıkarmadılar.

90'lı yıllarda devletin imha ve inkar zihniyeti ayyuka çıkar. Sıkça değişen hükümetler ise sadece savaşı tırmandırmakla mükelleftirler. Devletin tüm kurumları da buna göre pozisyon alır. Yani milli mutabakat tamdır. İşte Çiler, Güreş ve Demirel üçlüsünün bu dönemde işledikleri suçlar ve cinayetler bilinmektedir. Bunların bazıları ortaya çıkarıldı. Bunlar yurtsever, siyasetçi, iş adamı, gazeteci, dağıtımcı ve bayi demeden onlarca insanı katlettiler. Sakat bıraktılar. Yıllarca tutsak ettiler.

larda da onlara yaşam hakkı tanımadı. Ama en azından dövüşerek şehit düştüler. Yine aynı süreçlerde Enver Polat (Selçuk) da Avrupa'dan ülkeye döner. O da yıllarca Avrupa sahasında Serxwebûn ve Berxwedan başta olmak üzere günlük gazete ve ajanslarda çalışmıştı. Denilebilir ki Avrupa'da basın yayın denilince akla ilk gelen isim Selçuk'tu. O da tıpkı diğer arkadaşları ve meslektaşları gibi Botan'da Türk devletinin bir hava saldırısında şehit düştü. Çok sonraları aynı şehadet 'dağın gazetecisi' Halil Uysal'ı buldu. Halil demek "Dağın Gözü" demekti. Halen de onun çektiği kare ve görüntüler Özgür Basın'ın vazgeçilmez materyalleri arasındadır.

Erdoğan süreci ve gazeteci avı

Bugünkü AKP-Erdoğan faşist iktidarı da özgür basın çalışanlarını ya tutukluyor ya da öldürüyor. Cizîr bodrum-

Cinayetleri gizli işliyordu. Yani açık katliam yapma konusunda çekincesi vardı. Ama bugün AKP-Erdoğan devletinin çıplak zoruyla karşı karşıyayız. Erdoğan, devlet adına tüm cinayetleri artık açıktan yapıyor ve üstleniyor. AKP hükümeti, hakeza toplumkırım ve yıkım operasyonlarını gizlemiyor. Bütün bunları açıktan yapıyor.

Kürt basın geleneği güçlü ama ürünler yetersiz

Elbette ki özgür basın, tüm baskı ve katliamlara rağmen bütün bu olup bitenler karşısında sessiz kalmayacaktır. Neye mal olursa olsun direnen halkın yanında olacaktır. Haktan ve hakikatten yana tavır alacaktır. Bunun başka bir yolu da yoktur. Şimdiye kadar yüzlerce şehit ve binlerin emeği ile yaratılmış olan özgür basın geleneği de böyle bir duruşu emretmektedir.

tehdit ve saldırılar olmasına rağmen henüz ortak bir dil ve üslup yakalanamamıştır. Bununla birlikte Kürt halkının genelini ilgilendiren konularda gündem birliği yoktur. Bütün bunlar olmayınca doğal olarak ortak etkinlik ve projelerden de söz edilemez. Deyim yerindeyse bugün her parçadan farklı bir ses çıkıyor. Oysa en azından ulusal veya toplumsal başlıklarda ortaklaşılabilmelidir. Bunun imkan ve koşulları her zamankinden daha fazladır. Geçmişte engelleyen düşmanın çıplak zoruydu. Ama şimdi engel teşkil eden iç nedenlerdir. Günlük, anlık, dönemsel politikalardır. Dar çıkarlardır. Hiç şüphesiz bunların aşılması lazım. Halkın çıkarlarını merkeze alan ortak bir yayın politikasına ihtiyaç vardır. Ortak bir çatı örgütlenmesi şarttır. Bunlar olmazsa olmaz kabilinden stratejik gerekliliklerdir. Dönem dönem bu yönlü kimi girişimler olmuşsa da bunlar yeterli değildir. Şu bir gerçektir ki ortaklaşma temelinde ve makul prensiplerde bir araya gelindiğinde devasa bir medya gücü ortaya çıkacaktır. Özgür basın, dün olduğu gibi bugün de demokratik ulus perspektifi çerçevesinde her türlü diyalog, dayanışma ve birliğe açıktır.

Gelinen aşamada özgür basın geleneği Kürdistan'ın dört parçasında da kök salmış durumda. Gerek gazete ve dergicilikte, gerek ajans haberciliğinde ve gerekse de radyo ve televizyonculukta önemli bir düzey yakalamıştır. Yine alanlarda azımsanmayacak sayıda kadro ve çalışan yetiştirmiştir. Muazzam bir mesleki deneyim ve tecrübe söz konusudur.

■■■

Hasret, Rojava'nın fedakar komutanı

Adı soyadı: Tebia Necmeddin
Nasnav: Hasret Qamişlo
Doğum tarihi ve yeri: 1987/Qamişlo
Katılım tarihi ve yeri: 2006/Qamişlo
Şahadet tarihi ve yeri: 1 Nisan 2012/Qendîl

Hasret, yoldaş sıcaklığı, tepeden tırnağa temizlik, bozulmamış ahlak, bilinmeyene duyulan merak... Hasreti bigiye idi. Bilinmez kalmamalıydı onun gözünde. Bağrında özlemlerin buluşmasını, yanıtı verilmemiş soruları barındıran bir duygu fırtınasının tam merkezindeydi. Meraklarını suskunluğuyla olduğu kadar ahlakından hiç eksiltmeden sözüyle de yansıtırken sabrın sınırlarında gezinir, o sınırları aşmazdı. Arayışları da, duruşu da saygılıydı.

2007-08-09 yıllarında Metina'da birlikteydik. En son şahadete ulaşmadan önce Qendil alanında birlikteydik.

Rojava Kürdistan'ın önemli kentlerinden Qamişlo doğumlu Hasret yoldaş, sekiz çocuklu bir ailede büyür. Çocukluğundan itibaren Kürt gerçekliğiyle tanışıktır. KDP gibi yapıların etkisi de olmuştur. Ama Kamışlo her şeyin ötesinde yurtseverliğin merkezlerindendir. Rojava devriminde de önde gelen merkezlerden birisi olduğunu göstermiştir. Hasret yoldaşın aile çevresi de özgürlük mücadelesine hep yakın durmuş, pek çok katılım sağlayarak ve bedel ödeyerek bu yakınlığını taçlandırmıştır. Amcası da şehit olan Hasret arkadaşın, akrabalarından halen mücadele saflarında olanlar vardır.

Kalabalık bir ailede büyümüş ve sekiz yıl okula gitmiş olan Hasret arkadaş yine de sistemin geri yanlarından pek etkilenmemişti. O, tüm hücrelerine kadar temiz kalmış, doğal toplum özelliklerini korumuştu. Örgüt ortamına böyle gelmiş, aldığı eğitimler ve yaşama özlü katılımı sonucu kısa sürede büyük gelişmeler kaydetmişti.

O, doğru kadın kişiliğini temsil etme iddiasındaydı. Buna denk bir duruş sağlama arayışı onu kaygısız yapıyordu. Kendisine olduğu kadar yoldaşlarına da güveni yükseliyordu böylece. Yanlış yapmaktan korkmuyor, yapınca da düzeltme yollarını arıyordu. Bu nedenle kimin ne diyeceğine bakmaksızın her yoldaşıyla örgütsel ölçüler temelinde rahatça ilişki geliştirebiliyordu. Bu önemliydi. Çünkü hepimizin hep eksik bıraktığı bir noktaydı.

Toplumsallık vardı Hasret arkadaşta. Ona baktığımızda kolektivizm nedir, yaşam nasıl paylaşılır, kadınla yaşam nasıl olur, görebiliyorduk. Kalbinin temizliği yüzüne yansıyordu. İşine de yansıttığı bir temizlikti bu. İster istemez 'bu çağında böyle insanlar kalmış mı' diye sorguluyorduk.

Yaptığı işten verdiği eğitime yaşamının her alanında bir doluluk vardı. O bir komutandı. Son dönemlerde takım komutalığı görevini üstlemişti. Ve bu görevinin hakkını veriyordu. Söyledikleri hep özlüydü. Bir darlık yaşansa veya kendisi bir darlık yaşasa hiçbir zaman dışarıya yansıtmazdı. Böyle durumlarda çoğu zaman *"Önderlikten aldığım güçle olayların üzerine gitmeliyim, ben kendim çözüm gücü olmalıyım. Ben hiçbir zaman örgütü kendisiyle uğraştıran biri olmamalıyım"* derdi. Bunu temel bir özellik olarak ele alıyordu. *"Bir yerde ben yük kaldıracaksam onu yapmalıyım, kendimi yük haline getirmemeliyim"* derken sorumluluk anlayışının ne kadar önemli bulduğunu ifade ediyordu. Bu esaslar üzerinden tüm çalışmalara ve yaşama hesapsızca katılım sağlıyordu.

Doğa ile bağı çok güçlüydü

Hasret arkadaşın tüm çabalarının temelinde bir kadın militan olduğunun bilinci yatıyordu. Toplumsal sistem tarafından babadan tutalım devletin okulundaki öğretmene kadar değişik figürler tarafından hep kişilik anlamında bir baskı altına alınma gerçeği vardır. Hasret yoldaş bunun farkına varmıştı ve ilk olarak bu şekillenmeye karşı gelmenin zorluklarıyla başa çıkabilmişti.

Hasret arkadaşın yaptığı değerlendirmeler, hesapsız katılımı ve çocuk ruhlu olması onunla çok kolay ilişkilenme ve paylaşımı, öte yandan bir güveni de beraberinde getiriyordu. Örneğin sorun yaşayan bir arkadaş, Hasret arkadaşın yanında kalırsa o arkadaş kısa sürde çözüm gücü kazanıyor ve morali yükseliyordu.

Yeni paradigmamızın en temel ilkelerinden birisi de ekoloji ilkesidir. Hasret arkadaş doğal olarak bu ilkeye göre yaşıyordu. Doğa ile olan bağı çok farklıydı. Sanki tüm yaşamını doğada geçirmişti. Hayvanlar ile bizden farklı bir iletişimi vardı. Çoğu zaman beslediğimiz kedi gibi hayvanlar diğer arkadaşların yanına yaklaşmazken Hasret arkadaşın bir işareti ile koşarak ona giderlerdi. Hayvanlardan tiksinen bazı arkadaşlar onun sayesinde hayvanları sevmeye başladılar. Bu da kadının özünü yansıtıyordu. Kadının doğal yaşamla olan güçlü bağının kanıtıydı.

Hasret arkadaşın gelişim süreçleri çok kolay ve rahat ortamlarda olmadı elbette. Bir savaş gerçekliği vardı ve bunun tüm zorluklarını tek tek yaşadı. Gare, Metina, Zagros, Qendîl dağları buna tanıktır. Kendisini böyle zorluklar içinde ve mücadele ile var etti. Bu yanıyla hepimize örnek oldu. Zor şartlarda yaşamış böyle yoldaşları doğal olarak kendimize örnek alıyoruz. Hasret arkadaş gençti, fakat yaptığı işler büyüktü. Çalışmaların üzerine kararlıca gidiyordu. Örgüt içinde önemli bir düzeye ulaşmıştı. Daha da gelişmeye açıktı.

Düzenli günlük tutar, düşünsel üretim ve yoğunlaşmaya büyük önem verirdi. Dağda basılan dergilerimize yazı yazar ve gönderirdi.

Onun ilkesi; yaptığı işlerden ders çıkarmak ve başarıyı esas almaktı

Hasret arkadaşın dikkat çekici özelliklerinden biri de parti çalışmalarından hiçbir zaman kendini geri çekmemesi olmuştur. Bu kararlılığını *"Örgüt işinden kendimi geri çektiğim gün demek ki, bende artık bir şey kalmamıştır ya da ben Önderlikten ve örgütten uzaklaşmışımdır"* sözleriyle adeta bir sözleşme kimliğine büründürüyordu. Onun ilkesi yaptığı işlerden ders çıkarmak ve başarıyı esas almaktı. Hep mücadelesini büyütmeyi hedeflerdi.

Doğrusu bir insan nasıl yaşıyorsa bu şahadetine de yansıyor. Evin ve Yekta arkadaşla birlikte şehit düştükleri 1 Nisan günü Qendîl'e hava saldırısı olduğunda Hasret arkadaş takım komutanıydı. Kamplarına dönük saldırıda yoldaşlarını koruma kaygısı onu aramızdan alan etkenlerden biriydi. Evin, Yekta ve Hasret arkadaşlar bölüğümüzün en coşkulu ve moralli üyeleriydi. Bölüğü yürütme, bütünleşme, empati kurma denilince bu üç yoldaş akla gelirdi.

Hasret arkadaşın her sözünde, her davranışında bu özellikler çok belirgin açığa çıkıyordu. Onun bizden farkı, bizim erken pes etmemize karşın ondaki sonuna kadar gidiş kararlılığıydı.

2012 yılı ciddi düşman saldırılarının olduğu bir yıldı. Bir hava saldırısı sonucu yaşanan bu kayıpların bizim açımızdan anlamı büyüktü. Üç arkadaşta gençti, Yekta arkadaş bir anneydi. Örnek duruş ve kişiliklerinden çok tecrübe aldık. Nasıl ki, PKK yaşamında birbirini bırakma yoksa, şehadette de böyledir. Saldırı başladığında Hasret arkadaş kendini kurtarmak yerine hemen Yekta arkadaşın bulunduğu tarafa gider. İkisi yan yana şehit düşerler. Yekta arkadaşın başı Hasret arkadaşın elinin üzerindedir. Birbirlerine sarılmış vaziyettedirler. Son anlarında bile birbirini bırakmadılar. PKK yoldaşlığında her zaman yoldaşı, Önderliği ve halkı için yaşama vardır. Bunu da son nefeslerinde bile sergiliyorlar.

İki arkadaşın şehit düştüğü pozisyon insanda apayrı bir mücadele hırsı yaratıyor. İntikam almayı daha fazla zorunlu kılıyor. Hasret arkadaşın şöyle dediğini hiç unutmam; *"Yoldaşımı koruyabilir, onunla bütünleşebilirsem onu ruhumda yaşatıp onun ruhunda yaşarsam bu başım dik yaşadığım anlamına gelir."*

Önderliğin felsefesini anlama çabası Hasret arkadaş için temel öncelikti. Bunu her türlü çalışmada, yaşamda bir sözle bile olsa yapmak istiyordu. Bu değerli yoldaşlarımız ile bütünleşip onları mücadelemizde yaşatmak ve başımız dik yaşamak onların bizlere vasiyetidir.

Mücadele arkadaşları